

DİN
MAFYALARI
VE BİZ

II. BÖLÜM

II. Bölüm

İçindekiler

Kuran neden Allah'tan olamazmış!	3
İsa öldürüldü mü yoksa öldürülmedi mi?	13
Kıssadan hisse!	21
Kuran ile Mukaddes Kitap.....	28
İnanırlığı hakkındaki soru.....	35
Kuranın edebi mucizesi	38
Kuran geçmişteki kutsal yazıların bir tasdikçisi mi?	42
Cehennem ateşi.....	46
İsa Mesih hakkında Kuran.....	50
İslam öğretileri.	61
Mukaddes Kitap değiştirildi mi?	64
Muhammed hakkında önceden yazılmış bir peygamberlik var mı? ...	68
Amerika Yolculuğuna Hazırlıklar	73
Vicdan	82
New York-Brooklyn.....	91
Bernd'in Mektubu	109
Mahkeme Tutanakları.....	113

Kuran neden Allah'tan olamazmış!

Bir kişinin Hıristiyan olup da, "Muhammed asla peygamber olamaz" demesinin ilk birinci meşhur nedeni, "neden Muhammed çok kadınla evliydi" konusudur. Bunlar da terbiyesi nispetinde, artık Muhammed'in yatak odasından girip, adeta adamın donundan çıkarlar! Size ne adamın yatak odasında karısıyla ne yapmış olduğundan! Hem kim görmüş ne yaptığını? Yok, sanki bunların kameraları vardı ve Muhammed'in filmlerini çektiler. Bu insanlar utanmak bile bilmezler. Böyle konulara girmeye de bayılırlar.

En meşhuru ise, Muhammed'in 13 yaşında olan bir kızla evlenmiş olmasıdır! Asya, Afrika hatta Amerika ve neredeyse tüm dünyada 13 yaşındaki kızların çoktan evlenip veya evlenmeden çocukları olduğu yana, Avrupa'nın bazı ülkelerinde okullarda, bu bebek gibi masum gösterdikleri 13 yaşlarındaki kızlara, eğitim amaçlı doğum kontrol hapları dağıtırlar. 14 yaşına gelip de erkekle yatmamış kız ya çok çirkin biridir, ya problemi vardır, ya da bu işi başka türlü yapan dincidir. Namuslu olanları da muhakkak vardır, ama bu samanlıkta iğne aramaya benzer. Muhammed ise evlenmiş, suça bakın! Ben ise böyle kritikleri okuyordum ama ilgimi hiç çekmiyordu. Ben de evlendiğim zaman karım 16 yaşındaydı. Yani bu yüzünden ben sapık mı oluyorum! Üç ila sekiz yaşlarındaki çocuklara porno film çevirtmek, bunların Avrupa'da, Amerika'da çok rağbet görmesi, Hıristiyan geçinen ülkelerin marifetlerinden de bazıları değil midir? Bu insanlar ile Muhammed'i kıyaslamıyorum, ancak 13 yaşındaki bir kızla o ülkenin kültürüne göre evleniliyor ise, bunun sapıklık olmadığını vurgulamak istiyorum. Hem insanlar farklı yapılara sahiptir. Kız vardır ki yirmi yaşında olmasına rağmen 13 gibi durur. Yine kız vardır ki 13 yaşında olmasına rağmen 20-25 yaşındaki kadınlar gibi gelişme gösterir.

Dediğim gibi, bu gibi kritiklerle ben hiç tatmin olmuyordum. Sadece Mukaddes Kitapta birçok peygamberlerin birden çok karılarının olduğunu, hatta Süleyman'ın bin tane karısı olduğunu söylüyordum. Bu nedenlerden ötürü Muhammed peygamber değil ise, o zaman İbrahim, Yakup, Davud, Süleyman gibi olanları da peygamber değildi miydi demek lazım? Onlara göre, İsa geldiği zaman, bu çok kadınlarla olan evlilikleri yasaklamış! Böyle bir yasağın İncil'in hiç bir yerinde geçmediğini 19 sene sonra fark edecektim. Bu konuyu kitabımın başlarında, **"İsa çok kadınla olan evliliği yasakladı mı?"** konusu altında işlemiştim. O zamanlar ben bu bilgilere sahip değildim. "Eğer Allah önceden müsaade etmişse ve şeriat altında yaşamak İsa'yı anlamak için bir eğitmen oluyorsa, aynı eğitim Araplara neden verilmesin?" diyerek onların kritiklerine karşı çıkıyordum.

"Çünkü şeriat vasıtasıyla günah bilincine varılır" diyor Romalılar 3:20 de. **"Yani imanla aklanalım diye Mesih'in gelişine dek yasa (şeriat) eğitmenimiz oldu"** der Galatyalılar 3:24 de.

Şimdilik bu konuyu bir kenarda bırakıp, gelin konumuzu dinler ve onların verdiği eğitimlere bakarak geliştirelim. Bu konuların ispatı bazen çok zor gibi gözükür, araştırıldığında ise kolayca anlaşılacak bir sürü deliller bulunur.

Mesela sahte peygamberler, ya da dini kuruluşlar hakkında İsa basit bir şekilde: **"Siz onları meyvelerinden tanıyacaksınız"** dedi. (Matta 7:15-20) Gerçekten de en doğru ve basit bir yol bu. Ben ilk defa derin düşünerek bu sözleri Müslümanlara ya da Hıristiyanlara uyguladığım zaman, Kur'anı da Mukaddes Kitabı da sahte diye atmam gerekirdi. Yalnız bir farkı gözden kaçıırıyordum. Ben dinlere bakarak bu kitaplara sahte dersem, haksızlık yapacaktım. Her ne kadar o dinler bu kitapları temsil ettiklerini söylüyorlarsa da, bu onları ne inanılır ne de güvenilir yapar. Ayrıca bırakın sırf bu kitapları temsil etmeyi, onlar Allah'ı bile temsil ettiklerini söylüyorlar! Eğer onların meyvelerine bakarak karar vermem gerekseydi, o zaman Allah'tan da uzaklaşmam gerekirdi. Zaten insanları Allah'tan uzaklaştıran en büyük sebeplerden biri de bu dinler değil midir?

Önce bu dinlerin hepsinde korkunç bir baskı yöntemi vardır. Kendi öğretileri ne olursa olsun, bunların herkes tarafından sorsuz sualsiz kabul edilmesini emrederler. Bu öğretileri kabul etmeyenleri ise gerekirse ipe kadar götürürler. Devamlı, yüzeysel de olsa herkesin bildiği konulardan bahsediyorum. Ortaçağdaki haçlı Hıristiyanlarından, Çelebi uçtu diye kellesini kestikleri Osmanlı dincilerinden, Mukaddes Kitabı okuyanları yakan Katoliklerden, o kitabı tercüme edenleri içlerinden afroz edip ölüm oğlu ilan edenlerden tutun da, "dünya yuvarlaktır" dedi diye kellesini o dincilerden kıl payı kurtaran Galileo'dan, kan kaybından ölmek üzere olan çocuğuna kan verirdi diye, "sen şeytana uydun" diyerek o dinden hemen ilişkisini kesen Yehova Şahitlerinden, "Allah her şeyi, geçmişi de geleceği de görür" dedi diye kişiyi aralarından, "kurtuluşa layık değilsin" diyerek atanlara kadar. Daha sayılıp on binlerce kitaplara sığmayacak kadar çok olan bu konuların bazılarını işlerken, devamlı onların bu baskılarını da vurgulamaya çalışıyorum. Bu davranışlar Allah'ın gerçek kullarından gelebilir mi? Bunlar bilmeden, yanlış bildikleri için böyle hatalar yapıyorlar diyebilir miyiz? Önemli olan yanlış bilgi değil, benim bahsettiğim şeyler onların kendilerine göre "sen yanlışsın" diye ilan ettikleri kişilere karşı olan davranış tarzları ve o şeylerin üzerine gitme şekilleri. Kim haklı kim haksızdır diye ayırmadan, ben onların hoşlanmadıkları konulara karşı gösterdikleri tepkilerden bahsediyorum. Samimiyetle yanlış bir şeye inanan insan ne öldürülür, ne yakılır, ne de cehennem oğlu ilan edilir. Hem ister samimi olsun ister olmasın, insanların inanç ve düşüncelerine baskı ile hâkim olmayı kim isteyebilir? Zor kullanmak baskı nerede, sevgi, sevinç ve hür irade nerede. Allah bizlerden hangisini istiyor? Kendisine zorla mı gelinmesini istiyor, yoksa sevinçle ve istekli canla mı? Allah sevinçle, istekle olmasına değer vermeyip, zorla olmasından yanaysa, kim O'ndan daha zorludur? Bizler kendimizi ne sanıyoruz da insanlara baskı ve zorla "Allah'a gel, emirlerini tut" diyoruz! Bir de o emirleri Allah değil de kendileri uydurmuşsa. Açıkçası bu meyveler Allah'tan değil, Şeytandan, cinlerden, dünyadan, insanların nefislerinden, benliklerinden gelen meyvelerdir. Allah ise tiksiniyor ve diyor:

...O ki onlara: "Rahat budur; yorguna rahat ettirin; dinlenme de budur" dedi fakat işitmek istemediler. Bundan ötürü Rabbin sözü onlar için emir üzerine emir; emir üzerine emir; kanun üzerine kanun; kanun üzerine kanun; biraz burada biraz şurada olacak ki gidip sırt üstü düşsünler, ve kırılınsınlar, ve tuzağa düşüp tutulsunlar. İşaya 28:12-13

Gerçekten de bu ayetteki sözlere göre, Allah'ı bizlere Allah olarak değil de, ancak emir üstüne emir, kanun üstüne kanun koyan biri olarak tanıttılar. Demek ki amaçları bizleri düşürmek ve kırmaktı. Sizce bu dinler kimden çıkıyordur? Yukarıdaki ayete göre bunun Allah'tan olmadığı kesin!

Peki, Allah'ın kulu olan Musa hiç hükmetmedi mi? Ölmesine hükmettiği kişiler olmadı mı? Oldu tabii. Fakat Mukaddes Kitapta geçen o konularda Musa baskı yapmadı; tam tersine Musa baskı yapmaya uğraşan insanlara hükmetti. Fark çok büyüktür. Buzağı yaptılar, Allah diye ona taptılar! Allah'a Verdikleri antlaşmadaki sözü çiğnemekle kalmayıp, başkalarını da çekmeye uğraştılar. Bu gibi olaylar bir kere mi oldu, beş kere mi, on kere mi? Hayır, Mukaddes Kitap tarihinde devamlı ve mütemadiyen böyle olayların olduğunu okuyoruz.

Olabilir, bir kişi ya da toplum buzağıya Allah gözüyle bakıyordur. Musa onları bu yüzden öldürmedi. Musa zaten Mısırda yaşamış ve bu adetlerle büyümüş biriydi. Oradaki yüzlerce Tanrılardan da haberi vardı. Yanlış şeye tapınıyorlar diye de ne onlara savaş ilan etti, ne de onlardan nefret etti. Gücü mü yoktu? Musa'nın o zamanki Mısır'ın başına getirdiği belalardaki güç Allah'tan değil miydi? Bu güç Mısır'ı yok edemez miydi? Düşünce ve inanç hürriyetini ilk önce Allah veriyor. Hem bu yüzden o insanlar yok edilmeliyse, o zaman Allah tüm yeryüzünde yaşayanları da yok etmesi gerekmez mi? Zamanı gelince o da olur, fakat Allah Mısırlılar ile cenk etti ise, nedeni baskı altında tuttukları, zorla köle ettikleri o insanları kurtarmak içindi. Baskıyı yapan Mısırlılardı, Allah değil. Zor kullanan Mısırlıya ve Firavuna Allah ancak ders verdi. Yine de onların faydasını arayarak. O zamanın Mısırlılarına bir şeyler anlatmak istedi. Hem sadece

Mısırlılara da değil, bununla tüm dünya uluslarına bir şeyler anlatmak istedi.

Allah Mısır'dan çıkan İsrail ve birçok karışık halkı da emirlerini kabul etmeye mecbur etmedi. Bütün o halk Mısır'dan, Musa'nın peşinden, sürgüne gider gibi, prangalarla, zincire vurulmuş esirler gibi çıkmadılar ki. Tam tersine, güle, oynaya, hoptaya zıplaya, coşkuyla çıkıp Mısırlılardan kurtuldular. (Mısırdan Çıkış Yeni Çeviri 15:19-20) Musa'yı da takip etmeye mecbur değillerdi. Eğer onları artık Mısırlılar istemediyse, gidecekleri başka ülke, memleket mi yoktu? Çünkü Allah'ın hepsiyle bir kerde konuşarak söylediği şartlara karşılık onların: "Allah'ın her dediğini yapacağız" diye verdikleri söz üzerine, bütün bunlara dayanarak o buzağıya tapanları, bir de ona tapmak için o insanlara baskı yapanları, işte Musa onları öldürdü. Hâlbuki o insanlar Allah'ın şartlarını kabul etmek zorunda değillerdi. Hepsini toplanıp o kavmdan ayrılarak, başka istedikleri yere gitmekte serbesttiler. Yok, ama eğer orada yaşamaya karar verirlerse, yaşadıkları o toplumda, verdikleri söze uymaları da mecburiydi. Fakat onlar kendilerine verilen özgürlüğü, kendi adlarına değil, başkalarının da özgürlüğüne baskı yapma şeklinde kullandılar. Buzağıyı yapanlar İsrail'in neye ve kime söz verdiğini bilmiyorlar mıydı? O sözde kendileri durmayacaksa, başkalarını niye peşlerine çekiyorlar? Bütün zamanımızın dinleri de o zamanki buzağıyı yapanlara benziyorlar. İşte Allah'ınız bu diye tanıttıkları Allah, kendilerinin yüreklerinden uydurdukları putları, gerçek Allah değil. Bunlar o zamanki atalarının işlerine uygun davranış tarzında yürüyorlar. Yoksa gittikleri yol ne Allah'ın emri, ne de yaptıkları Musa'nın-İsa'nın-Muhammed'in işleri.

"İşte, biz de öğretilerimizi noksansız kabul etmeyenleri bu nedenlerden dolayı aramızdan atıyoruz, neden bu kötü gözle görülüyor?" diye kulağıma sanki Şahitlerin sesi geliyor.

Yetkileri ancak bu kadar da ondan. Onların ortaçağdaki atalarının yetkileri daha fazlaydı, ne yaptıklarını gördük. Bu şimdiki zamanda Şahitlerin merhametli falan olduklarını göstermez. Şimdi ise ben onların aralarından atılma olayını, atılan o kişinin menfaati için, tam da tersine iyi gözle görüyorum. Maalesef ki o atılanlar, almış oldukları yanlış bir vicdan eğitiminden dolayı, kendilerini büyük bir bunalıma itip, perişanlığa gidiyorlar. Hâlbuki o sakat ve tehlikeli bölgeden uzaklaşmak onlara hayat demekken, onlar bunu ölüm diye algılıyorlar. Bu da yıllarca etkisinde kaldıkları ve kalmak istedikleri o öğretiler sayesinde oluyor. Hem o kişinin neden ve niçin atılması dahi pek önemli değildir. Bazen bayağı ve adi suçlar yüzünden aralarından attıkları o insanlar için, bütün dünya belki de Şahitlere hak verecektir. Fakat bu yüzeysel bir karardır. İşin iç yüzüne bakıldığında, o insanları o şeylere iten etkilerin en büyük sorumlusu da bazen Şahitlerin sapık olan çarpık eğitim ve uygulamalarıdır. Bu yan tesir herkeste başka bir şekilde ortaya çıkabilir. Kimi çocukların ırzına geçer, kimi eş cinsel olur, kimi daha sapık şeyler yapabilir. Tüm bunların nedeni araştırıldığında, genelde o kişileri böyle davranışlara iten, buldukları baskı ortamıdır. Bir de açık söyleyeyim, kötü bir arkadaş nasıl ki iyi olanın başını da yakarsa, o kişiyi ummadığı şeyleri yapmaya teşvik edip baskı yaparsa, bu da aynen öyledir. Yalnız o kötü dediğimiz kişiyle arkadaşlık eden de suçsuz değildir. Hayatı boyunca herkes kandırılıyor. Kandırılmış olmak, kanmak her ne kadar bahane değilse de mutlak bir suç da değildir. Fakat kandırılmış olduğunun farkında olduktan sonra, kasıtlı olarak o yolda devam etmek, işte bu insana suç getirir. Bu konularla ilgili Allah ne diyor? Okuyalım:

-Lanetleneneğini bile bile gördüğüne ya da bildiğine tanıklık etmeyen kişi günah işlemiş olur ve suçunun cezasını çekecektir.

-Biri bilmeden kirli sayılan herhangi bir şeye, yabanıl, evcil ya da küçük bir hayvan leşine dokunursa, kirleşmiş olur ve suçlu sayılır.

-Biri bilmeden kirli sayılan bir insana ya da insandan kaynaklanan kendisini kirletecek herhangi bir şeye dokunursa, ne yaptığını anladığı an suçlu sayılacaktır.

-Biri hangi konuda olursa olsun, kötülük ya da iyilik yapmak için, düşünmeden ve ne yaptığını bilmeden ant içerse, bunu anladığı an suçlu sayılacaktır.

-Kişi bu suçlardan birini işlediği zaman, günahını itiraf etmeli.
Levililer 5:1-5

Bunlar Musa'ya verilen şeriat kanunlarından bazı alıntılar. Kanunlardan ziyade bizi ilgilendiren yanı, kişinin bilgisizce yapmış olduğu şeye Allah'ın nasıl baktığıdır. Bazı olaylar var ki, bilmeden bir suç işlendiği zaman, bir yerde kişi daha Allah'ın indinde suçlu değilken, fakat farkına varıp anladığı zaman suçlu oluyor. Bazı olaylar da var ki, bilmese de suçlu sayılıyor. Yani bazen bilmemek özür değilken, bazen de bilmemek özür olarak kabul edilse bile, bedeli yine de ödenmeli. Yani hiçbir zaman suçsuzum diyerek bedelsiz kurtulmak yok. Yeryüzümüzde de suç işlemeyen insan yok. O insan ne kadar doğru da olsa, peygamber de olsa, suç işlemeyen insan yine de yok. (Vaiz 7:20 Romalılar 5:12 ; Mümin suresi, 40: 55 ; Fetih suresi, 48:2; Fusillet suresi, 41:6)

Kanunlar da bu mantıkla çalışır. Ben bilmiyordum demek özür değildir. Gerçekten bilmese de, bu onu kurtarmaz. Bilerek, kasten yapılan bir olaysa, ceza zaten daha bir şiddetli olur. Mesela arabayla çarparak ölümüne neden olduğun biri için, "kaza" denir ama yine de kişi o ülkedeki kanunlara göre değişen bir cezaya maruz kalır. Fakat o kişiyi kasıtlı bir şekilde arabayla çığnersen, ona zaten kaza denmez cinayet denir. Bunun cezası da muhakkak çok daha farklı olacaktır.

Bir Hıristiyan ise açıkça bütün insanlığın günahkâr olup, devamlı surette isteyerek ve de istemeden günah işlediğinin bilincinde olduğunu bilir ve de bilmelidir. Yoksa İsa Mesih'in neden öldüğünün anlamını bilmiyor, anlamamış demektir. Gerçekler böyle ise, nasıl olurda bir insan, bir organizasyon, bir din, bir kuruluş: "Sadece bizim dediğimiz doğrudur, bizden başka doğru yoktur, sadece biz cennete gireceğiz ve bizden başka hiçbir yerde kurtuluş bulunamaz" diyebilir? Nasıl böyle bir iddiada bulunabilir de, o insanlar da buna inanıp, onların peşine takılabilir?

Hiç bir din, "bizden daha iyi dinler de var" diye kabul edip suçlarını itiraf etmez ve de edemez. Bu onun için yenilgi demektir. Allah ise ne diyor:

"Kişi bu suçlardan birini işlediği zaman, günahını itiraf etmeli".

Bu sözlere göre hep bu özür dileme, suçunu itiraf etme işi o dinin sadece üyelerinden beklenir. Yaklaşık 20 yıllık Şahitlerle olan ilişkimde, onların yönetim kurulunun bizzat: "Şu tarihte yaptıklarımızla bir çuval inciri berbat etmiştik" ya da "koyduğumuz anlamsızca kurallarla sizlerin de canına okumuştuk" diye ilan ettiklerini, ben bir kere bile ne okudum, ne de bir vakitler yazılmış olduğunu duydum. Demek ki bunlar kusursuz! Sadece kusurları lafta, o da nakâmil olmaları! Bu dinler "günahını itiraf etmeli" diyen Allah'ın sözünü uygulamak yerine, işi gizliliğe ya da dik başlılığa başvurmakla kalmazlar; ayrıca o pislüklerini bir de savunurlar. (Romalılar 1:28-32)

Katolik kilisesi Galileo'ya yaptıkları hakkında daha yeni sayılan bir tarihte özür diledi. Dünyanın yuvarlak olduğu da ispat edileli ne kadar oldu ve kilise ne zaman özür diliyor! Özür dileyecek de sanki bir bu konu var! Bunlar aslında meleklerden o kadar daha temiz ve de lekesizler ki, bizler farkında değiliz! Tek suçları da sanki buymuş! Hem dediğim gibi, sanki dünya yuvarlak değil de düz olmuş olsaydı, Galileo'nun tezi de yanlış olsaydı, ne olurdu? Neden o adamı öldürmeye kalkıp, bütün araştırma, bilgi denilen ne varsa hepsinden nefret ediyorsun? O yazacak, öbürü okuyacak. Öbürü onun yazdıklarından öğrenip daha çok öğrenecek ve daha doğrusunu bulacak. İlerleme nasıl olur? Dinciler bunu yasaklar koyarak mı başarmaya uğraşıyorlar? Yoksa ilerlemeyi engellemede mi başarılı oluyorlar? Tarihi okuyunca hemen, "engellemede başarılı oldular" diyoruz. Devletler, hükümetler de bu konuda farklı değildir, fakat dinciler bu konuda rakipsizler.

Kısacası çok kadınla olan evlilik sebebi ve Muhammed'in peygamber olamayıp, Kuranın da Allah tarafından vahiy edilemeyeceği, benim kafama yine hiç yatmamıştı. Bu benim o zamanki bilgimle dahi böyleydi. "Kuran Allah sözü değildir" diyebilmem için, bence çok daha geçerli nedenler olmalıydı. Yine ayrıca, çok kadınla evliliği kötü bir sebepmiş gibi gösteren o dinler, çok kadınla evli diye insanları birbirlerinden ayırtmakla, ruhanilere evlenmeyi yasaklayıp papazlar arasındaki eşcinsellik, kilisede iki erkeği ya da kadını evlendirmeler, himayelerindeki çocukları sapık isteklerine zorlamak vs. ile bu konuda kendileri çok büyük ve çirkin günahların içindeydiler. Hâlâ da öyle ve daha da betelerler. Onlar ise sanki tek suçları buymuş gibi, yüzlerce yıl sonra kemikleri bile kalmamış Galileo'dan mı özür diliyorlar! Bu gibi nedenler ile o kişiler Kur'anı değil, bence kendilerini kötölemiş oluyorlardı. Onun için, eğer Kuran Allah sözü değil ise, Muhammed'in evliliklerinden başka geçerli nedenler bulmalıydım.

Bernd ve Schmid ile tanışmamızın üstünden aşağı yukarı dört ay falan geçmişti. Bu arada haftada bir Pazar günleri muhakkak toplantılara katılıyorduk. Hafta arası da Bernd'in ya da Schmid'in ziyaretleri beni sevindiriyordu. Benim için en önemli konu, gerçek Allah'ı tanımak ve O'nun bizden ne istediklerini bilmektir. Beraberken dolaylı başka konular konuşsak da, konu yine Allah ile bağlantılı oluyordu. Onlar kapı kapı vaaz etmeye gittiklerinden, insanlar üzerinde belli tecrübeleri vardı. Genel tecrübeleri ise insanların ilgisizliği, dolayısıyla da bilgisizliği hakkındaydı. İlgileniyormuş gibi gözükken, mangalda kül bırakmayan o en ateşlileri bile, zamanla davranış ve sözleriyle samimi olmadıklarını gösteriyorlardı. Bu Türkler arasında da böyleydi. Her milletin ayrı özellikleri olduğu da muhakkaktır. Aynı tecrübeleri ilerde ben de yaşadım. Bunun benim üzerimde de böyle olduğunu, benim de aynı bu insanlar gibi samimiyetsiz, yapmacık biri olabileceğim şüphesini Bernd ve Schmid'in düşündüğünü de fark ettim. Onlar benimle bir kitapçık ya da yine kendi yayınları olan bir broşürü tetkik etmek istiyorlardı (soru cevap şeklinde derinlemesine okumak). Ben ise onların üzerimdeki kanılarını değiştirmek için, "alın siz istediğiniz kitaptan bana sorular sorun, ben Şahitlerin çıkardığı buradaki yayınların hepsini okudum" diyordum. Bernd tesadüfen birkaç yerden sorduğu sorulara ve verdiğim cevaplara şaşırıp gülüyordu. Gerçekten de onların yayınladığı bu kitapların Türkçe olanlarının büyük bir bölümünü okumuştum. Ben onlara "bunları okudum" desem de bu onları tatmin etmiyordu. Ya inanmıyorlardı, ya da hızla okuyup geçmek yerine, sorulu cevaplı derin düşünerek bu konuların sindirilmesini daha faydalı buluyorlardı. Onlara da böyle öğretilmişti. Mukaddes Kitabı ise sadece kendi yayınlarında geçen ayetleri göstermek amacıyla kullanıyorlardı. "Bak bizim yönetim kurulumuz ne demiş" demiyorlardı ama "işte bak burada yazan şeyler tam bu Allah'ın kitabına ne kadar uygun ve ispatlı" demek istiyorlardı. Mukaddes Kitap hakkında bizzat kendilerinin zaten hiçbir yorum, inanç ve düşünceleri dahi olamazdı. Bunun farkına ise çok ilerde varacaktım. Onların imanlarının nasıl olması gerektiğine Amerika New York'taki yönetim kurulları karar veriyordu. Neye nasıl inanılmalı, ne nedir, anlamı nedir ya da değildir, nasıl uygulanır ve nasıl uygulanmaz. Diyorum ya, gençlerin kendi kendini tatmin etme konusundan tutun, evlilerin cinsel ilişkisine; hasta olanın kanından, böbreğinden kalbine kadar her konuda, aklınıza bile gelmeyecek her şeyde ne doğru ne yanlış, ne yapman ne yapmaman lazım diye bunların o yönetim kurulları karar verip söyler. Bu halkı öyle alıştırmışlar ki, hani içlerinden birinin çişini bile gelse, nerdeyse "yapabilir miyim, nereye doğru yapsam daha doğru olur" diye soru soracaklar! Hangi yiyecekler yenir, hangilerinde kan olabilir ya da vardır ve yenmez diye hatta kesin yasakları vardır. Kısacası o yemeği onun masasında, buzdolabında görürse, bu o kişi için Allah'tan uzak, itaatsiz, günahkâr ve ölüm oğlu diye, aralarından atmaya bile yeterli neden olabilir. Kişinin göstereceği tepkiye bağlı. Bunların yanında Müslümanların domuz yememesi solda sıfır kalır. Amerika'daki yönetim kurulu dedikleri, sayıları ara sıra değişen, genelde 12 ila bazen 18 kişiden oluşan, en genci benim zamanımda 80 yaşında olan bu adamların talimatlarına kılı kılına uymalısın. Ölümüne mi git dediler, artık onlar bunu nasıl formüle ederse eder, fakat o

üyelerden de hiç sorgu sual sormadan, itiraz etmeden ölüme gitmeleri beklenir! İnsanlara Allah adına korkunç ve de iğrenç denilecek kadar baskı yaptırma cesaretini bu adamlar nereden buluyorlar ben hâlâ anlayamıyorum. Aslında cevap basit, herkes tıptış tıptış kendi geliyor, "suçlu o gelenler" diyeceğim ama dilim yine de varmıyor. Çünkü ben de düştüm bu çukura. Bırakın sadece din konusunu, yeryüzünde "ben hiç aldanmadım" diyebilecek insan var mıdır? Hangi konuda olursa olsun, muhakkak aldanmışsınız, inanmışsınız, kandırılmışlardır. İnsanların hem aldatıp hem de aldanacağı son günlerin alametlerinden biri diye İncil'de de yazıyor. (2.Timoteos 3:13) Biz aldandık aptalız, bazı insanlar akıllı hiç aldanmıyor demek yanlış olur. Herkes bu aldanma konusunda aynı. Bütün dünyayı parmağında döndürdüğünü sanan insanı da bir başkası parmağında döndürüyordur.

İşte ben bunların eğitimini alan o gençlerle bir gün Kuran hakkında tartışıyorduk. Yine bizim evdeydik, bu sefer onlar üç kişiydi, ben yalnızdım. Böyle konuları savunmakta ben hep yalnızdım ve öyle de kaldı! Ben heyecan ve merakla bunlara cevaplar yetiştirmeye çalışıyordum. Heyecan ve merak derken, bu merakım Kuran hakkındaydı ki, ben de bu kitabın ne olduğuna dair o zamanlar karar bile vermiş değildim. Bu yüzden merakla bunlardan neler çıkacak diye dinliyordum. Heyecan da duyuş nedenim, ben Kurani bunlara karşı savunma pozisyonundaydım! Aslında Kuran'ın avukatlığını yapma düşüncesinde falan değildim, fakat onların ortaya sürdükleri ispatlardan dolayı, "bu kitap Allah'tan olamaz" da denemezdi. Onların ortaya sürdüğü nedenler saçma şeylerdi. Söyledikleri nedenler Mukaddes Kitabı bilmeyen kişilerin mantığına yatabilirdi, fakat Mukaddes Kitabı tanıyan biri için çok mantıksızdı. Hâlâ bütün Hıristiyan âleminden, hangi din ve mezhep olursa olsun, aynı taktikler ile hep Kuran kötülenir. Neden Kuran Allah'tan olamazmış dedikleri saçmalıkları, bazen onların Internet sayfalarında dahi görüyor ve okuyorum. Hâlbuki onlar bu kritikleriyle yalnız Kurani değil, iman ettiklerini söyledikleri Mukaddes Kitabı da inkâr etmiş oluyorlar. Onları olsa olsa haklı çıkaracak nedenler Müslümanların kendi uydurma öğretileri ve uygulamalarıdır. Müslümanların uygulamaları ele alınarak Kuran sıfıra indirgenmeye çalışılır, ama bu Kuranın kendisi değildir. Yine uydurma öğreti ve uygulamalara dayanılarak Hıristiyan âlemi ele alınırsa, Mukaddes Kitap da bir hiç durumuna indirgenebilir, ama bu Mukaddes Kitap değildir.

Biz o sabaha kadar süren tartışmamızda daldan dala konuyorduk. Mesela yine en meşhur olanları, neden çok kadınlarla evleniliyor muştan girip, neden hırsızlık yapanın eli kesilmiş ten çıkıp, en sonunda Kuranda yazan şu ayette kaldık:

...Ve sizi yarattık. Sonra size suret (şekil) verdik ve sonra Meleklerle: "Âdem'e secde edin!" dedik. Secde ettiler. Yalnız Şeytan secde edenlerden olmadı. Araf 7:11

Allah Âdemi yarattıktan sonra Meleklerle: "Âdem'e secde edin" diyor. Yok, işte Allah böyle bir şey söyleyemezmiş. Allah kendisinden başka kimseye tapınılmasını istemezmiş. Ben: "Allah bununla Meleklerin Âdem'e tapınmasını değil, yapmış olduğu kendi ellerinin işi olan Âdem'e, yani insana saygı duymalarını istiyor" diyordum. Yok, kesin kez bu böyle değilmiş ve de olamazmış. Örnek olarak Mukaddes kitabın sonundaki Vahiy kitabındaki Resul Yuhanna'nın sözlerinden ispatlar gösterdiler. Orada Resul Yuhanna Meleğin önünde eğilmek isterken Melek ona:

"Sakin etme ben senin ve peygamber kardeşlerinin ve bu kitabın sözlerini tutanların kapı yoldaşayım; Allah'a secde kıl.", Vahiy 22:9 diye geçer.

Yuhanna burada, o gördüğü şeylerin etkisinde kalarak, artık bilerek ya da bilmeyerek Meleğin önünde sanki Allah'ın önünde secde kılıyormuş gibi bir ruha kapılmış olabilir. Bunun böyle olmaması için, Melek bu olaydan yalnız Yuhanna'ya değil, bütün insanlığa bir mesaj vermiş oluyor. Yine dediğim gibi, bütün bunlara rağmen her eğilmek tapınmak anlamına gelemez. İbrahim davet ettiği misafirlerin önünde **yere kadar eğildi** diye geçer. (Tekvin 18:2) Peygamberler bile kralların önünde, hatta "yüz üstü yere bile kapandılar" diye yazar. Mesela:

Ve işte, daha o kralla söyleşirken, peygamber Natan geldi. Ve: İşte, peygamber Natan, diye krala bildirdiler. Ve kralın karşısına geldiği zaman, kralın önünde yüz üstü yere kapandı. Diye 1.Krallar 1:22-23'de açıkça yazıyor. Musa peygamber kayınpederinin önünde eğiliyor ki, birçok Hıristiyan'a göre bu adam Allah'ın değil de putların kâhididir! Musa kaynatasını tanıyıp, onun neyin ve kimin kâhini olduğunu bildiği için, o adamın verdiği öğüdü de tümüyle uyguluyor. (Mısırdan Çıkış 18:5 ve 24; bu kâhinle Musa'nın tanışması Çıkış 2:15-22 ayetlerinde geçiyor) Hâlbuki kendilerinden olmayan biri Şahitlere "sağa gidin" diye bir öğüt verse, onlar inadına yanlısı da olsa sola giderler. Çünkü onlara göre kendilerinden olmayan herkes Şeytandan geliyordur! Yine onların mantığına göre, İbrahim'den sonra, İsrail'in dışında hiçbir yerden peygamber de çıkmamıştır. Allah İsraililerin dışında hiç kimseye konuşup onu peygamber atamamıştır! Böyle iddialar ile sözüm ona Muhammed'in peygamber olma ihtimalinin bütün kapılarını kapadıklarını sanırlar. Yine Musa'nın kaynatasına gelecek olursak, Allah ne zamandan beri put kâhinlerinin elinden kurban almıştır? Yine böyle put kâhinlerinden hangisini Allah özel olarak huzuruna kabul edip yedirip içirmiştir? (Mısırdan Çıkış 18:9-12) Her iki olayda da Midyan kâhini olan Musa'nın kanatasını ise Allah onaylıyor.

Benim aklıma o zamanki bilgimle bu ayetleri yerinden göstermek gelmemiştir. Yerlerini ezbere aklımda tutamıyordum ki gelsin. Ama bu mantık çerçevesinde ne söylediysem de onları inandıramadım. Ayrıca onlar yine diyordu: "Eğer o insanlar böyle secde edip eğilmişlerse bile, kendiliğinden yapmışlardır, yaptıkları doğru değildir, Allah emretmemiştir" diye diretiyorlardı. İşte bu yüzden de Kuran Allah'tan olamazdı!

Ben bu tartışmalarla bir şeyin farkına varacaktım. Şahitler samimi olmasını bekledikleri insanlara karşı aslında kendileri samimiyeti, yani yürekte gelen bir doğruluğu göstermiyorlar, gösteremiyorlardı. Ben «Müslüman'ım» ya da «Hıristiyan'ım» ya da «Musevi'yim» ya da «Budist'im» diyen insanlara ne yaparsanız yapın, nasıl ispatlar kullanırsanız kullanın, bütün bunların mezhepleriyle de durum aynıdır, onları bir türlü inandıramazsınız. Hele bir de onlara karşı geliyormuşsunuz gibi bir hisse de kapılırlarsa. Aslında onların kendi dinlerinin de kabul ettikleri ama kendisinin farkında olmadığı, bilmediği bir inancı da anlatsanız, onlar yine inanmazlar. Bunları bildiğim için, ben de dindar geçinenlerle ara sıra böyle cambazlıklar yaptım. Hem de bunu o insanların ne kadar samimiyetsiz ve körü körüne taraf tuttıklarını göstermek, yardım etmek için yaptım. Aslında hoş bir şey değil. Örnekler ile ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız.

Mesela Kurana karşı gelen bir Şahide, elimde sanki Kurandan okuyormuş gibi yapıp, ama ezberimden İncil'in Luka'da yazan bir yerini okudum. Onun da birçok Şahit gibi İncili elinde taşıdığını ama içinde ne yazdığını bilmediğini de fark etmiştim. O Kurandan okuduğumu sandığı bu yer için, "biliyorum, böyle hikâyeleri Müslümanlar çok anlatıyorlar" diyor ve gülerek saçma olduğunu vurguluyordu. Sonra Kuranı eline verdim ve kendisinin de bir bakmasını istedim. "Gerek yok, inanıyorum" falan diyordu ama ben ille de verdim. Aldı ve baktı baktı benim okuduğum o yeri bulamadı. Ben daha fazla uzatmadan "aslında ezbere okuduğum bu yer İncil'in Luka kitabında yazıyor, Kuran da değil" dedim. Zamanla başka taktikler kullandıysam da, onların davranış ve keçilikleri beni öfkeliendirdiği halde, bir daha böyle şeyler yapmadım ve de yapmamaya çalıştım. Sonradan vicdanım beni kötiledi. Gerçi ben bunu da o kadar gevşek ve o arkadaşı rahat ettirdiğim bir zamanda, bizim evimizde misafirken yapmıştım. Aramızda resmiyet falan yoktu. Şakalar yapıp gülüşüyorduk. Yine de bu bana o kişiyi kazanmak yerine kaybettirebilir korkusu verdi. Belki öbür yollarla da insanları kazanamamıştım ama vicdanım rahattı. Bu şekil, sahip olduğum bilgileri, kendini beğenmiş bir şekilde kötüye kullanmak gibi gelmişti bana. İlle de haklı çıkmak için uğraş vermektense ziyade, karşımdakine nasıl yardım edebilirim düşüncesiyle konuşmalıydım. Ben bu örnekler ile size insanların körü körüne nasıl inandıklarını anlatmak istedim. Şahit de olsa, Katolik'te olsa, Müslüman'ın hangi mezhebi de olursa olsun, maalesef bu böyle.

Hâlbuki o çocuğu seviyordum da. Fakat bu olaydan sonra benden iyice uzak durmaya başladı. Bence uzak durmasının en büyük nedeni de kendi bilgisizliği ve duyarsızlığıydı. Refüze olmaktan korkuyordu. Yoksa bana

karşı kötü bir duyguya sahip değildi. Yoksa evlenirken, davet ettiği çok az kişi içinden, beni de özellikle nikâhına çağırmazdı. Orada bulunanlardan Yehova Şahidi olmayan tek kişi bendim. Hiç unutmam, bir bölge kongresinin öğlen molasında o arkadaş, babası, ben ve benim birader İtalyan Restoranında yemeğe gitmiştik. Yemekten sonra herkes cüzdanını çıkarmış hesabını ödeyecekti ki, baba bizi çok şaşırtan bir şey söyledi, "hesabı gençler değil bu sefer ben vereceğim" dedi. Ben ve benim birader o kadar şaşırmışız ki, alay mı ediyor, şaka mı yapıyor diye ağızımız açık onun yüzüne donarak bakakalmıştık. Bir Şahitten böyle bir cömertlik ilk defa görecektik. Hepsinin cebinde akrep var diye kesin kez inanmıştık artık. Bir zaman sonra, her zamanki gibi bir pazar toplantısında kendisini yine gördüm. Sapasağlamdı, bir gün sonra aniden öldüğünü söylediler! Üzül müştüm, aradan yıllar geçti, yine de unutmadım. Hâlbuki kendisini hiç tanı mıyordum. Ancak bir kere bu yemek vasıtasıyla, bir de her pazar cemaatlerde, birçok Şahit gibi uzaktan şöyle bir görüyordum.

Kuran hakkında tartıştığım o üç şahit gençle beraber, bütün gece, gün ağarana kadar oturmuş tük. Hararetli tartışmalardan dolayı her birimiz sanki şarapçılar gibi olmuş tük. Bernd giderken bana: "Ben gidip yatacağım. Sen hep böyle çekişeceksin, ben ise onlara acıyorum" dedi ve bana da öfkeyle bakarak gitti. Bernd zaten her zaman, ne kadar haklı da olsam, hep başkalarına acımıştır. Bernd için ne doğru ne yanlış meselesinden ziyade, "neden kabul etmeyip karşı geliyorsun ve bizleri de yoruyorsun" meselesi önemliydi. Onun bu sözü, "ya kabul et gel, ya da kabul etme git, ama bizleri yorma" gibi bir anlamdaydı. Çünkü ben onlarla konuşurken, kendi özel düşüncelerim üzerinde değil, bu kitaplarda yazan konular hakkında konuşuyordum. Savunduğum da ne kendi düşüncem, ne de arkamda duran ve üyesi olduğum tarikat, din veya mezhepti. Bütün yürek ve içtenlikle gerçeği bilmek istiyordum ve onu savunuyordum. Bunun böyle olduğunu ilerde düşmanlarım bile bana itiraf edeceklerdi.

Bir yılda okuyup askere gittiğim Mukaddes Kitabın tümünü, ikinci kez 6 hafta içinde okumuştum. Hemen sonra üçüncü kez okumaya başladım. Bu arada da Kurani iki kere okumuştum ve onu da üçüncü kere okumaya başladım. Bizim sabaha kadar olan tartışmamızın ve bir türlü ne onların ne de benim tatmin olamadığımız bu konu adeta öyle dondu kaldı. Dediğim gibi Mukaddes Kitabı üçüncü kez okurken daha başka bir gözle, bu gibi tartışmaların ışığı altında daha bir dikkatli okuyordum.

Herhalde aradan iki-üç ay falan geçmişti, yine Mukaddes Kitabı okurken ben şaşırdım ki ama ne şaşırmak. İncil'de İbraniler kitabında aynen şu satırları yazan ayetleri okuyordum:

...Ve (Allah) ilk oğlu dünyaya getirince, yine diyor: "ve Allah'ın bütün melekleri ona secde kılsınlar.," İbraniler 1:6

Hâlbuki biz sabaha kadar en çok bu konu hakkında tartışmış tük. Onlara göre sadece Kuran'da yazan ama Allah'ın kendisinden başka hiç kimseye karşı talep etmeyeceği bu şey, İncil'de İsa hakkında yazıyordu. Bu gerçekleri görünce tabii ki insan çok da seviniyor. Ben o pazar gününü artık iple çekmeye başladım. Toplantıya gittik ve toplantının sonunda pikniğe gidilecekmiş, bize de "gelir misiniz" diye sordular. Hiç gitmez miyim? Bir ara korkunç yağmur bastırdı, malum Almanya. Schmid ben ve birader aceleyle hepimiz arabalara kaçmış tük. Tam şimdi zamanı diye ben Schmid'e: "Schmid hatırlıyor musun, hani biz sabaha kadar çekişmiş tük ve sizler: 'Kuranda yazan, Allah'ın, meleklerden Âdem'e secde etmelerini istemesinin imkânsız bir talep olacağını' söylemiş tük" dedim. Schmid'de çıt yok, ama dinliyor. O arabanın önünde oturuyor ve biz arkada. Ben de tam onun arkasındayım. "Bak sana bir yer okuyacağım" diyerek Mukaddes Kitabı açıp yerlerini söyleyerek, yukarıda yazdığım o yeri seslice okudum. Kitabı kapatıp sustum. Bakalım bu idealist, imanlı gençten ne çıkacak diye öylece birader de ben de bekliyoruz. Benim biraderin ilgisi konu hakkında değildi. Başında da dediğim gibi o başka şeylerle ilgiliydi. Fakat Schmid bu durumda ne yapacak diye de merakla bekliyordu. Belli bir sessizlikten sonra hiç bir şey olmamış gibi bu bizim biradere dönüp, o yarım Türkçesiyle: "Sen falanca gün

şuraya gelecek misin?" gibi bambaşka, sanki beni hiç duymamış gibi bir soru sordu. Kasıtlı yaptığını anladım ve kendimi o daracık arabada gülmekten yerlere attım. Onun terbiyesizce göstermiş olduğu bu ikiyüzlülüğe açıkça alay ettim. Aynı zamanda da öfkelenmişim. Nasıl maskaralıkla güldüğümü görünce bizim birader de kendini tutamadı, o da makaraları koydu. Benim için bu yüzde yüz hiç şüphe götürmeyen bir ikiyüzlülüktü. Bunu görmek zaman ve zahmet aldı. Bu genç, iman etmiş, idealist gibi gözükene, Şahitler uğrunda anne babasını hatta evini terk etmiş kişi, en basit bir konuda işi ikiyüzlülüğe vurmuydu. Hâlbuki ben ne bekliyordum, o nasıl bir tepki gösterdi. Mukaddes Kitaptan gösterdiğim bu ayetle bana daha çok öfke dolmuştu. Ayrıca bu kişiler bana Mukaddes Kitabı savunup, Kuranın sahte olduğunu gösterme çabasındaydılar! Böyle davranışları ile kimi kazanacaklardı? Kimi kazanacaklarını bilmem ama kendilerini kaybediyorlardı. İncil'in en son kitabı olan Vahiy kitabında, -Babil'e benzetilen- sahte dinlerdeki bir fahişe gibi kendilerini satıyorlardı. Ben bunları o zamanki yaşımda ve gelmiş olduğum cahil ve geri kalmış denilen ülkenin insanı olmama rağmen biliyor ve de görüyordum. Onlar en fazla benden iki-üç yaş küçüktüler, yani aynı yaşlardaydık ve sözde Avrupa'nın en zengin ülkelerinden birinin kültürüne sahip ve eğitimini almış şahıslar olarak, bilmiyorlar, görmüyorlardı diyebilir miydim? O zaman demedim, yine diyemiyorum. Ancak onların bu kafasızca yaptıklarını Allah başışlasın diyorum.

Yine bu yukarıda yazdığım olay yüzlercesinden, binlercesinden sadece biri ki, buna benzer tecrübelerimi ilerde yine okuyacaksınız. Bütün yaklaşık yirmi yılda yaptığım tecrübeleri ve olayların hepsini kaleme almam mümkün değil. Ancak bu kitapta en kolay anlaşılana bazılarını işleyeceğim.

Hâlbuki samimi bir insan benim bu şekilde olan yaklaşımına karşı böyle mi davranırdı? Ben kendi adıma, onun yerinde olsaydım ne yapardım diye düşündüm. Aslında Schmid okuduğum o ayete hiç de şaşırılmamıştı. O geceki tartışmamızda bu ayeti biliyor muydu bilmiyorum. Ya da biliyordu da bir bağlantı kuramıyor muydu yine bilmiyorum. Fakat bunlar o tartışmada üç kişiler. Hiç biri bu konuyu bırakmadan o gün ille de üstünde durmuşlardı. Konu değil, samimiyetleri inandırıcıydı. Hâlbuki sahteymiş ama ben bilmiyordum. Fakat Schmid'in sonraki tepkisi hiç de onun şaşkınlığını göstermemişti. Bilmeyen bir insan bu ayetleri duyunca, "ver de bir bakayım" der. Mukaddes Kitabı eline alır, kendi gözleriyle okur. Şaşırır ve yanıldığını anlar, özür diler. Eğer sonradan da öğrendiyse, öğrendikten sonra telefon açar, anlatıp özür diler. Yanlış bir konuya saplandılar diye bu durum onların Kuranı kabul etmelerini de gerektirmez ki. Fakat bir yanlışlık varsa, bunun tamir edilmesi gerekmez midir? Bunu o geceki üç kişiden hiç biri yapmadı. Onlar için bu yenilgi mi demek olacaktı? Yoksa onlar da yönetim kurullarının yönetim tarzını mı yansıtıyorlardı? Aslında bu şekilde davranmakla yenildiler. Ben artık o insanların samimi olduklarına güvenebilir miydim? Güvenim zaten yavaş yavaş kaybolmaya da başlamıştı.

Yine bir keresinde benim Kuran hakkındaki hakikatleri hararetle aramama karşı Schmid bizim evde cin olabileceğini ileri sürmüştü! Benim yaptığım bu araştırmalar ona göre ancak cinlerden kaynaklanabilirdi! Gülmeme karşı, "bu ille de sende değil, bir eşyada falan da olabilir, bir büyüdür falan" demişti. Ben de ona evin her yerini araması için bir de yardım etmişim. Karımın kilodundan benim çorabama kadar, mutfaktaki kaşıktan, tuvalet fırçasına kadar aramadığımız yer kalmamıştı. Sonunda bir tespih buldu ve bu onun hoşuna gitmedi. "Rahatsız ettiyse çöpe at" dedim ve de attık. Yeter ki onun içi rahatlasın! Ben onlara böyle yaklaşıyordum, onlar ise benden nefret ediyorlardı. Bana ve söylediklerime öfkeyle bakıyorlardı. Yaptıkları ikiyüzlülük ve sahtekârlıklar onlar için sanki bir sevaptı. Çünkü sözüm ona ne yapıyor ise Allah için yapıyor ya! Yalan da söylese mubah, sahtekârlıkta yapsa mubah, ne yaparsa yapsın, yeter ki biz de onlardan olalım. Onların dediklerine hep "evet" diyelim!

Yine bir keresinde bir aile bizi evine davet etti. Kadın kocasından birkaç adım ilerde yürümek isteyen biri. Genelde her Şahit kadınlar gibi. Onlar toplantılara bizden sonra gelmeye başlamışlardı. Yani yeniler. Yeniler ama program çok yoğun olduğundan, üç dört ay içinde çok şeyler değişebiliyordu. Kocasını Türk'tü, kendisi de göçmenmiş ama nereden olduğunu unuttum. Ya Yugoslav ya da Bulgar olacak. İyi saf insanlardı. Bu kadın biz evlerinde misafirken bana Kurana olan inancını neden bıraktığını anlatıyordu. Şahitler ona Kurandan bir ayet göstermişler, ya da tesadüfen kendi görmüş. Oradaki konuda, kadınlar süslerini, başka tercümelerde ziynetlerini kimlere gösterebilecekleri hakkında geçiyordu. (Nur, sure 24:31) Yani kadınlar saçlarını, kollarını falan kimlerin yanında kapamak zorunda değillerdi. Amcaları, babaları, kardeşleri falan sayılıyor bu ayette. Bunları bana okudu ve bu yüzden Kurana inancını yitirip Şahitlere hak verdiğini söyledi. Başımı Kurandan kaldırıp şaşkın şaşkın yüzüne bakıyordum. "Neden hemşire?" dedim. "İşte Kuranda yazıyor ya" dedi. Kafamı yine Kurana indirip baktım, bir önceki bir sonraki ayetleri falan gözden geçirdim yok, ben hiç bir şey anlamadım. Yine başımı kaldırıp sordum: "Hemşire ben ne yazdığını okuyorum, ama senin burada yazan bu şeylerden dolayı Kuranı inanılmayacak bir kitap gibi görmeni inan anlayamadım. Ne olur benim anlamadığımı, görmediğim bir yer varsa göster" dedim. "Ya nasıl görmezsiniz" dedi ve benim hanıma dönüp "sen söylesene" dedi. Bizimki de: "İnan ben de anlamadım" diyordu. Bu biraz sırtıtarak, "ya baksanıza, burada süslerini kadınlar bu insanlara, hatta babasına bile gösterebilirsin diyor, ne kadar ayıp şey" deyince ben ancak o zaman bunun problemini anladım. Orada geçen süslerinizi bu kadın cinsel organlar olarak anlamış. Şüphe götürmemek için de sordum, "evet" dedi. Anlatmaya da çalıştım ama o "hayır burada süs diye geçen kelime benim anlamadığım anlamda bu demektir" diyordu. Bu sefer Mukaddes Kitapta "sizin süsleriniz dışardan saç örmek olmasın" diye geçen ayeti de gösterdim. (1.Petrus 3:3) Bu sefer de: "Evet ya, şahiden" dedi! Samimiydi, hem de yıllanmış Şahitlerden çok samimiydi. Fakat zamanla onu da bozmuşlardır. Ben ise onun bu ayeti böyle anlamasına hayret ettim. Bence o kadın belki de Türkçeye o kadar hâkim değildi desem, yok olamaz. Bu ayet hakkında ise kendisine devamlı gelen bir Şahit, hem de Türk bir kadın Şahitle konuşmuş, o da "evet" diye onun bu yanlış anlayışını desteklemiş. O kadın da cahil biri değildi. İşte bana Müslümanlığın kelime anlamını anlatıp, kocasını çağıran kadın da oydu. Sonra o şahit karı koca birbirlerinden boşandılar. Her ne nedenden ise bilmiyorum, adamı da toplantılarla olan ilişkisinden kestiler. Ama o adam gayretle gitti ve yıllar sonra da olsa başka bir kadın alıp yine bunların aralarına girdi. Onlar aslında kötü insanlar da değildi, ama yaptıkları bu şeylere de iyi denemezdi. Müslümanların saçmalıklarından kaçmış, Şahit olmuşlardı. Bu bence, denize düşüp yılanla sarılmak gibi bir şey. Denizde kalsa boğulacak, yılanla tutunuyor. Yılan ise sokup öldürecek. Deniz Müslümanlık ise, yılan da Hıristiyanlık veya Şahitler.

Dediğim gibi, amaçları gel, gel de nasıl gelersen gel. Bu Kuranı da at, at da hangi nedenle atarsan at. Onların bu davranışlarını ben o zamanlar bireysel cahillik olarak görüyordum. Bunun doğrusunu ise aralarında bilen birilerinin olacağına ve de açıkça söyleyeceğine o zamanlar yürekten inanıyordum. Onlar bunu muhakkak biliyordur diye olan ümidim daha kaybolmamıştı. Aslında da hayret değil mi? Şahitlerin dedikleri gibi, ne kadar da kalın kafalıymışım!

İsa öldürüldü mü yoksa öldürülmedi mi?

Artık bütün toplantı salonundaki Şahitler benim Kuran hakkındaki gerçeği arayışımı duymuştu. Kuran hakkında her Hıristiyan'da ve de Şahitlerde yaratılmış olan imaj, çok cahillik, basitlik, kafasızlık ve akla gelebilecek daha kötü olan ne varsa, onlara göre bu ancak "Kuran'a inanmakla" olabilirdi. Müslüman toplumdaki gelmiş olanlar, sayıları korkunç denecek kadar az olmalarına rağmen, eskiden ait oldukları bu dinleri ve dolayısıyla Kuran'ı, sanki geçmişte kalmış cahillik, bilgisizlikten kaynaklanan doğuştan sahip oldukları bir utanç gibi kabul ediyorlardı. Kuran'a inanıp, ya da Kuran hakkında gerçeği arayan insanlara da, "zavallı kafasızlar" gözüyle küçümseyerek bakıyor, bununla da kendilerini büyüttüklerini sanıyorlardı. Bu duyguyu da Hıristiyan geçinen o kişilerden alıyorlar. Muhakkak da aynı olayları Hıristiyan olan biri Müslümanların arasında yaşar. Ben ise daha bilmiyordum, kararsızdım ama gerçeği araştırmaktan da hiç utanmıyordum. Çok kişiler bu işi gösteriş olsun diye, araştırmış, değer veriyormuş gibi ikiyüzlülükle yapıyor olabilir. Bunların da hiç biri ne umurundaydı ne de beni ilgilendiriyordu. Ben gerçeği ilk önce kendi adıma, kendim için arıyordum. Bazıları utançtan bu konuları açmak bile istemezken, yine bazıları da özellikle alay etmek için açıyorlardı.

Kendimi daha yolun başında gibi görüyordum. Kendi gözümde bu yoğun programın içinde olan Şahitlerin yanında solda sıfırdım. Onların gayretleri, toplantıları, kongreleri ve ellerinde Mukaddes Kitap ile herkese vaaz etmeye gitmeleri, bende onların muhakkak çok bilgili ve tecrübeli olabilecekleri kanısını uyandırıyor. Bununla da Allah hakkındaki bilgiyi kastediyorum. Yıllardır Şahit olanlar vardı. Hem de bunlar Müslümanlıktan gelmişlerdi. Fakat onlarla konuştuğumda ise ancak hayretlere düşüyordum. Hiç birinin ne doğru dürüst bir bilgisi vardı, ne de bu konuda samimiyeti. Aslında bilmek, hatta bunlar hakkında konuşmak bile pek istemiyorlardı. Onlar için bu konu kapanmış, geçmişte kalmış, toprağın en derinliklerine gömülmüş bir şeydi sanki. Benim ortaya bu şekilde çıkmamdan da rahatsız oluyorlardı. Belki ben onlardan farklı olarak, araştırıyordum, okuyordum, düşünüp tartışıyordum. Her şeyden çok en rahatsızlık veren yanımda, ben bütün bunları yürekten gelerek yapıyordum. Hiçbir menfaat, fanatiklik, taraf tutmadan, özgür ve hür bir biçimde. Onlara göre ise, kalın kafalılığımın yolunda gidiyordum!

Benim bu samimiyetimi görenlerden biri çevre nazırıyla konuşmamı önerdi. Söyledikleri kişi de tam o hafta onların evinde misafir olarak kalıyormuş ve "buluşma için plan yapmakta yardımcı olacağını" da söyledi. Çünkü onlar böyle Kurana savunan insanlara «ümitsiz hasta» gözüyle bakarlar. Onlarla vakit bile kaybetmek istemezler. Demek ki benim samimiyetime inanmışlardı. Ben de onun bu yaklaşımına çok sevindim. Bu adamın karısı da kendisi de Türk'tü. Geçen konularda bahsetmiştim, bana Müslüman kelimesinin anlamını anlatmaya çalışan, Şahit olma yolunda olana da Kuranda bahsi geçen süslerini cinsel organlarıymış gibi anlamasında yardımcı olan o kadının kocasıydı bu arkadaş. Bunların iyi bir yanı, diğer Şahitler gibi cimri, menfaatçi, senden ne koparayım düşüncesinde olan öbür Alman iman kardeşleri gibi değillerdi. İçlerinde böyle kişiler çok az vardı. Öbürleri de onların sırtından geçiniyordu. Bu buluşma işine çok memnun oldum. Tamam dedim, artık muhakkak doğruyu öğrenecektim. Çünkü ben şimdiye kadar Kurana bilen ve anlayan biriyle hiç konuşmamıştım. Kurana bildiğini sanan insan çoktu da, anlayan ve anlamak isteyen hiç yoktu. Gün ve zaman ayarlandı. O gün toplantıya gidecek, toplantının sonunda da bu biraderin evinde kalan o çevre nazırıyla konuşacaktık. Nazır da Türkçe bilen Alman karı kocaydı. Türkçeyi de çok iyi biliyorlardı.

Şimdilik bu konuyu bir kenarda tutup, biraz da Şahitlerdeki bu nazırlardan söz edeyim. Dediğim gibi Şahitler Katolik Kilisesinde olduğu gibi

kendilerini Latince, Yunanca kaynaklı kelimelerle tanıtmazlar. Mesela Katolik kelimesi aslında evrensel demekmiş. Ya da Pastör, çoban anlamına geliyor. Kardinal ise, yüksek, üst anlamında. Latincesi Bişof olan kelimenin Yunancası Episkopos; bizde buna Piskopos deniyor, anlamı ise Osmanlıcada nazır, Türkçede ise gözetmen demek. Şahitlerin bu dini unvanlardaki farkı, ancak o ülkenin konuşulan dilinde olmasında. Ben de bunları daha yeni yeni öğrendim dersem hiç de yalan olmaz. Şahitlerin Katolik kiliselerine, ya da Protestan kiliselerine korkunç karşı geldikleri bir nokta da budur. Onların kendilerine böyle rütbeler vermekle İsa'nın öğretisine karşı geldiklerini savunurlar. Kastettikleri ayette İsa şöyle demişti:

Fakat siz Rabbi (öğretmen) diye çağırılmayın; zira sizin öğretmeniniz birdir ve siz hep kardeşsiniz. Yeryüzünde kimseyi babanız diye çağırmayın; zira babanız birdir, semavi (göksel) Babadır (Allah). Ne de efendi diye çağırılın; çünkü efendiniz birdir, Mesih'tir. Fakat aranızda en büyük olan hizmetçiniz olacaktır. Kim kendisini yükseltirse, alçaltılır ve kim kendisini alçaltırsa, yükseltilir. Matta 23:8-12

Bu ayetlerle İsa açıkça, kendinize böyle rütbeler vermeyin dedi. İnsanlar ise sahip oldukları hırstan dolayı, baskı ve korku vermek için, rütbe kullanmaya bayılırlar. Hele bir de bu rütbeler anlaşılmazsa. Çok kişiler ve dinler de bu ayeti farklı yorumlarlar. Mesela Baptistler, Türkçesi vaftizciler demek. Onlar çocuklarına anne baba demezler. Karşımızda oturan böyle komşulara sahibiz. Çocuklar anne-babalarını özel isimleriyle çağırır. Mesela babasının ismi Ahmet ise, o üç yaşındaki çocuk babasına baba demez de baba yerine Ahmet der. Çünkü onlara göre "baba" kelimesi sadece Allah'ın bir unvanıdır!!! İnternet yoluyla kitabımı okumuş bir kilise görevlisi "vaftizciler arasında böyle bir şeyin olmadığını" vurguladı. Yine olabilir diyor ve bu âdeti sadece o aile kafasına göre uyguluyordur diyorum! Başka ne diyeyim.

Bu nazır, gözetmen, ihtiyar, resul gibi kelimeler İncil'de de geçiyor, fakat onlar farklı olarak bu kelimeleri unvan yapmadılar. Bu ne demek? Yani böyle isimler var ama unvan yok ne demek? İsa'nın sözleri aslında çok açık. Çünkü O kelimeler üzerinde durmuyor. Bu "hepiniz kardeşsiniz" in anlamı hem ruhi hem de bir yerde harfi anlamda ve yüzeysel değil. İsa açıkçası, sizlerin içinde kimse kimsenin üzerine kendini büyültmesin, efendi, ya da yönetici yapmasın diyor. Eğer ben kendimi ne ile büyütürsem büyütüyüm, o büyüttüğüm şey ister bir kelime olsun, ister sarık, cüppe gibi giyim olsun, büyüttüğüm o şeyle kendime unvan almış olurum. Bu Allah'ın ve İsa'nın insanlardan istemediği bir şey. Yine İsa, içinizden biri büyük mü olmak istiyor, "o aranızda hizmetçi olsun" diyor. (Matta 23:9-12 Luka 22:24-27) Unvanlar, isimler, rütbeler nasıl kullanıldığına bağlıdır. Ezmek, hükmetmek, yönetici olmak için kullanılıyorsa kı, her din ve organizasyonlarda unvanlar bu şekilde kullanılır, işte İsa buna karşı geldi. Çünkü İsa'nın zamanındaki dindarlar da halka bu şekilde hâkimdiler. Onlar bu rütbeleri bir de Allah'tan almışlardı. İsa bu problemleri çok iyi biliyordu. Bu yüzden de Yahudilere ve herkese, "kimseyi Rabbi (hoca-öğretmen) diye çağırmayın" dedi. Yoksa İsa'nın öğretmen kelimesine karşı bir alerjisi yoktu. Bu kelimenin arkasında yatan baskılara, gaddarlığa, işkencelere ve daha Allah'tan uzak ne varsa, İsa onlara karşıydı. Şahitlerde alttakiler ve üsttekiler, yukarıdan ve aşağıdan olanlar diye bir düzen vardır. Bu onların yayınlarında pek geçmez. O yayınlarda papanın ziyaretleri gibi, insanlara gülen yüz ile sallanan el görürsünüz. Bunların böyle olmadığını içlerine girdiğiniz zaman, çok kısa bir zamanda anlarsınız ve anlatırlar. Kimin aşağıdan kimin yukarıdan olduğunu onlar hissettirirler. Kısacası okuduklarımızı hep yüzeysel anlamayalım. İncil'de: "Harf öldürür ruh ise yaşam verir" diye geçer (2.Korintoslular 3:6). Ruhi şeylere değer verelim, böylelikle anlayışımız da artacaktır.

Bu dinlerde daha ne anormallikler vardır, saymakla bitmez. Hangi birinden bahsedelim? Sanki ben her şeyin en doğrusunu mu biliyorum? Kesinlikle hayır. Fakat ben insanlara baskı yapmaya kalkarsam, "en doğru benim, benden başka

yok" dersem, işte anormallikte başladı demektir. Peygamberler Allah adıyla, gönderildikleri o toplumlara karşı onların hiç de hoşlarına gitmeyecek şeyleri söylemişlerdir. Bunu o insanlar kendi adına, ya da bir varsayımla, boş hislerle yapmamışlardır. Allah açıkça o insanlarla konuşmuş ve söylesinler diye de emretmiştir. Onlar kendilerini o toplum üzerine yükseltmemişler, tam tersine alçaltıp hizmet etmişlerdir.

Yine konuyu dağıtmadan ben bu Şahitlerin nazırlarına döneyim. Bu nazırlar Şahitlerin içinden titizlikle seçilir. Onlardan beklenen en büyük ilk özellik, Şahitlerin Amerika'daki yönetim kuruluna sadakatleridir. Ancak ondan sonra bu işi en iyi kim yapabilir diye aralarından seçerler. Bunların bu iş için okulları bile var. Nazır adayı o okula da gider. Bu nazır da belirlenen çevrede ya da bölgede döner dolanır ve genelde her altı ayda bir aynı cemaati (toplantı salonunu) ziyaret eder. Orada da bir hafta on gün kalır ve yine başka bir cemaate gider. O haftaya bunlar "hizmet haftası" derler. O hafta mümkün olduğunca çok vaaza gidilir. Yani cemaatte o hafta kapı kapı gitmekte daha bir canlılık gelir. Bütün bunlar yine hep o yönetim kurulunun tüzüğüne uygun olmalıdır. Bu çizgiden çıkmaya yeltenenler olmuşsa, onların ihtiyaçları bunu Nazıra rapor eder. Aslında her şeyi rapor ederler. Bunun içinde karısı ile bir adamın nasıl yattığı bile konu edilebilir. Eğer o ilişkide çizgiyi aşmışlarsa, tamam artık. Mesela kocası ile ilişkide kadın oral yapmıştır. Affedersiniz ama bunların bilmem nerelerini nasıl görürler, kim anlatır, ben hâlâ bilmiyorum. Onlar duyar, bilir ve de gerekirse o aile aralarından atılır, ya da sırf adam atılır. Tövbe edip de bir daha yapmayacaklarsa o başka!

Benim bu kitabımı okurken yanınızda limon falan bulundurun. Kolonya da olabilir. Mide bulantınız için ara sıra koklamanız gerekebilir. Belkide gülmekten kırılabilirsiniz. Her ihtimale karşı Mendiliniz cebinizde olsun, neme lazım!

Tabii ki o nazırın ziyaretinde her zaman böyle konular olmaz. Her dangalak da gidip herhalde böyle şeyleri o ihtiyaçlara anlatmıyordur ya. Bence bu gibi pislikler cemaatteki kadınların başının altından çıkıyor ama neyse. Belki de böylelikle o kocalardan öç alıyorlar. Bir Şahit ne kadar onların bu saçma kurallarını uygulamazsa, bu ona bir o kadar daha koruma olur. Bu koruma bilmeden, tabiatıyla olur. Fakat kişi onlardaki kuralları ciddiye alıp, Allah bunlarladır diyerek bütün yürekle de inanıp, her şeyde onlara itaat etmeye kalkar ve her denileni yaparsa, farkında olmadan zamanla büyük problemlerin, ruhi bunalımların içine düşüp, hatta tımarhaneye, ya da hastaneye ve en sonunda da intihara gitmesi işten bile değildir. Bu gibi insanlar organizasyonun baskısıyla, kendilerini zorlayarak yaptıkları o değişiklikleri, Allah istiyor diye inanarak yaparlar. Problemlerde zaten o zaman başlar. Fransa'da Şahitler intihar olaylarında diğer dinlere nazaran grafiklerde neden en üst düzeydeymişler? Dediğim gibi, bu duruma düşmeyenlerin en büyük korunmaları, tam denilenlere uymamalarından kaynaklanır. Bu konuda içlerinden bazıları cambaz gibi yöntemler geliştirir. Hem o kurallara tamı tamına uymayacak ama uyuyormuş gibi gösterecek. Çoğu böyle cambazlık yaparak durumu idare eder. Sanki bilinmez mi? Hepsi bilir de, bu durumu bir o cambazın kendisi bilmez, ya da bilmek istemez. Her yerde bu işler nasılsa Şahitlerde de farklı değildir. İnsan emirlerine uymak ancak insana zarar verir ve de hangi yönetim tarzı olursa olsun daima da vermiştir. Şahitler bu intihar olaylarını, kendilerine karşı çok büyük bir yüz karası olduğundan dolayı ört bas ederler. Hatta o kişinin cemaatte Şahit olan ailesi falan yoksa cenazesine bile gidilmez. Bu işi yapmış kişinin cenazesine gitmek eskiden hepsi için günah ve de yasaktı. Şimdi öbür üyeleri ürkütmekten kaçınıyorlar ve serbest bıraktılar. Utanmadan da "Allah intihar edenlerden hoşlanmıyor" diyebiliyorlar. O kişiler bu hale nasıl geldi? Kimler sebep oldu? İşin içinden kendilerine ait bir pislik çıkacak diye, bunu hiçbiri bilmek bile istemez. Ben bu açıklamalar ile bir dinin nasıl organize edilmiş olduğunu ve bu organizasyonda biraz da olsa nazırın görevini bu açıdan da göstererek anlatmaya çalıştım.

Neyse, benim biraderle biz o buluşmaya gittik. O zaman ben daha Kuranı baştan sona kadar ancak bir kere okumuştum. Bu Osman Nebioğlu tercümesi Kuran'ı annem bana askerden döndüğümde vermişti. En çok da bu Kuranı

severim. Bu Kuranın tercümesine hiç yorum, açıklama falan gibi bir sürü Müslümanların palavraları girmemiştir. Belki de her Kuran aynıdır, fakat çoğunda ayetlerin yanına o kadar çok açıklamalar ve yanlış yorumlar sokuluyor ki, bu yolla Kuranın asıl anlamı bozuluyor. O yorum yazılı yerleri hemen anlarsınız. Ya koyu harflerle yazılır, ya da parantez içinde geçer. Ya da daha küçük başka bir çeşit yazı türü şeklindedir. Yani orijinal Kuranda geçmez. Bu açıklamaların bazıları yardımcı olur, çoğu ise tam safsatadır. Bu yüzden Osman Nebioğlu tercümesini çok sevmişimdir. Bu adam bütün anlayışı da yorumu da okuyucuya bırakıyor. Bu konular hakkında o kadar çok yorumları olan dinler, tarikatlar, mezhepler, gruplar var ki, insan hangi anlayışı doğrudur diye Kurana soksun? Hem yorum, anlayış Kuranın içine girer mi? Yap bunu başka bir kitapta, dergide bilmem nerede, ama Kuran da değil. İnanıyorum ki, -sayıları az da olsa- o insanlar bu işi iyi niyetle, kendi inanç ve düşüncelerini kabul ettirmekte faydalı bir şey gibi görerek yaptılar. Doğru değil diyorum ancak o kadar. Hem gereksiz ve manasız. Atatürk'ün zamanında, Mehmet Akif'in Kurani yorumlamak için bütün Müslüman âleminin ileri gelenlerini nasıl bir araya topladığını ve sonunda "biz bu işi yapamadık, Allah bize bunu vermedi" diye aldıkları kararla dağıldıklarından da kitabımın **3.Bölümünde: „Muhammed peygamberlerin sonuncusu mu?”** adı altında kısaca değineceğim.

Şimdi gelelim benim nazırla olan o randevuya. Toplantıdan sonra nazırı da alıp bizim biraderin arabasıyla o eve gittik. Efendi bir adam. Konuşması falan çok hoşuma gidiyordu. Hani "oturup kalkmasını bilen biridir" derler ya, aynen öyle biri. Bu nazırların çoğu böyleydi. Bu ise işini daha bir ciddiye almıştı. Bunlar da tam benim aradığım özelliklerdi. Bana işin doğrusunu gösterecek diye çok heyecanlanıyordum. Kendisine de büyük bir saygı, sevgi ve de hayranlık duyuyordum. Yalnız bu nazıra değil, işini iyi yapan ve tabii ki yetenekli olanların hepsine. Arabada yanıma arkaya oturdu. Hâlbuki biz arabanın önünü ona ayırtmıştık. Sarılıp öpeceğim adamı, o kadar sevgi doluyum ama ya ayıp olursa diyorum. Hem şimdi ciddi bir iş için buluşmuşuz, "sululuğu bırak, kendine gel" diye geçiriyordum içimden. Muhakkak benim hakkımda ona da çok anlatmışlardı. Bu yüzden de benim yanımda oturuyordu ki bir yakınlık olsun. Genel sorular ile bizi tanımaya çalıştı. On beş dakikalık bir yoldu zaten. Neyse eve geldik. Schmid, evin sahipleri o karı koca, ben, hanım ve birader. Odada birkaç hatırlayamadığım kişiler daha vardı. Bizi beklemişler. Oturduktan sonra Nazır koca bir dosya çıkardı. Öyle bakıyordum. Bu dosyanın içi sadece Kuran kritikleriyle doluydu. Sonra bu dosya benim de elime geçti. Kuran hakkındaki bu dosyayı Alman bir Yehova Şahidi hazırlamış. "Ne oldu sonra bu adam" dedim. Başka nedenlerden dolayı aralarından atmışlar. Ne yapmışsa bilmiyorum, ama o kötüledikleri adamın Kuran hakkındaki kritiklerini hâlâ kullanıyorlardı!

Nazır o koca dosyadan sayfaları eşeledi ve hemen aradığını buldu. Benim bu konularda hiç hazırlığım yoktu. Kurani da Mukaddes Kitabı da sadece okumuştum, o kadar. Fakat burada gördüklerim ileride beni hazırlıklı olmaya teşvik etmiş olacaktı. Ben, "lavaboya gidebilir miyim" diye müsaade istedim. Sadece ellerimi yıkayacaktım. Orada yalnızken: "Allah'ım ben kimim ki Kurani savunayım, ya da bu adamların önünde bu kitaplar hakkında tartışayım. İstedğim sadece gerçeği bilmek ve anlamak. Yalvarırım, eğer onların söyleyecekleri şeyler doğruysa onlar haklı çıksın ve ben anlayayım; yok ama onlar yanlışsa bana yardım et de doğrusunu, senin iradeni ben onlara söyleyeyim ve anlatabileyim" diyerek dua ettim. Nazır bana: "Mukaddes Kitap sence Allah'ın sözü müdür?" dedi. "Evet" dedim. "Peki, içinde yanlış yazılmış, hatalı olabilecek şeyler var mıdır?" diye sordu. Geniş kavramlı bir soruydu, fakat ben kısıdan hemen konuya girmek istiyordum, anlasın diye: "Ben noktası virgüle kadar Mukaddes Kitaba inanıyorum" dedim. O: "Yani bu kitap Allah'tan ise, Kuran da Allah'tan ise birbirini tutmayan şeyler yazmamalı, birbiriyle uyum içinde olmalı, öyle değil mi?" dedi. Doğruydu söyledikleri, "evet" dedim. Yine "Kanunlar zaman zaman değişebilir, fakat olmuş olaylar değişmez, öyle değil mi?" dedi. Ve benim, onun ne demek istediğini tam anlamadığımı görünce açıkladı. "Bir yerde bir kişi için o öldü diye yazıyorsa, fakat öbür kitapta yok ama

ölmedi diye geçiyorsa bu bir çelişki değil midir?" "Evet, haklısın abi" dedim. "O zaman gel önce Mukaddes Kitabı açalım" dedi ve İncil'in Matta kitabını açtı. Orada İsa'nın haça gerilip öldürülmesinden bahsediyordu. İncil'deki ilk dört kitaptaki bütün o Resuller de İsa'nın öldürüldüğünden bahseder ki, bu tüm İncilin konusudur ve bir gerçektir. Yoksa İsa'nın yeryüzüne gelme sebebinin anlamı olmazdı. Ben hiç itiraz etmedim ve bu ayetleri okuduk. Mesela Yuhanna 19:28- 33 de, Luka 23:33-46 da, Matta27:45-56 da ve İsa'nın öldüğü, öldürüldüğü daha birçok yerlerde yazıyordu. "Gel şimdi de Kur'anı açalım" dedi. Nisa suresi, yani 4'üncü sure 157. ayeti açtık ve okumaya başladı.

Ve "biz Allah'ın Elçisi, Meryem oğlu Mesih İsa'yı öldürdük," demeleridir. Oysa onlar İsa'yı ne öldürdüler, ne de astılar. Lakin onlar sandılar. Aslında bunda anlaşmazlığa düşenler de şüphe içindedirler. Onların bunun üzerine hiçbir bilgileri yoktur. Ancak onlar sanılarına uyuyorlar. Gerçekte de onu öldüremediler. Oysa Allah onu kendi katına yükseltti.

Bu yukarıdaki ayetler yorumsuz yazılmış şeklinde. O ise yorumlu yazılış şeklinde okudu. Çünkü Müslüman âlemi bu ayete, hem de yalnızca bu ayete dayanarak "İsa'yı öldürmediler, onun yerine bir başkasını o imiş gibi sanıp öldürdüler" diye yorumlar ve inanırlar. Sözüm ona bununla da Allah'ı koruyup "Tanrı peygamberine böyle kötülük yapılmasına müsaade etmezmiş" demek istiyorlar. Nazır ayeti bahsettiğim bu yorumuyla okuyunca, "abi burada öyle bir şey yazmıyor" dedim. Öbürleri de bana katılıp, o okunulan yerlerin Kuranda yazmadığını ama yorum olduğunu söyleyince ki, bunu nazır hepimizden çok daha iyi biliyordu, hiç itirazsız, "tamam" dedi ve yukarıda yazdığım, aynen Kuranda yorumsuz yazılı şeklini okudu. Demek istediği şey açıktı. İncil'in her yerinde İsa öldürüldü diye yazarken, neden Kur'anın burasında öldürülmedi diye geçiyordu. Ben içimden ayeti bir iki kere daha okudum. Aslında ayette anlatılmak istenen bir şey vardı, sanki şüphe uyandırılarak yazılmıştı. Açık açık ne öldürüldü diyordu ne de öldürülmedi. Sanılarına uyuyorlar diye geçiyordu.

Ben pek tatmin olmamıştım. Ve dedim: "Abi burada sanmaktan bahsediliyor, çünkü Yahudiler İsa'ya inanmayıp onu öldürdüklerini, yani ebediyen yok ettiklerini sandılar" dedim. Mesela diye bir örnek de verdim. "Birinin mahkemede aleyhine Şahitlik yapacak görgü tanığından bahsettim. Fakat o kişi görgü tanığını öldürmek amacıyla kafasına sert bir şey vurup kaçır. Kendinden çok emin bir şekilde de "tamam, artık kurtuldum bu tanıktan" der. Fakat bir sonraki mahkemede o tanık kafası sarıllı bir şekilde mahkemeye gelir. Hani kurtulmuşsun diye soran arkadaşına o kişi, „hayret öldü **sanmıştım**" demesi gibi. Burada sanmak kelimesinin sözlük anlamı:

1. Bir şeyin olma veya olmama ihtimalini kabul etmekle birlikte, olabileceğine daha çok inanmak anlamında. **2.** Gibi gelmek, farz etmek: Örnek: Bu hareketimi tamamıyla histen gelen bir şey **sandı**. **3.** Bir şey veya kimsenin... olduğunu düşünmek. Örnek: "Doktor Sevim hastayı ilk gördüğünde kendinde değil **sanmıştı**." "Sinemadan çıktığı vakit kocası **sanarak**, yanlışlıkla bir başkasının koluna girer". (Türk dil kurumu)

Ben o zaman bu kelimenin sözlük anlamlarını açıklamamıştım tabii. Ayrıca acaba Kur'anın orijinal metninde **sanmak** kelimesi mi geçiyordu, onu da bilmiyordum. Fakat okuduğum birçok tercüme yorumun etkisiyle tercüme edilmişse de, ya zannetmek diye geçiyor ya da sandılar diye geçiyor. Bir gerçek de, insan bu ayeti okuduğu zaman kesin ne olduğunu anlamayabilir. Diyorum ya bunlar bence cambazlıktan başka bir şey değil. Eğer bir kitap üzerinde yorum yaparken, yaptığımız yorum bütün kitapla uyum içindeyse, o zaman belki doğru anlamışızdır diyebiliriz. Belki diyorum, çünkü bazı konular hakkında yaptığımız yorum öbür ayetlerle uyuyor gibi gözükse de, kesin kez "bu budur" demek bazen gerçekten de zor. Bu ayette de İsa acaba öldürüldü mü yoksa öldürülmedi mi? İncil kesin kez öldürüldüğünü söylüyor. Acaba Kuran bu konuda gerçekten ne diyor? Bu konuya ışık tutan sadece bir bu ayet mi var? Çok şükür ki durum böyle değil. Ben burada İsa'nın öldürülüp öldürülmediği hakkında Kurandan ayetler yazacağım. İsa'nın ölüp ölmediğini, Kur'anın İncil'le uyum içinde mi değil mi olduğuna siz karar verin. İsa Allah'a diyor ki:

Ben onlara yalnız bana emrettiğin şeyi söyledim. "Benim ve sizin Tanrınız olan Allah'a tapınız," dedim ve aralarında bulunduğum sürece onlara gözcü oldum; yalnız benim ruhumu alarak onlardan ayırdıktan sonra onların üzerine gözcü sen kaldın. Ve her şeyin şahidi sensin. Maide, 5:117

Burada yaşayan birinin ruhunun alınması ne anlama gelir? Bu da Müslümanlara göre hâlâ şüpheli gözükabilir. Onlar bu ayet ile "İsa ölmeden, ruhu göğe alındı" derler. Evet, İsa canlı bir şekilde göğe gitti, ama bu onun önceden ölmediği anlamına gelmiyor. Başka bir ayet daha var, bakalım siz buna ne diyeceksiniz. Meryem suresinde 33'üncü ayette İsa'dan bahsederek şöyle yazıyor:

"Doğduğum gün de, öleceğim gün de ve yeniden dirileceğim gün de selam benim üzerimdedir" diyor İsa Mesih Kuranda (19:33).

Ben bu ayetlerin yerini o zamanlar bir kaç kere Kuranı okumakla ezbere bilemiyordum. Aklıma bile gelmiyordu. Çünkü ben Kuranı ne onun ne de bunun öğretisinin etkisiyle okumamıştım. Fakat böyle tartışmalar ve cambazlıklar beni Kuranı çok, hem de çok okumaya sevk edecekti.

Ben o tartışmada, "bu sanmak kelimesinin kesin kez o şeyin olup ya da olmadığına bir ispatı olamaz diye anlıyorum" dedim ve devam ettim: "Bu ayetin Yahudilere uyarı olacak bir şekilde açıklama verdiği belli oluyor. Çünkü gerçekten de onlar İsa adında birinin geldiğine ve kendisini Mesih ilan eden bir sahtekâr olarak onu öldürdüklerine inanıyorlar" diyerek İncil'in Matta kısmını açtım. Matta'nın sonunda, 28:2 den itibaren İsa öldürülüp bir mağaraya konulduktan sonra, öğrencileri İsa'nın ölüsünü kaçırap da, sonradan dirildi demesinler diye, Yahudilerin dini önderleri mağaranın başına bekçiler koyuyorlar. Çünkü İsa sağken; öldürülüp, üçüncü gün dirileceğini önceden söylemişti. Yahudi dindarlar için ise bu sözler ancak bir sahtekârlıktı. Şimdi gelin o ayetleri yerinden okuyalım.

Sebt günü geç vakit, haftanın ilk gününe doğru, tan yeri ağarmaya başlarken, Mecdeli Meryem ve öbür Meryem kabri görmeğe geldiler. Ve işte büyük bir zelzele oldu; zira Rabbin bir meleği gökten indi ve gelip taşı yuvarlayarak üzerine oturdu. Onun görünüşü şimşek gibi idi; elbisesi kar gibi beyazdı. Onun korkusundan bekçiler titreyip ölü gibi oldular. Ve melek cevap verip kadınlara dedi: "Siz korkmayın, çünkü haça gerilmiş olan İsa'yı aradığınızı biliyorum. O burada değil; çünkü dediği gibi kıyam etti" (dirildi) ...ayet 11...Onlar giderlerken, işte muhafız askerlerden bazıları şehre geldiler; vaki olan bütün şeyleri başkâhinlere bildirdiler. Onlar ihtiyarlarla toplanıp öğütledikten sonra askerlere çok para verdiler ve dediler: "Öğrencileri geceleyin geldiler ve biz uyurken onu çaldılar, deyin. Ve valinin kulağına bu gidecek olursa, biz onu kandırırız ve size kaygı çektirmeyiz." Onlar da parayı alıp kendilerine öğretildiği gibi yaptılar; ve bu söz ta bugüne kadar Yahudilerin arasında yayılmıştır. Matta 28:1-6 ve 11-15

Kısacası Yahudilerin arasında: "İsa dirilmedi ve öldü, ancak öğrencileri onu mezardan çalıp dirildi diye yaydılar" denildi. Bunun üzerine Kuran açıkça Yahudilere, yüzlerce sene bekledikleri Mesih'in İsa olduğunu vurguladığı gibi, hem de onu öldürmeye, ebediyen yok etmeye çalıştıklarını fakat başaramadıklarını anlatıyor. Bunu da yalnız o zamanki İsa'nın öğrencileri değil, yüz yıllar sonra Arabistan'da, hiç Yahudilikle uzaktan yakından ilişkisi olmayan birinin, Muhammed'in peygamber olarak ve Allah'tan aldığı vahiyle bu gerçekleri vurguladığını belirtmesi, Yahudilere çok güzel bir uyarı değil midir? Allah'ın peygamberleri zaten hep insanları uyarmak, onları yanlıştan doğruya sevk etmek için gelmişler midir? O nazıra: "Bence bu ayetler bunu anlatmak istiyor " dedim.

Fazla konuşmadık, hepsi buydu. Vakti yokmuş ve gidecekmiş, kalktık. Kapıya doğru giderken bana bir soru daha sordu, hâlâ unutmadım: "Kurana olan inancında sen yanılıyor olabilir misin?" dedi. Kısa bir düşünüp, "evet" yanılıyor olabilirim" dedim. Gülerek, "O zaman hâlâ ümit var" dedi. Beni hiç tatmin edecek bir neden ortaya sürmediği halde, ben yine de, "yanılıyor olabilirim" dedim. Belki ben kördüm de görmüyordum, anlayışsızdım da anlayamıyordum. Olamaz mı? Ben her zaman kendimde her

türlü kötülüğün yattığına inanırım. Eğer bilmiyorsa, belki de zamanla farkına varacağı diye düşünürüm.

O gün gerçekten de nazırın zamanı olmadığından dolayı mı konuşmadık? Olabilir, dediğim gibi bu adamlar bütün haftanın planını bana ayıracak değiller ya. Kuranın Allah'tan olamayacağı hakkında, o koca dosyada sadece bu konu mu yazıyordu? Dediğim gibi ilerde o dosyayı bir Şahit arabada bana gösterdi. "Sana veremem ama arabada istediğin kadar bak şimdi " dedi. Mantıklı gibi gözükten bir sürü, hem Müslümanların yanlış öğretisi ve uygulamaları vardı, hem de bu gibi kritiklerle kelime cambazlığı yapıyordu. Fakat ben artık bir şeye çok kararlıydım. Kurani tekrar ve tekrar okuyacak, bir de hem Kuran hem de Mukaddes Kitap üstünde fihrist gibi, ne nerede yazıyor diye kolayca bulabilmem için alfabe sırasına göre konular çıkaracaktım. O zamanlar hazırladığım bu yerleri kitabımın sonunda bulabilirsiniz. Sadece Şahitlerle daha iyi tartışabileyim diye değil, çoğu zaman da Müslüman'ım diyenlerle de konuşurken, bunu kolaylık olsun diye yaptım. Bu tam olarak mümkün değilse de, o fihristi aslında her toplumdan, her dinden insanı düşünerek hazırlamak istedim. Kurani böyle okuyup araştırıyordum, aynı zamanda Mukaddes kitabı da. Her birini 10 kere okuyana kadar saydım. Fakat sonra 17-18'lere gelince bir daha saymadım, kaç kere okuduğumu unuttum. Hafızam da o kadar iyi değildir. Hem bence bu sayıların önemi de yok. Hâlâ en basit ayetler ve konular aklıma gelir ama yerlerini bulamam. Ya da bulmakta zorluk çekerim. Şahitlerin ve başka tercümelerde Mukaddes Kitap üzerine çok güzel hazırlanmış CD'lerle, bilgisayarda aramam kolay oluyor. Kuran CD si de var. Programı o kadar anormal yapmışlar ki. Hem de elimdeki sözde en iyisi. Aslında Arapça dil kursu derssem daha iyi olacak. Kurandan ziyade içine her safsatayı sokmuşlar. Olsun, o bile yetiyor bana. Bu kolaylıklar ise benim o araştırmalarımın ancak 15 sene sonra ortaya çıkmaya başladı. Ben Mukaddes Kitabın o zamanki Türkçesini bile anlayamıyordum. 1920'lerden kalma eski Türkçeyle yazılmıştı. İlerde tüm Mukaddes Kitabın anlaşılmayan yabancı kelimelerini tercüme ettim. Bunu da ancak kendi kitabımda yaptım. Ne yazık ki benden başka kimseye faydası olmadı. Bu konuda şikâyeti olanlara: Alın, benim tercüme ettiğim yerleri kitabınıza yazın" diye teklif ettim, ama hepsi de alıp hazır kopya çekmeyi bile çok iş gibi gördüler! Ya da bunu benden alıp, kabul etmeyi gururlarına yediremediler. Şimdi çok şükür yeni çeviri Mukaddes Kitabı çıkardılar. Daha kolay anlaşılıyor. Alışkanlık mı bilmiyorum ama eski tercümedeki ruh orda yok. Bununla ille de çok yanlışlıklar var falan demiyorum ama önemsiz de olsa hatalar var. Bazen daha fazla aydınlatıcı bilgiler olmasına rağmen, ben o eski kitaptaki ruhu bu yeni çeviride bulamadım.

Bir örnek vereyim. Konu Samuel kitabında ve o zamanın başkâhini olan Eli hakkında geçer. (1.Samuel 4:18) Eski tercümede Eli için: "Kocamış (yani ihtiyarlamış) ve ağırdı" diye geçen yeri bunlar "yaşlı ve şişman" diye tercüme etmişler. Yaşlıdır ve ağırdır, her ağır insan şişman değildir ki. Uzun boyludur, kemiklidir, ayrıca yaşlı vücut ona ağır geliyor. Neyse bunun gibi böyle önemsiz yerler var. Değersiz bir hata ama insanda yanlış bir izlenim bırakıyor. Öyle bir adamın başkâhin olarak ha bire yemek yiyecek bir tip olmadığı izlenimini Mukaddes Kitap zaten veriyor. Bir de bu insanlar sık sık oruç da tutarlar. Neden o yeri şişman diye tercüme ettiklerini hâlâ anlayamıyorum. Başka dillerdeki tercümelerde bile böyle bir saçmalık yok. Bundan ayrı olarak tüm kitabı başka bir üslupla tercüme etmişler. Belki de Türkçe kelimeler onları bu duruma zorladı, olabilir bilmiyorum. Dediğim gibi bunun yanında eski tercümeyle nazaran konuya tam tersine ışık tutan güzel yerlerde var. Aman! Sakın bunlarla: "Mukaddes Kitap bozuldu" falan demek istemiyorum. Çok kişi bu düşüncededir ve bu söz hemen onların işlerine de gelir. Böyle kişiler ellerine alıp, bir kere bile baştan sona kadar okuma zahmeti göstermedikleri bu kitap hakkında, korkunç bir bilgiye sahip uzman kriterler, eleştirmenlerdir! Ayrıca tercüme edilen her kitap muhakkak değişime uğrar. Bu ister Kuran isterse de Mukaddes Kitap olsun. Önemli olan orada geçen sözlerin anlamlarıdır.

Nazırın hafta sonundaki o çevrede artık son olan ziyaretinde, çünkü bunlar her üç sene bir de çevre değiştirirlermiş, bana: "Kimbilir ben tekrar geldiğimde sen vaftiz olmuş bir Şahit olacaksın" demişti. Ben içimden bunun

çok zor olduğunu hissetsem de kırılmasın diye, "belki de haklısın abi" dedim. Aslında çok efendi insanlardı. Her ne kadar yanlış kapıya hizmet ediyorlarsa da ve ben yaptıkları şeylerin çoğunu yanlış buluyorsam da, bu onların bazılarının değerini değiştirmez. Keşke sahip oldukları yeteneklerini ve gayretlerini Allah'ın gerçekleri uğrunda, samimi, korkusuz ve Tanrının bizlere verdiği özgürlüğe göre kullansalardı. Hem kendilerini insanlara köle etmişler, başkalarını da yapmak için uğraş veriyorlar. Bütün bu gayretleri ise Allah'ın emir ve prensiplerinden çok uzakta. Birçok insan gibi, her biri ise kendi gözünde en doğru. Her insan gibi dedim ama dinlerde böyle aktif olan insanların öbür sıradan insanlardan farkı çok büyüktür. Öbürü hiç olmazsa bir hata yapmış olacağını, yapabileceğini düşünerek yola çıkar; fakat bunlar kendilerine ait hiçbir hatayı kabul etmezler. Lafta konuşurken sahte alçakgönüllülükle genel bir günahkârlığı kabul ederler de, uygulamada hayır. Yalnız birbirlerinden çok korkarlar. Onlar arasında kendi hatalarını dinlerken dışlarını sıkırlar. Fakat dışardan olan kim olursa olsun hiç umursamazlar. İçlerinden: "Ne olursa olsun ben bundan her zaman üstünüm ve Allah beni bundan çok seviyor" diye içlerinden geçirirler ve öyle de inanırlar. Hâlbuki ellerindeki gece gündüz taşıdıkları o kitabın içinde tam bu davranışların tersi talep edilir. Ben bu kitapta Şahitleri yerle bir ediyor gibi gözükebilirim. Hâlbuki aralarında bulunduğum 15-20 senede ben bu insanları sevdim, çok şeylerine de inandım. Bunlar hakkında tek bir kötü söz dışarıda söylemediğim gibi, insanları hep bunlara çekmek için konuştum. Bu konuda ben de onlardan farklı değildim. İnsan gerçeklerin çok daha farklı olduğunu uzun yıllar sonra anlıyor. Ben hep onlar hakkında: "Bilmediklerinden ötürü böyleler" diyor, olaylara iyi niyetle bakıyordum. Aynı şekilde içlerinde bu bakış açısına sahip milyonlarca üye var. Onlar bunlardaki birçok şeylerin zamanla daha da iyi olacağını düşünerek sabrediyorlar. Bu gibi düşünceleri de ancak içlerinde saklarlar. Karı koca dahi olsalar birbirleriyle bu konuları konuşamazlar. Diyorum ya birbirlerinden ödleri kopar diye. Zaten en büyük düşman da maalesef insanın evinin içinden çıkıyor. Matta 10:34-36 da bu hakikati İsa Mesih dile getiriyor. Yalnız şunu da unutmamalıyım. Bu gibi sözlerle İsa insanları düşmanlığa sevk etmedi, ancak hakikatleri, olacak, gerçekleşecek şeyleri peygamberlik etti. Acı ama gerçek. O ayetlerde şöyle yazar:

"Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın! Ben barış değil, kılıç getirmeye geldim. Çünkü ben oğulla babasının, kızla annesinin, gelinle kaynanasının arasına ayrılık sokmaya geldim. İnsanın düşmanları, kendi ev halkı olacaktır."

Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven, bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven, bana layık değildir. Çarmıhını yüklenip ardından gelmeyen, bana layık değildir. Canını kurtaran, onu yitirecek. Benim uğruma canını yitiren ise onu kurtaracaktır. "Sizi kabul eden, beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur. Bir peygamberi, peygamber olduğu için kabul eden, peygambere yaraşan bir ödül alacak. Doğru bir adamı, doğru biri olduğu için kabul eden, doğru adama yaraşan bir ödül alacak."

Bu sıradan kişilerden herhangi birine, öğrencim olduğu için bir bardak soğuk su bile içiren, size doğrusunu söyleyeyim, ödüksüz kalmayacaktır."

Mat 10:34-42

Kıssadan hisse!

01 Mart 2004 Pazartesi

Ben Şahitlerle Kuran hakkındaki bu konuşmalarımızdan, Kurani bırakacağım derken, onların ortaya attığı şeylerle Kurana daha da bir merakla sarılıyordum. Aynı zamanda da hayret ediyordum. O insanların bu konudaki bilgileri çok azdı, hem de kasten taraf tutuyorlardı. Şimdi biri bana: "Müslümanlar daha mı çok biliyor?" diye sorarsa, tabii ki "hayır" derim. Zaten bütün bunlar Müslüman âleminin etkisiyle de olmadı mı? Müslümanların akılsızlığı ve kötü işleri sayesinde bu insanlar kendilerini haklı görmüyorlar mı? Yalnız Hıristiyanlık da farklı değil. Kısacası, Müslüman'a, Hıristiyan'a, Yahudi'ye bakarak bu kitaplar hakkında gerçek bir yorum yapılamaz. Eğer onlara inanılırsa, bu da Allah'a makbul bir inanç olmaz. Onlar insanı tam tersine bu kitaplardan uzaklaştırır. Yalansa dünyamıza bakın ve o dindarların meyveleri sayesinde kaç kişinin bu kitaplar hakkında bilgisi ve de ilgisi olduğunu görün. Çok az, tek tük değerli insanlar her dinden ara sıra çıkmıştır. Onları da kendi zamanlarına göre ya "deli" deyip, ya da hapse atarak, öldürerek dışlamışlardır.

Peki, ilgisiz insana nasıl bilgi verilebilir ki? Evet, çok doğru, fakat başka bir hakikatte, onların kendilerine gelenlere bilgi diye verdikleri, öğrettikleri şeylerle, sırf onlara hizmet etmeni, kendilerine esir etmeyi amaçlarlar da o insanlar bu yüzden ilgi duymamışlardır. Söyledikleri o süslü, şişkin sözlerle de insanların önüne yem atarlar. (2.Petrus 2:18-19) Gelsin de oltaya tutulsun diye. Bunlar hiç ilgisiz insanlar değillerdir ki. Hiç ilgisi olmasaydı zaten oraya gelmezdi. Fakat bu gerçekleri gören ilgililer de dediğim gibi, haklı yere ilgisiz oluverirler. O dinler aslında işleriyle insanları Allah'tan çalıp uzaklaştırıyorlar. Onlar için de bu büyük bir başarı! Çünkü zaten Allaha hizmet etmiyorlar.

Bu konularda çok kişi yanlış düşünür ki, ben de öyle düşünmüştüm. Mesela Yehova'nın Şahitleri, çizgiden çıkan aralarından atarlar diyoruz. Şahitlerin arasından atılanlar aslında o organizasyon için bir kayıp değil midir? Partiler, takımlar, çoğunluğa bakar ve ne kadar üyesi olursa da bir o kadar daha sevinir diye düşünürdüm. Bunlar zart zurt diyeni aralarından attıklarına göre, diğerleri gibi insanlara yem falan atma tenezzülü göstermiyorlar diyordum. Hâlbuki yönetim kurulunun taktiği bambaşkaymış. Onlar da yem atıyorlar, fakat bunu kendilerine fayda gelmeyecek bin tane olacağına, bir tane, ama kendilerinin sözünü dinleyen olması prensibinden yola çıkarak yapıyorlar. Kabacası «nerde çokluk orada bokluk» denilen söze de bir yerde uygun. Yük olur ancak diye istemiyorlar bile. Bizim milli güvenlik dersindeki Albayın: "Bir tugay piyade besleyeceğime, bir alay komando beslerim daha iyidir" dediği gibi. Yani on bin bitli piyade olacağına, bin komando olsun mantığı. Bunu Şahitlerin Amerika'daki yönetim kurulu da biliyor ve uyguluyor. Hem iş çoklukta azlıkta değil, menfaatte. Onlara güçlü, kuvvetli, paralı, kendilerini sırtında taşıyacak eşekler lazım. Bu adamlar çokluğa neden ihtiyaç duysun ki? Oy mu toplayacak da çokluğu arasın? O politikacıların işi. Hiç kralların bas bas bağırarak meydanlarda halka bir şeyler anlattıklarını gördünüz mü? Krallık babadan oğla geçiyor, adam bir de ses tellerini neden yorsun. Ara sıra teşrif edecekleri vakit halkın arasında el sallarlar, ister kabul edilsin ister edilmesin, verecekler ise öylesine de bir konuşma verirler. O koyun halk buna bayılır. Kalabalığın arasından şu insanüstü varlığı şöyle bir görsem diye neredeyse birbirlerini ezerler!

Ben bu konuda İngiltere'ye bakınca; bu krallığın, kraliçeliğin ve prensliğin ne anlamı var diyorum. Ne veriyor bunlar halka? Aldıkları kesin de, bu akıllı, dünyada ahtapot gibi uzun kolları olan İngiltere'nin halkı neden hâlâ o krallara bakıyor? Krallar çok zorlu da, onları aşağıya bir türlü indiremiyorlar mı? Aslında tam da tersi, onların çoğu bu kral ve kraliçeleriyle hatta övünürler. Bütün en meşhur, parlak kapaklı, renkli,

cicili bicili gibi o dergiler, mecmualar neredeyse sırf bunların hikâyelerini anlatır. Resimlerini çekerler. Onlardan birini çişini yaparken yakaladı mı, bu konu büyük olay olur. Ne demek, kral işemiş! Ya da moruk olan kraliçe ayağı takılıp sendelemiş. Vay, al sana haber. Kraliçe bu, ayağı takılması olay olur tabii. Yatak odalarında birbirlerini şapmışlar, aylarca oku artık bunları. Siz bunları sıkıcı mı buluyorsunuz? İnsanlar bayılıyor. Hem o mecmualar babalarının hayrına çalışmıyor. Demek alan ve okuyan var ki, bu adamlar da böyle haberleri yayınlıyorlar. Bazen bu sarayın içine dışardan, sıradan biri gelin olarak girer. Şahitler için gökte meleklerle bulutların üstünde golf oynamak nasılsa, o kişi için de saraya girmek öyledir. Fakat içlerine girdikten çok kısa bir zaman sonra kişi büyük hayal kırıklığına uğrar, midesi kalkar, öyle bir öğürtü gelir ki kusmaktan kendini tutamaz ve o hayattan da kaçır. Başlar bunların kirli çamaşırlarını açmaya. Hepsi o kadar önemli değildir ama bir de aksi gibi o bunların en çok sevdiği şeyi de ister, yani para, tazminat gibi. Hiç üstünden çok bir zaman geçmez. Aaa, oda ne! Bir kaza olur, o kadın da sevgilisi de ölür, yok olur. Tövbe tövbe bakın siz şu tesadüfe! Bir de öyle bir cenaze töreni düzenlenir ki, vay vay dedirtecek şekilde, şaşalı. Bu işi yapanların hepsi sevinçten uçacak ama şu adi gazeteciler olmasa! Bir de o törene gelen insanları göreceksiniz, sürüler halinde gelmişler. Milyonlar, taş kafalı milyonlar. Omuzlarının üstündeki taşıdığı kafa denilen o şeyle, belinin altında taşıdığı şey aynı. Hiç fark yok ki.

Ben bunları neden anlatıyorum? Politikadan falan mı bahsetmek istiyorum? Hayır, o işe karşı hiç de ilgim ve sevgim yoktur. Biz insanları bize anlatmak istiyorum. O kralları kraliçeleri biz kral veya kraliçe yapıyoruz. Sırtımıza alıp taşıyoruz. Eğilmişiz, sırtımıza da eyer koymuş bekliyoruz. Eee, bunu tabii ki biri otursun diye yapmışız. Hadi bu politik açıdan böyle diyelim. Bütün bunlarla biz yine de "hayır bu yük de yetmez" demişiz. Başımıza din adı altında papalar, hocalar, rabbiler, başkanlar, yöneticiler, organizasyonlar koymuşuz ve bindirmişiz sırtımıza. Bir de kim kime eşek olduysa ille de o sırtında taşıdığını övecek. Ona hiç laf ettirmez. Belki de o sırtında taşıdığını sevdiğinden, onu değerli bulduğundan övmüyor. İkide bir deh demesi, kıçına çomak vurması, topuklarıyla mahmuzlaması, hele bir de Teksas kovboyları gibi mahmuzlar dikenli ve demir yıldızlardan ise! Bütün bunlarla canı yanıyor, ama yine de ölüm var dönmek yok deyip, o taşıdıklarını ille de övüp göklere çıkaracak. Çünkü bir kötülerse, "neden taşıyorsun onları be adam" demezler mi. Hiç başka çarem yok dese, eşek olduğu ortaya çıkacak. O eşek olan insan da bundan çok utanıyor. Bazen acılara dayanamıyor, isyan edip başka bir yere kaçıp, başkasının ahırına sığınıyor. Hâlbuki ahır değiştirmekle eşeklikten kurtulunur mu? Oradaki ahırın sahibi bunu görünce, "bize bedava eşek geldi" diye sevinçten uçuyor. O kendini eşek yapan da içinden: "Bu yeni efendi öbüründen daha iyi, bak beni görünce ne kadar sevindi" diye düşünüyor. Ahırın sahibi ise onu bedava hazır buldu ya; hazır buldu diye sevinir, ama ona hiç değer vermez. Bedava elde edilen şeylerin değeri nasılsa, o da öyledir. O eşek bunu ne zaman fark eder? Bütün gücü bitip, hiçbir işe yaramayacak hale gelince mi? Maalesef genelde öyle. Artık iş işten de geçmiş demektir.

Yaşlılar mı daha çok güler çocuklar mı? Çocuklar mı dediniz? Çocuk aptal da yaşlılar akıllı olduğu için mi bu durum böyle? Gülmek eğer sevincin bir belirtisiyse, o zaman kim daha akıllı? "Yok canım, bunların birbirleriyle ne ilgisi var" mi diyorsunuz? Kim hep yürekten gelecek şekilde gülünecek olaylar yaşamak istemez? Hayret, herkes mi? Neden bu yaşlandıkça mümkün olmuyor? Eşekler de pek gülmez. Onun o güzel yüzü hep hüznüldür. Durumu en iyi eşekler Almanya'da, ya da başka bir Avrupa ülkesindeki hayvanat bahçelerinde. Hiç yük falan taşımak zorunda değiller. Esirler, ama yüksüz. Bu seferki örnekle harfi eşeklerden bahsettim. Fakat eşek misali insanlar ne Avrupa'da, ne Amerika'da, ne Asya'da, ne de dünyanın başka bir yerinde, hiç de iyi durumda değiller.

Yaşlılar nasıl gülsün? Nasıl bir hayat yaşamış olursa da olsun şöyle bir hayatına, geçmişine bakınca, kimin sırtına binmişse de inmişse de, o birini

eşek diye kullanırken başkası da onun sırtına binmiştir, bir başkası da öbürünün. Artık en altta kalanın canı çıksın. Çıkıştır da, bu sefer bir üstteki en alta inmiştir. Hâlbuki hepimiz dört ayaküstünde değil de, doğrulup iki ayağımızın üstünde neden durmak istemiyoruz? Allah eşeği eşek olarak yarattı, insanı da insan olarak. İnsan olarak değerimizi neden bilemeyiz? Pardon, yalnız kendimizin değil, birbirimizin, bütün insanlığın değerini kastettim. İnanın, o sırta çıkıp kendini taşıyanlar bile, kendi ayakları üstünde yürümeye başladıklarında daha mutlu olacaklardır. Bizlerin sayesinde adamların ayakları uyuşmuş, artık yürüyemez olmuşlar. Bir düştüler mi solucan gibi yerlerde sürünüyorlar! Ayakları tutmuyor ki kalksın. Biz şımartıyoruz. Hem onlara da yazık. İyilik yaptığımızı sanıp, aslında birbirimize ne kadar kötülükler yapıyoruz. Ya ezer, öldürür yok ederiz, ya da sırtımıza alır: "Artık tuvalete bile gitme, başıma et" deriz!

Bir zamanlar Allah'ın seçtiği millet olan İsrail'in başında ne bir kral, ne de bir yönetici varmış. Ne vergi alan var, ne askerlik borcu olan. Bütün vereceği vergi günah işlemişse, pişmanlığını göstereceği diye kâhine kurban götürmek. O zamanki kanuna göre kâhin, Allah'la kul arasında aracı olduğuna göre, kurbanı kişi bir yerde Allah'a vermiş oluyor. Onu da ancak "suç işledim" diye kabul edip de söylerse, hepsi bu. İlerde, Mısırdan kölelikten çıktıktan yaklaşık 400 sene sonra bu adamlar zamanın peygamberi olan Samuel'e gelip, "bizim başımıza öbür milletlerde olduğu gibi bir kral koy" diyorlar. Samuel çok öfkeleniyor. Bakın o zaman Samuel peygambere Allah ne diyor:

Fakat: "Bize hükmetmek için bize bir kral ver", dedikleri zaman, bu söz Samuel'in gözünde kötü görüldü. Ve Samuel Rabbe dua etti. Rab Samuel'e dedi: "Sana dedikleri her şeyde kavmin sözünü dinle, çünkü reddettikleri sen değilsin, ancak üzerlerine krallık etmeyeyim diye beni reddediyorlar."
1.Samuel 8:6-7

Fakat Allah devam ediyor ve "Ancak onları açıkça uyar ve kendilerine krallık yapacak kişinin onları nasıl yöneteceğini söyle" diyor.

Bakalım ille de istedikleri o krallar onlara ne yapacakmış, bu işin kuralı neymiş? Okuyalım, hem de dikkat edin bütün bunları Allah söylüyor.

Samuel kendisinden kral isteyen halka Rabbin bütün söylediklerini bildirdi: "Size krallık yapacak kişinin yönetimi şöyle olacak: Oğullarınızı alıp savaş arabalarında ve atlı birliklerinde görevlendirecek. Onun savaş arabalarının önünde koşacaklar. Bazılarını biner, bazılarını ellişer kişilik birliklere komutan atayacak. Kimisini toprağını sürüp ekinini biçmek, kimisini silahların ve savaş arabalarının donatımını yapmak için görevlendirecek. Kızlarınızı baharatçı, aşçı, fırıncı olmak üzere alacak. Seçkin tarlalarınızı, bağlarınızı, zeytinliklerinizi alıp hizmetkârlarına verecek. Tahıllarınızın, üzümünüzün ondalığını alıp saray görevlileriyle öbür hizmetkârlarına dağıtacak. Kadın erkek kölelerinizi, seçkin boğalarınızı, eşeklerinizi alıp kendi içinde çalıştıracak. Sürülerinizin de ondalığını alacak. Sizler ise onun köleleri olacaksınız. Bunlar gerçekleştiğinde, seçtiğiniz kral yüzünden feryat edeceksiniz. Ama Rab o gün size karşılık vermeyecek"

Allah'ın ne demek istediğini fark ediyor musunuz? Kral istemeleriyle onlar aslında açıkça: "Biz Allaha değil ama insana köle olalım" demiyorlar mı? Bütün bu hakikatleri duyan bu halk bakın hâlâ ne diyor:

Ne var ki, halk Samuel'in sözünü dinlemek istemedi. "Hayır, bizi yönetecek kral olsun" dediler, "böylece biz de bütün uluslar gibi olacağız. Krallığımız bizi yönetecek, önümüzden gidip savaşlarımızı sürdürecektir." 1.Samuel 8:19-20

Hâlbuki bu insanların sıkıntısı ne ki ille de başlarına bir bela arıyorlar? Eğer kral olsa, Allah onların başında zaten kraldı. Nitekim Allah: "**Krallık etmeyeyim diye beni reddediyorlar**" demedi mi? Allah kötü bir kral mıydı da, daha iyisi olan insanı kral olsun diye istediler? Okuyunca, "ne kadar saçma" diyoruz. Uygulamada ise, bizler de aynen o İsrailiiler gibiyiz. Ne diyordu onlar? "Öbür uluslar gibi olacağız." Bunların içi öteki ulusları

neden çekiyor? Onların üstün olan yanları neydi? Onların orduları, askerleri, kralları varmış. Gözlerine ilk bakışta bu düzen hoş geliyor. Organize edilmiş ordular, aynı kıyafetler, belli diziler halinde düzenleri, onlara çok ama çok iyi gözüküyor. O kadar iyi ki, artık gerçeği dahi görmek istemiyorlar. Hâlbuki kim bu orduları oluşturanlar? Aslında onlar ne sanıyorlar? Kral dedikleri, sanki her şeyi tek başına o mu yapacak? Hayır, tam tersine, aslında her şeyi onlara yaptıracak. Hem de zorla. Ayrıca onlara kendi yükünü de taşıttıracak. Elllerinde olan en değerli şeylerini o kral alacak. Kızlarını, gençlerini, yiyeceklerin en iyisini, içeceklerin en lezzetlisini hep o kral sarayı ve hizmetkârları için kullanacak. Bunların böyle olacağını Allah ancak kısaca söyledi. Mukaddes Kitabın tarihinde ise o kralların bunların başlarına çok daha korkunç belalar getirdiğini okuyoruz.

Olaya yalnız o zamanki İsraililer çok akılsız, kötüyümüş diye bakmayalım. Çünkü onlar ne ise biz de oyuz. Onlar sadece insanlığa bir örnek olsun diye seçildi ve kaleme alındı. (1.Korintoslular 10:6-11) Allah tüm milletlerin tarihini, tecrübelerini yazdırtmaya kalksaydı, kaç tane Mukaddes Kitap olurdu artık siz düşünün. Daha bir tane alıp da okumuyor insanlar. Evet, o zamanki insanlar zamanımız insanlarından hiç de farklı değillerdi. Şimdiki teknik falan bizleri şaşırtmasın. İnsanların korkuları, kaygıları, çekemezlikleri, kıskançlıkları, para sevgileri, hırsları, nefretleri, menfaat duyguları, tembellikleri vs. o zaman da varmış. Aynı soruyu yine soralım, bu insanları o duruma iten nedenler neydi? Allah yerine neden bir insanı yeğliyorlardı?

Konuya başlarken, insanların kendilerini nasıl eşek yaptıklarından bahsetmiştim. Siz belki bu sözleri masal, espri ya da hakaretmiş gibi algılıyorsunuz. "Yok canım, insan hiç kendini böyle yapar mı?" diyenleriniz muhakkak vardır. Şöyle bir düşünün. Aklınızdan, bilginize göre zihninizden, insanlık tarihini şöyle bir geçirin. Hep başımızda birileri vardır. Artık o nereye giderse, arkasından gitmişizdir. Çoğunluğu ise yokluğa götürüp, mutsuzluk getirmiş, insanlığa acı olmuşlardır. Neyse, bütün başımıza nelerin geldiğini bahsetmeyelim de, o şeylerin bizim başımıza gelmesi için biz neden eşektik, ondan bahsedelim. Dediğim gibi, dört ayaküstünde, sırtında eyerle öyle bekleyen biri aslında ne demek istiyordur? Bu: "Sırtıma bin ve beni istediğin yere götür, ben de seni taşıyım" demek değil midir? Yani ben hiç düşünmeyeyim, o kafamı hiç yormayayım, bütün sorunları da dertleri de sen yüklen, ben sen ne dersen de yaparım. Sanki o sırtına aldığı kişinin kendi derdi sorunu olmayacak mı? Sırf senin mi derdini sorununu düşünerek seni koruyacak da kendini ona eşek ediyorsun? Bir tehlikede seni koruyup sanki kendi mi öne atılacak? Yoksa seni tehlikeye itip de kendi mi kaçacak? Tabii ki seni öne ittirecek, kendi de kaçacak. Bu tabiatıyla zaten böyle. Eşek olmakla tehlikeden uzak mı kalınıyor? "Bırakın, ben düşünmeyeyim, uğraşmayayım" diyince o sorun ve problemler senin üzerinden kalkacak mı? Deve kusu tehlikeyi görünce başını toprağa gömermiş, bu onu tehlikeden korur mu? İşte bu ve buna benzer soruları ve sorunları düşünmemek, bizleri o zamanki İsrail gibi eşek olmaya yöneltmiş. Bazıları sırta binmekten hoşlanırken, bazıları da sırta almaktan hoşlanmış.

Bu işlerin iç yüzünde hep tembellik ve korku yatar. İnsanlar yanlışlık yapmaktan korkar. Yanlış kararlar vermekten korkar. Sorunları düşünüp işin içinden çıkamaz. Bu sefer de sorumluluktan nefret edip kaçır. Bütün bu dertleri başka bir insan yüklensin diye düşünür. Bunlarla rahatladıklarını, rahat edeceklerini sanırlar. İnsanlar zaten hep iyimserdir. Gerçeklerden, hakikatten korktukları için iyimserdirler. Kral halka şu kötülüğü mü yapıyormuş, "olsun" diyor, "o benim başıma gelmez". En kötüsünden şöyle böyle mi olacakmış, yine "bu durum beni bulmaz" diye geçiriyor içinden. Kötü şeyler hep başkaları için olacaktır, kendileri o kötü olayların hep dışındadır. Aman kendisi sakın hiç düşünmesin, yeter ki o kararlar vermek zorunda kalmasın. Onun adına bunları başkaları yapsın. Onun yerine başkaları düşünüp, sözde nasıl refaha gideriz diye hesaplasın. Bunu onun kendi cebindeki parasıyla yapsa da, olsun canım. O baştakiler sanki kendi cebindeki paralarla mı meclislere giriyorlar? Birbirlerini horoz

dövüşçüleri gibi bedava mı yiyiyorlar? Kendi oğullarına mı güvenerek başka memleketlere savaş açıyorlar? Hayır, bunların hepsini, ama hepsini ve daha da fazlasını senden benden alarak yapıyor. O savaş açıyor, sen ve senin oğlun ölüyorsunuz. O para harcıyor, sen ben ödüyoruz. O zarar veriyor, yanlış kararlar alıyor, bunun cezasını sen ben çekiyoruz. Kendileri bu yüklere küçücük serçe parmaklarını oynatıp da dokunmuyor bile. O başa getirip de, "aman beni sen yönet" dediklerimiz, kravat ceket, şoförlü makam arabasıyla, en iyi yemekleri yiyerek, en iyi hizmetçileri kullanarak, hepsini de senin canından, tırnağından, etinden alarak, kopararak yapıyor. Adamlar o koltuğa 70 kiloyla oturup, daha ilk dönemde 120 kilo oluyorlar. Eskiden krallar en cesur yiğitlerden seçilmiş. En yürekli adamları kral yaparlarmış. Kahramanlıklar yapıp onları korusun diye savaşta da en önde onu gönderirlermiş. Şimdi devir değişti. En pısrık adamlar, karısından ödü kopan, çocuğuna söz dinletemeyen adamlar devlet yönetip, başkalarına savaş açıyor. Bırakın devlet yönetmeyi, bunlar dünyayı yönetiyorlar. Kendisi ise daima korunuyor. Etrafı, onun hayatını korumak için gözünü kırpmadan ölüme gidecek eşeklerle dolu.

Bunları başımıza almışız, hadi neyse diyelim. Bütün bunlar sanki yetmemiş, bir de bu duruma alıştık ya, Allah ile olan ilişkimizde bile kendimize baş aramışız. "Aman ne olur, ben yapamam, konuşamam, dua etmesini bile bilemem, Allah ile sen benim yerime konuş, sen benim yerime inan, sen benim yerime düşün, sen benim yerime araştı, öğren. Benim için sen dua et, cenneti garantile, ben seninle beraberim. Ne dersen de ben yaparım, yeter ki benim üzerimde sen ol " diye. Böyle diye diye, o altını tutamayıp donuna kaçırana Allah ile olan ilişkimizde aracı etmişiz. Onlar da bu yüklerin altında sanki kendilerini mi ezdirecekler! Binmişler o eşeklerin sırtına, sıkımsalar ümüklerini, bir de: "Neyiniz varsa bize getirin, kötü, tembel günahkârlar, sizi münafık kâfirler, Allah bize öyle söylüyor" diyerek! Onlarda getirmiş, o kişilerden tir tir titremişler. Onlardan korktuklarının on binde biri kadar gerçek Allah'tan korkmamışlar.

Diyelim ki o başımıza koyduklarımız kim olursa olsun iyi, hem de onların çok iyi insanlar olduğunu düşünelim. Kendilerinde bir leke bile olmasın. Öyle olduğunu farz edelim. Peki bunun bize ne faydası olacaktır? O insanlar bizleri kurtarabilir mi? "Hayır" diye okumadık mı Allah'ın sözlerinden? Unuttuysak peygamber Hezekiel'in kitabından tekrar hatırlayalım, orada:

Bana Rabbin şu sözü geldi: Âdemoğlu, bir memleket hainlik edip, bana karşı suç işleyince, onun üzerine elimi uzatır, ve onun ekmek desteğini kırar, ve üzerine kıtlık gönderir, ve insanla hayvanı ondan kesip atarsam; Nuh, Daniel, ve Eyub, bu üç adam orada olsalar da, salahları (doğrulukları) ile ancak kendi canlarını kurtarırlar, Rab Yehova'nın sözü. Hezekiel 14:12-14 .....Nuh, Daniel, ve Eyub onun içinde olsalar da, Rab Yehova'nın sözü, varlığım hakkı için, ne oğul ne de kız kurtarırlar; salahları ile ancak kendilerini kurtarırlar. Hezekiel 14:20

Hayret! Böyle yazıyor. Demek ki bir insan, ne kadar iyi de olsa, onun peşine takılmamız ille de bizi kurtarmıyor. Doğruluğumuz, iyi işlerimiz ile bizzat biz Allah'tan kurtuluş umabiliriz, ama eteğine yapıştığımız o doğru adamdan değil. O kişi kendi adına ancak kendini kurtarırsa da; ne oğul ne de kız kurtaramayacak olduğunu bizzat Allah açıkça söylüyor. İnsanlar bu hakikatleri neden anlamak istemiyorlar?

Bu hakikat iyi birinin peşine takılınca böyle, peki yamuk ve kötü birinin peşine takılırsak nasıl? "Onun yüzünden oldu, ben o ne dediyse öyle yaptım, onun peşinden gittiğim için böyle oldu" bahaneleri bizi kurtaracak mı? Lütfen Mukaddes Kitabı açın ve 2.Krallar 17:7 den itibaren 23'üncü ayete kadar okuyun. İsrail'i, bizzat Allah'ın seçmiş olduğu bu kavmin sonunu ve neden bu sonun onların başlarına geldiğini görün. O kralların, ulusların, başa getirdiklerinin peşinde gitmenin ne olduğu hakkında ben konumuzla ilgili olan sadece bir ayeti yazacağım.

Bütün bunlar kendilerini Mısır Firavunu'nun boyunduruğundan kurtarıp Mısırdan çıkaran Tanrıları RAB'be karşı günah işledikleri için İsraililerin başına geldi. Çünkü başka ilahlara tapmışlar, Rab'in İsrail halkının önünden kovmuş olduğu ulusların törelerine ve İsrail krallarının

koyduğu kurallara göre yaşamışlardı. Tanrıları Rab'in onaylamadığı bu işleri gizlilik içinde yapmışlardı... 2.Krallar 17:7-9 Yeni çeviri
İşte, ille de "başımıza kral isteriz" dedikleri kralların onları nereye götürdüğünü gördük. Kendi kanun ve kuralları ile o ulusu yok ettiler. Bu insanlık tarihinde sadece İsrail'in mi başına geldi? Hayır, bu başa getirme, başkanlık, krallık, başbakanlık, papalık, müftülük, sadık ve basiretli köleler yapma hastalığı bütün ulusların, milletlerin ve zamanımızda daha şiddetli bir biçimde uygulanan bu kurallar bütün insanlığın üzerinde hâkimdir. Bu tutku, "ben yapamam, sen muhakkak daha iyi yaparsın" tutkusudur. Ne zavallı acınacak durumdayız. Ben bu yazdıklarımla şaka falan yapmadım. Anlattığım şeylerle abartmadım da. İnanın bizim bu yaptıklarımızı eşekler yapmaz, ama biz insanlar yapıyoruz!

Birçok insan, "başka türlü olmaz ki" diyor. Onlara göre başka türlü olması imkânsız. Hâlbuki Allah İsrail üzerinde verdiği örnekle bunun olacağını gösterdi. Hem de bizler gibi günahkâr insanlar, hatalı insanlar üzerinde yaklaşık 400 sene kralsız, başsız nasıl yaşadıklarını gösteren örnekleri kaleme aldirttı. Peki, o zaman bu milletin problemleri olmuyor muydu? Olmaz olurmu. Nasıl hallediyorlardı bu problemlerini? Mukaddes Kitabın Hâkimler bölümü sadece bu tecrübelerden bahseder. Başlarına gelen kötülükler hep kendi günahları, yani ahlaksızlıkları yüzünden oluyordu. Fakat yalvardıkları zaman yine de Allah onlara acıyor ve içlerinden bir kurtarıcı çıkarıyordu. Fakat bu kurtarıcılar onların başına kral falan olarak musallat olmuyordu. Onun da öbür insanlardan hiçbir farkı yoktu. Zaman zaman İsraililerin kral yapma isteği onların zamanında da varmış, fakat hâkimler onların bu isteklerini hep reddetmişler. Hâkimler kitabının 8:22-23 ayetlerinde açıkça yazar. O hâkimi ve çocuklarını üzerlerine kral yapmak istediklerinde, "onlar üzerine ne kendisi ne de oğulları, Rab'in saltanat edeceğini" söylüyorlar.

Aralarında olan problemler ve davalarda, her şehirde ileri gelenler denilen, sözüne, kendisine güvenilir insanlar vasıtasıyla hâkimlik yapan Allah'ın kâhinleri, Levililer vardı. Onlar da zaman zaman rüşvet alıp, eğri hükümler veriyorlardı. Bu gibi problemlerin her yerde var olacağını kabul etmemiz gerekiyor. Bir iftira, adaletsizlik yüzünden ölüme mahkûm edilmiş, suçsuz ne kadar çok insan vardır. Öylede olsa bu eğri hüküm veren hâkimler ille de bir kral, bir yönetici anlamına gelmez. Hâkimlerin halkın üzerinde yetkileri vardıysa da, bu bir kral gibi, bir başkan gibi değildi. Ancak hâkim olarak sınırlıydı. Yine bir olay olduğunda millet olarak hepsi bir adammış gibi kararlar alıyorlardı. Bir sorunda böyle bir araya gelip, o sorun hallolunana kadar uğraş verip, sonra yine hepsi evlerine dağılıyordu. Ne baş ne de kış var, hepsi sanki bir adam gibi. Bunların tartıştıkları da oluyor, muhakkak çekiştikleri de. Onlar için en büyük yardımcı ölçü ise Allah'ın sözüydü. Onda bile sadece bir kişinin dediği doğrudur diye kabul etmek zorunluluğu yoktu. Hiç başaramadıkları davalar da oluyordu, o zaman Allah'a danışıp, soruyorlar. Allah da cevap veriyordu. "Şimdi biz sorsak bize de Allah cevap verir mi?" diye soran olursa; kralınız kim ise, başkanınız kim ise, kimin vasıtasıyla Allah'a yaklaşıyorsanız, Allah da: "Ona gidin bana neden geliyorsunuz" demez mi? (Hakimler 10:10-14) Haksız mıdır böyle söylemekle? Yine de Allah bağışlayıcı, bizler O'nun merhametlerine sığınarak yaşıyoruz. O zamanki bu halkın da günahları olmasına rağmen onların kralları Allah idi. Haliyle de sorunlarında, büyük problemlerinde Allah'a danışıyorlardı. Fakat şimdiki Yehova Şahitlerinin sözüm ona sadakat diye yönetim kurullarına gösterdikleri güveni, çişimizi nereye yapalım gibi bir soruyu problem diye bu adamlar Allah'a getirmiyorlardı. Allah her ne kadar başlarında kraldıysa da, insanlara kendi kendilerini yönetecek kafayı, yetenekleri, kabiliyeti, özellikleri de vermiştir. Onların da bu özellikleri kullanmalarını istiyordu. Yani Allah insanların aktif olmalarından yana. Dinlerde, devletlerde, yöneticilerde olduğu gibi Allah pasif, korkak, ne yapacağını bilmekte zorluk çeken, tembel insanlar yetiştirmek istemiyor. Bunlar insanları frenler, yeteneklerini boğar, yok eder. Çünkü insan denen yaratık her ne kadar kendini aşağılamışsa da, yeryüzündeki en üstün yaratılışa sahip tek varlıktır.

Bu konuyla ilgili bir olayda en belirgin ve güzel örnek hâkimler kitabında 19. baptan 21. bapa kadar olan yerde yazıyor. Toplam üç bap ya da bölüm. İsrail'in içinde zamanla ahlaksız olan bir oymak ve onun yaptıkları hakkında. Orada tüm İsrail'in oymaklarının bir adammış gibi toplanıp, o kendilerine karşı olan oymağa nasıl hükmettiklerini hikâye ediyor. O ayette geçen sözler aynen şöyle:

Ve bütün kavm bir adammış gibi kalkıp dedi: "Bizden kimse çadırına gitmeyecek, ve kimse evine dönmeyecek. Ve şimdi Gibeaya yapacağımız şey şudur, kura ile ona karşı çıkacağız"... Hakimler 20:8-9

Aralarında hiçbir başkan, kral, yönetici yok. Kavmın kendisi başkan, baş, yönetici. Bütün o ulusun bizzat hepsi. İnsanların birçoğundan: "Bu şimdi olmaz, o zamankiler yapmış ama biz yapamayız" diye düşünenler de vardır. Hâlbuki sözde komünizm buna benzer bir felsefeyle başladı. Fakat çok daha büyük bir baskı rejimi asıl bu sözlerin altından çıktı. Ben bu yazımla zaten ne öyle o zamanki İsraililer gibi olmaya döneceğiz, ne de bir daha böyle bir şey olacaktır diyorum. Bekleyeceğimiz şeyler Allah'ın sözlerindeki kutsal kitapların verdiği mesajdan öte zaten gidemez. Gelecekte kral olarak yeryüzünü bir insanın değil, İsa Mesih'in göklerden yönetecek olduğunu da bu kitaplardan biliyoruz. Onu kral olarak atamış olan da bizzat Allah. Bir daha da böyle şeyler zaten olmayacak. Ancak herkes birbirine sevgi dolu olup, kimse kimsenin üzerinde baskı, yönetmek, hâkim olmak gibi yaptırımlar kurallar koyamayacak. Bunun adına cennet deniyor. Bu cenneti de hiçbir insan kurmayacak. Çünkü insan gücü bunu başaramaz. Yani insanüstü güce, Allah'a ihtiyacımız var.

Bütün bunlarla da, şimdiki yönetimlere falan karşı gelmek istemiyoruz. Çünkü Allah'tan olmayan, ya da Allah'ın müsaade etmediği bir yönetim yok. İncil'de bu böyle yazıyor. (Romalılar 13:1-7) Bu da yönetimlerin yaptığı her kötü, çirkin, Allah'tan uzak şeyleri Allah'ın kabul ettiği, onayladığı anlamına gelmesin. Nasıl ki her türlü kötülüğümüzde Allah cezamızı anında vermiyor, bize müsaade ediyor ise, hükümetlere de aynı şekilde müsaade ediyor. Allah'ın anında ceza vermemesi bizi cesaretlendirmesin. Maalesef ki cesaretlendiriyor. Hikmetli Süleyman Vaiz kitabında bunun böyle olduğunu yazıyor:

Mademki kötü işe karşı hüküm çabuk yapılmıyor; Âdemoğullarının yüreği bundan ötürü kötülük etmek için kendi içlerinde cesaret buluyor. Vaiz 8:11

Gelelim yine: "Bu imkânsız, geçmişte olan o şeyleri yapmak bizim başaramayacağımız şeyler" diyenlere. Hâlbuki insanlar bu kitapları okuyunca, genelde Yahudilere karşı, "o insanlar çok kötüymüş, inatçı, kafasız ve de imansızmışlar" gibi laflar atarlar. Madem onlar bu kötü denilen özellikler ile kralsız yüzyıllarca yapabildiler ise, biz de onlardan daha iyiysek, şimdi biz neden yapamıyoruz? İşimize gelince onlar yapabilir biz yapamayız, ya da tam tersine, onlar en kötü millet biz değiliz demek adalet midir? Dediğim gibi, onlardan farkımız yok. Onlar da Âdem'den geldi biz de. Var mı maymundan geldik diyenler? Var tabii, biz insanlıkta daha neler var neler. Maymundan da gelsek yine aynı cinsiz demektir. Maymun kimden geldi diye sormayalım! Çünkü o akıllılar bu yolla kendi insanlık soyunu bırakıp Allah'ın soyunu araştırmaya kalkarlar ve: "O zaman Allah nerden geldi?" diye bir soru sorarak, ille de maymundan gelmiş olmakta haklı çıkmak isterler. Böyle bir soruyla da gerçeği ispatladıklarını mı sanırlar! İnsanlar cevabı bilinmeyen sorular sorunca mı haklı olur? Ben biraz önce insanlara eşek dedim ama bir benzetme yaptım. Bunlar ise maymundan gelmeyi benzetme olarak kullanmıyorlar, tamı tamına öyle inanıyorlar. Yalana inanmak için kendilerini zorlayarak gerçeklerden kaçacaklarını mı sanıyorlar? Devam etsinler. Ne dedik, kimse kimse adına kurtuluş getiremeyeceğinden dolayı, hesap verebilecekler ise devam etsinler. Can kendi canı, beden kendi bedeni ve Allah hepimizin Allah'ı, ama gün gelecek herkes O'nun önünde hesap verecektir.

Çünkü iyi olsun kötü olsun, her gizli şeyle beraber her işi Allah hükme götürecektir. Vaiz 12:14

Kuran ile Mukaddes Kitap

Mukaddes Kitap ile Kurani karşılaştırdığım zaman, -yine bana göre- Kuran'ın Allah'tan olmayacağına inanmam daha da imkânsızlaşıyordu. Ne kadar okursam, ne kadar araştırırsam, Kuran'a daha da çok inanıyordum. En çok da Kuran'ın Allah sözü olamayacağını savunanlar ile konuştuğumda, onların ortaya sürdüğü nedenlerden ötürü. Belki de onlar bilmeden, farkında olmadan kendi inandıklarını söyledikleri Mukaddes Kitabı kötülüyorlardı. Çünkü kendilerine göre her "bu olamaz, Allah böyle bir şey istemez, yok, böyle bir şeyi Allah hiç yapmamıştır" dediklerinde, aynı ya da benzer bir olayı Mukaddes Kitapta buluyordum. Ya da "bu olay Mukaddes Kitapta geçmez, bu yanlış yazılmış, bu hiç olmadı" gibi tarih olaylarından bahsettiklerinde, araştırdığım zaman o olayın Mukaddes Kitaptaki ipuçlarını buluyordum ki, o olaya götürmesi çok mantıklı oluyordu. Bunların yanında da Mukaddes Kitapta hiç yazmayan, fakat o olaya Kuran'ın büyük ışık tutan hakikatleri de dikkatimi çekiyordu. Bunlar hakkında örnekler vererek anlatacağım ki yazdıklarım daha kolay anlaşılsın.

Hıristiyanlar Kurani ellerine aldıklarında, nedense aynı noktasiyla virgülyle bir Mukaddes Kitap görmek isterler. Müslümanlar ise Mukaddes Kitabı ellerine aldıklarında, aynı kafayla bir Kuran görmek isterler. O kitapların içindeki olaylardan ve anlamlarından ziyade, bazen gerçekten de aynı kelimeleri bile ararlar. Onların Mukaddes Kitap ile Kuran'ı kıyaslamaları, "bir yerde o kelime kullanıldıysa burada da neden kullanılmadı?" gibi bir eleştiri mantığına dayanır. Sanki sahte para arıyorlar, ama harfi anlamda. Araştırmak güzel ve de gereklidir. Hatta bu iş ne kadar titizlikle yapılırsa, o iş o kadar değerli olur. Buna ben zaten karşı değilim. Tam tersine, tüm bu kitapta zaten bu düşünceleri savunacağım. Yine sahte para arama metoduna gelecek olursam, bununla insanlar o kitapları böyle bir mantıkla araştırıyorlar, ya da karşı geliyorlar, veya inanmayıp o kitapları atma yolunu seçiyorlar. Çünkü sahte para ile hakiki para arasında bir nokta, bir harf, bir çizgi, bir renk ne kadar küçükte olsa değişmemelidir. Bu para konusunun daha yüzlerce sayılabilecek özellikleri var. Kâğıdın kalınlığından, içindeki telinden, gölgesinden, özel ışık altında parlayan çizgiler falan hepsi de benzer olmalıdır. Bu mantıkla ne Mukaddes Kitap ile Kuran, ne de başka peygamberlerin kitapları kıyaslanır. Hatta aynı kitapları bile aynı dilde, ama başka tercümelemlerle kıyaslamaya kalkarsak, o zaman Müslümanların ve ortaçağ kilisesinin bas bas bağırdığı konuya tekrar döneriz. O da: "Bu kitaplar tercüme edilemez ve hatalı olur". İki ayrı çevirmenin yaptığı Kuranın Türkçe çevirisi, noktası virgülyne kadar aynı mıdır? Ya da aynı dile tercüme edilmiş iki Mukaddes Kitap tercümesi, noktası virgülyne kadar aynı mıdır? Eğer bu karşılaştırma işinde böyle harfen sahte para arama metodu kullanırsak, bu işin sonu da "o zaman hepsi sahte" demeye gider. Bu tercüme işinde o kitapları kendi dilinde okumaya karşı gelenlerde de zaten aynı mantık vardır. Onların, nokta virgül hatasından bile ödleri kopar. Bununla da Allah'ın sözüne değer verdikleri, titiz oldukları için değil; çünkü o kitaplarda ne yazdığını kendileri de anlayamıyor ve de anlamak istemiyorlardır. Ancak kimsenin de kendilerinden ilerde olmasını istemezler. Bilip de karşı gelenler ise oradaki gerçeklerin öğrenilmesine karşılar. Bu da açıkçası, sıradan halkın okumasını imkânsız gibi gösterdikleri bu bilgileri, insanların okuyup, öğrenip, sonra da o kan emicileri yükleriyle birlikte sırtlarından atacaklarından duydukları bir korkudur bu. Sözüm ona bunu da iyi niyetle, o insanları korumak istiyorlarmış gibi bir bahaneyle yaparak. "Bu cahil insanlara Allah sözü mü verilirmiş? Ne olur sonra halimiz? Anlayabilir mi bunu o kafasızlar?" gibi bir mantıkla onları da koruyucu pozisyonundalar. Aslında o kafasız dedikleri halk bir öğrenirse zincirlerini kıracak. Olur ya belki de o insanlar bu yolla sırtlarına bağlayıp binlerce yıldır taşıdıkları esareti atıp, yüklerinden soyunacaklar. Nitekim de bilgi çoğaldıkça, öyle de oldu. Ne zaman ki bu Mukaddes Kitap tercüme edilmeye başlandı, ondan sonra da kıpırdanmalar, isyanlar başladı. Bu kitapların

herkesin eline geçtiği zaman, o dincilerin kendilerini nasıl bir akıbetin beklediğini bilmeleri ise bir mucize değildi. Onların tabiriyle, "bu kitapları hangi kaz kafalı bile okusa", onların her dediğine "âmin'i" artık zor diyecekti. Kısacası onlar insanları bu kitaplardan uzak tutmaya çalışmakla, sırf kendi menfaatlerini ve çıkarlarını korumayı amaçladılar, öyle olması için de hâlâ büyük bir gayretle çalışıyorlar.

Martin Luther'in Almanya'da 1534 yılında ilk Almancaya tercüme ettiği Mukaddes Kitap yayınlanmış. İngiltere'de bu işi daha önce İngilizceye çevirerek yapmış kişiler de var. Böyle insanlara kilise harp ilan ediyor. Bu insanları canlı canlı meydanlarda yakıyor. Fakat ne kadar baskı da uygulasalar, bu işi bir türlü kendi arzularına göre engelleyememişler. Aynı konu Müslümanların tarihinde de yaşandı ve hâlâ yaşanıyor. Hem o zamanlar kitap basımı ve matbaa ya yok, ya da çok yeni. O da kilisenin baskısı altında. Kilise ilk matbaa bulunduğu muhakkak göklere çıkmıştır. Sonradan yumuşayıp, ancak kendi amaçlarına uygun kitaplar basılırsa bu icadı selamlamışlardır. Yoksa onlara göre bu icat Şeytan işidir! Yine aynı hikâyeler ve aynı olaylar. Her yeniliğe Şeytan işi diye karşı gelmeler ise Müslümanlıkta da yabancı değildir. İslam âlemi ancak zaman bakımından onların arkasından gidiyor. Herhalde kafamız biraz daha ince olduğundan, geçmişte yaşanan bu olaylardan ders almayı ille de geç anlamak istiyoruz! 1789 da Fransız ihtilali oluyor ve bu zihin bütün dünyaya sıçrıyor. Bununla en çok da Katolik kilisesi darbe yemiş oluyor. Bunlar o dincilerin hem tırnaklarının kırılıp, onları yok etme yoluna giden olayların başlangıç zincirini oluşturuyorlar. Tüm bunlar ise hep bilgiden kaynaklanıyor. Ne kadar çok bilgin olursa, eşeklikten kurtulup insan olma da o kadar kolaylaşıyor. Yani sırtındaki yüklerden soyunveriyorsun. Bunu da dinciler bildiği için, o tarihlerde bilginin „B" harfini bile ne duymak ne de duyurmak istemişler. Her bilgi denilen şey batmış onlara. Dünyanın yuvarlaklığından tutun, yer çekimine kadar, bu bilgiler dahi onları rahatsız etmiş. Kesip, asıp, yakmışlar. Şimdiki Yehova Şahitleri gibi. Burunlarını o halkın her yerine sokmuşlar. Bunlarla Müslümanlardan bahsetmedim, daha hâlâ Hıristiyanlardayım! Çünkü Hıristiyan âlemi Müslümanlığı ve dolayısıyla da Osmanlı İmparatorluğunu barbar olarak gösterirler. Kendi tarih kitaplarında onları medeniyet düşmanları diye öğretirler. Dünyadaki her yönetim ve idare şeklinde bu çoğu zaman da doğrudur. Yine de insan içinden: "Be adam kendi gözündeki kalası görmezde, neden başkasının gözündeki çöpü görürsün?" diye İsa'nın sözleriyle onlara bağışlamak istiyor.

Olsun, bu düşmanlık güden her millette her ülkede aynı. İki komşu bile yan yana evlerde otururlarken, kapalı kapılar ardında hep birbirlerini çekiştirirler. Daha ileri gidip mahkemelik olmaları, en ileri medeniyetteki bu Avrupa'da sıradan güncel olaylar halinde. Böyle on binlerce, yüz binlerce olaylar varmış. Bunlar o kadar basit olaylar ki. Ya adamın bahçesindeki ağacın dalı öbür adamın bahçesine sarkmış, ya da onun köpeği öbürünün bahçesine işemiş! Parkta arabasının arka tekeri hiç rahatsız etmese de onun arsasının üzerinde duruyormuş! Daha komik ve anormal olaylar da var, bana bunları yazmak ayıp ve gereksiz geliyor. Bu gibi nedenlerle insanlar birbiriyle kan düşman olduysalar, bu insanlar Osmanlıya nasıl düşman olmasın? Bir de bu Osmanlıyı yok etmek için o dinciler haçlı seferleri düzenlemişler. Hâlâ şaşırırım. O kadar millet, bütün Avrupa bir araya geliyor ve Osmanlıya saldırıyor. Bu çapulcu sürülerinin her birine o zamanın kilisesi tarafından cennet vaat edilmiş. Şimdi Saddam cihat ilan etti diye alay ediyorlar. Peki, Hıristiyan geçinenler hâlâ ne yapıyor? Saddam cihat ilan edip, eskimiş bu bayat numaralara başvurayım dedi ama olmuyor. Aslında düşman kuvvetli, yoksa olacak da!

Ne farkı var bu toplumların, bu milletlerin, bu insanların? Ne olur sizler karar verip, sizler söyleyin. Her biri: "Ben senden çok daha üstünüm" diye birbirlerine nasılda kabarırlar! O sözde insanlıktan yana Avrupa ki, Amerika artık iyice rezalet bayrağını çekti, bunlar insan hakları, özgürlük, demokrasi diye yırtınırken, bütün o milletler Müslümanlara karşı yapılan her savaşta, içlerinden hepsi bir memnunluk duyar. Ölen her Müslüman için, adeta sanki bir kazanç zevki tadarlar. Ben bu duyguları Yehova Şahitlerinde

bile gördüm ki, sözüm ona içlerinde en beynelmilel olan bir Hıristiyan dinidir. Hiç ırk, dil, millet ayırımı yapmadan kapı kapı insanlığa Allah'ın Krallığını ilan eden insanlar bunlar. "Bize gelin, kurtulursunuz" diye sözüm ona kurtuluş haberi götürüyorlar! Bu gibi ırksal düşmanlıklar, küçük görmeler onların içinde bile varsa... Peki, bu düşmanlık nereden geliyor? -Müslümanlara nereden geliyorsa, onlara da aynı kaynaktan geliyor olmalı. Bu kaynak ne, ya da kim? Aynı soruyu Aziz Nesin'in Tatlı Betüş adlı romanının kahramanı kadın soruyor. "Ah! Şu pisliğin kaynağını bir bulabilsem" diyordu. İnsanlardaki bu nefret ve kinlerin kaynağını Resul Yakup Allah'tan aldığı ruhla şöyle açıklıyor:

Aranızda bilge (hikmetli) ve anlayışlı olan kim? Olumlu yaşayışıyla, bilgelikten doğan alçakgönüllülükle iyi eylemlerini gösterebilir.

Ama yüreğinizde kin, kıskançlık ve bencillik varsa övünmeyin, gerçeği inkâr etmeyin.

Böyle bir bilgelik, gökten inen değil, dünyadan, benlikten, cinlerden gelen bir bilgeliktir.

Çünkü nerede kıskançlık ve bencillik varsa, orada karışıklık ve her tür kötülük vardır.

Ama gökten inen bilgelik her şeyden önce paktır, sonra barışçıl, yumuşak ve uysaldır. Merhamet ve iyi meyvelerle doludur. Kayırcılığı ve ikiyüzlülüğü yoktur. Yakup 3:13-17 (Yeni Çeviri)

Aslında sadece bu ayet bile pisliğin kaynağını açıklamıyor mu? Bunun hemen sonraki bölümünde, yani 4üncü bölüm ya da bapta, resul Yakup çok daha enteresan geçeklerden bahsediyor. Lütfen Mukaddes Kitabı kendiniz açık yerinden okuyun.

Zaman ve devrin değiştiğini bu dinciler de fark etti tabii. O kadar çok üyelerini kaybettiler ki. Şimdi ellerine kitapları almışlar öyle kapı kapı gidiyorlar. Fakat aldanmayın, bu sadece dış görüntü. Uygulama ise aynı ortaçağda sahip olunan zihniyetteki gibi. Sadece taktik değiştirdiler. Başka isim, başka etiket, hatta bazen ayrı çatı altında da olsalar, yine aynı şarkıyı söylüyorlar. "Biz ne dersek o doğrudur, bu kitapları bizden başka kimse anlayamaz. Ben ne dersem sen milimi milimine, harfi harfine o yolda yürü. Bu kitapları okusan bile, ancak bizimle birlikte olursan anlarsın, fakat inat ederek, kafana göre gidip 'ille de anlarım' deyip okursan da, başını bir yere vurursun" şarkısı bu. O başa da önce kendileri vurur. Hep aynı tas aynı hamam. Sizin derdiniz bilgi miydi, alın size bilgi diyerek geliyorlar. Kelime cambazlığı mesleğine zamanımızda avukatlık, ya da politikacı deniyor. Hâlbuki bu işi artık benzin pompacıları bile biliyor. Dinciler bütün bunların arkasından mı gidecek!

Ben çocukken hatırlarım, samimiyetle: "Allah'a inanıyorum" demek, ya da dua etmek, sanki utanılacak bir şeydi. Bu yalnız bizim çevremizde mi böyleydi. Her yer muhakkak farklıdır. Bizler de Allah'a inanmayan ateist değildik. Kafamıza göre, aydın denilen ilerici sınıf gibi inanıyorduk. Bu yüzden bizim aile çevresinde ibadet, din falan hiç de öyle sempati görmüyordu. Ancak dini sadece o nüfus kâğıdında geçenlerdendik. 70'li 80'li yıllarda Avrupa'daki Müslümanların içlerinde en sempati gören, ya da uyguladıkları belli şeyler vardı. En meşhurları domuz eti yememek ve bir de başörtüsü ki, bu erkeklerin kıskançlığına dayanır. Bu işi de mecbur Allah'a mal etmek istiyor ki madara olmasın. Dediğim gibi sadece kıskançlığa dayanan bir uygulama. Yoksa önceki konularda da dediğim gibi, Allah'ı sevdiğinden, noksansız emirlerini yerine getirme isteğinden, namuslu, doğru, sözüne güvenilir, dürüst biri olduğundan dolayı değil. Bunların hepsini yapıp da, eşler arasında sadakate de önem veren birileri olsalar, haydi neyse denecek. İlk fırsatta başkasının karısıyla, kızıyla yatağa girmek için can atarlar ama karılarına baş örtüsü taktırırlardı. Domuz etinin günahı ise daha bir enteresandır.

Hem olayları sadece Şahitler ve Müslümanlar olarak değil de, insanların bilinçaltına yerleştirilen günah işleme kavramları olarak algılayalım. Biz

Almanya'ya geldiğimizde, dini görev ve vazife olarak Müslümanlarda gördüğümüz en dikkati çeken konu, dediğim gibi domuz eti meselesiydi. Bir ara içki diye şarap da mesele gibi gözüksüyse de, şarap yerine Rakıya sarılmakla Müslümanlığı kurtarmaya çalıştılar! Bunu yapan adamlar nefes alıp verdikleri kadar yalan söyleyen, güvenilmez, dolandırıcı, kavgacı, kumarbaz, içkici, evine doğru dürüst bakmayan, pis kokulu bir yaşantıya sahipken, "Ama biz domuz eti yemiyoruz" derlerdi. İnek, ya da dana etini bir Alman kasabından almaya bile çekinirler, hatta çoğu da almazdı. Çünkü onlara göre yıkansa bile o makineye, bıçağa domuz eti değmiştir, yani mundardır. O zamanlar Türk dükkânları, kasapları ve onlara ait yiyecek mamulleri falan hiç bir şey yoktu. Almanya'ya bu yiyecek, sebze bolluğu yabancı ülkelerin kültürlerinden gelmiştir. Başlangıçta yiyecek, sebze üzerine ait Türklerin ağızına göre hiç bir şey yoktu dersek, yalan söylemiş olmayız. Hatta Türkler canlı koyun satın alıp, bodrum katlarda o koyunları gizli gizli kestiler. Kanı akıtılsın, domuz tutan el değmesin de, yiyeceği şey mundar olmasın diye! Bunu gören Almanlar şaşırıp, öfkeden göklere çıktılar. Gerçekten de bizim Türkler domuz eti yememe konusunu her konudan üstün tuttu. O ilk gelenlerin her biri, genel evlerde düşüp düşüp kalktılar. Alman, Yugoslav kadınlarından dost tutup, onlardan gayri meşru çocuklar yaparak, Türkiye'deki karılarını, çocuklarını ihmal ettiler. Almanya'ya gelenlerin kadını da erkeği de bu durumlara düşmek zorunda kaldı. Alman devleti karı koca değil de, o aileleri tek tek birbirinden ayırıp, kopararak kendi ülkesine çalıştırmaya getirtti. Bu adamları böyle bir pis hayata iten devletin o politikası oldu. Başlangıçta nedense, ne düşündülse, onları aile olarak bir arada almak istemediler. En büyük neden o insanların kendi ülkelerinde kök salmalarıydı. Baktılar ki en pis işleri bunlara yaptırıyorlar, eh o korkuda kalmadı. Çünkü hizmetçiyle uşak çalıştırma lüksünü kim sevmez ki?

Türkler işçi bulma kurumlarına karı koca Almanya'ya gelmek için beraber yazıldılar. Bunların çocukları falan da vardı. Sıra kime önce çıktıysa o alındı. Öbürü beklemek zorundaydı. Bazen bir yıl, bazen iki yıl bazen de hiç belirsiz bir zaman bekleyecekti. Ancak kadın ya da koca, o Almanın koyduğu ağır şartları yerine getirebilirse, o zaman istek yaptırarak geride kalan ailelerini getirtebiliyorlardı. Bu zor şartları yerine getiremeyenler, orada burada bulduklarınla düşüp düşüp kalktılar. Onlardan çocukları oldu. Kanunları ise, o çocuk yaptığı ve onlarla hiçbir zaman bir aile olmadığı kişilere zorla tazminat verdirdi. Kocasını bırakmak zorunda kalıp da, Almanya'ya yalnız gelen kadınlar ise, onlar da başka erkeklerle düşüp düşüp kalktılar. Yine karılarını bırakıp yalnız gelen kocalar ise yıllarca evlerine mektup dahi atmadan, o kadınları Türkiye'de yokluk içinde, muhtaç, bir sürü çocukla bırakıp, Almanya'da metresler tuttular. Bu adamların vatanlarındaki çocuklarını, karılarını Alman adaleti bilmek istemedi. Yıllar sonra ben Alman vatandaşı olacağım zaman, benim on beş sene önce ayrıldığım eşimden çocuğum var mı yok mu diye bilmek istemeleri ve bu belgeyi getirmezsem Alman vatandaşlığına alınmayacağımı söyledikleri zaman, ister istemez aklıma bu olaylar geldi. Demek ki Alman vatandaşlığına girerken, taa senin on beş sene önceki, o ülkenin kanunları önünde ayrıldığın eşinden çocuğunun olup olmadığını araştırıyor! Yani sözde sana, "yükümlülükten kaçma" diyor! Ama Alman vatandaşı olmak istemezsen kaçabilirsin! Tüm bu uygulamalar o kadar komik, adaletsiz, insanlıktan uzak ve saçmadır ki.

Neden o insanlar böyle çirkin, ahlaksız olayları yaşamak zorunda bırakıldılar? "Örnekte hata olmaz" derler ya, bir örnek verelim. Farz edelim insanları yokluk içinde hapsedeceksin. Hiç bir şey ve yiyecek vermeden. Gözlerinin önünde de ekmekler olacak, ama çalan cezalandırılacak, öldürülecek. Bakacaksın, hangisi çalmıyor namuslu, ya da kim çalacak namussuz diye. Çalmayıp açlıktan ölen namuslu, çalanları ise öldürün diyeceksin! Her iki durumda da sonuç ölüm. Onlara göre biri namuslu öbürü hırsız olarak ölüyor. Bu da bir mantık işte. Bunlar mantıksızlık mantığı. Almanlar getirttikleri Türk işçilerine ilkönce bu mantığı uyguladılar. Hâlbuki Almanya'da arabanızı kitlemeden bir yere gidin ve bunu da bir polis görsün, ceza yememeniz işten bile değildir. Nedenini de övünerek anlatırlar. "Sen arabanın kapısını açık bırakmakla kişiyi hırsızlığa teşvik etmiş

oluyorsun" derler ve: "Eğer senin araban kitli olsaydı o insan bu hırsızlığı yapmaya cesaret edemeyecekti, geçip gidecekti" diyerek açıklarlar. Yani normal, hırsızlıkla hiç ilgisi bile olmayan sıradan bir insanın, önüne kolay erişilebilir fırsat geçtiği zaman o da çalabilir mantığını savunuyorlar. Çok doğru değil mi? Peki Türkleri çalışmaya getirirken bu devletin bilgisi, kanunları, mantığı neredeydi?! Onlara kendi ülkesindeki bir hırsıza, ya da hırsız olabilecek bir insana verdiği değeri bile vermediler. Ben yaşanılmış bu tecrübelerden şunu anlatmak istiyorum: Allah insanları aynı şartlar altındayken kendilerinin yapmadıkları ama başkalarından bekledikleri değerlere göre de yargılayacaktır. Bir insan çok basit ve de yanlışlıklarla dolu olabilir. Normal olarak bu insana hükmetmeye kalktığımızda ona, "beklenen değerleri neden yapmadığı" sorulur. O insan bu değerleri düşünmemiştir, ya da hiç bunları yapmaya alıştırmamıştır. Aldığı eğitim ve seviyesi çok düşük bile olabilir. Diyelim ki bunların hiçbiri göz önüne alınmadan da o insana ceza verilir, baskı uygulanır, toplumun dışına itilir vs. Bu eğer adaletse şu da unutulmamalıdır, aynı değerler o hükmedenden, ceza vermeye uğraşandan, toplum dışına itenlerden de beklenmeyecek midir? Bir insan bu değerleri hiç önemsemiyorsa da, karşısındakinin tepkisinden dolayı, "kardeşim senin kendinin yapmadığı şeyleri sen başkalarından neden bekliyorsun" demez mi? Bu yüzden İsa:

"Hükmetmeyin ki hükmolunmayasınız. Çünkü ne hükümle hükmederseniz, onunla hükmolunacaksınız; ölçtüğünüz ölçü ile de size ölçülecektir." der Matta7:1-2' de.

Evet, o insanlar şartlar itibariyle de olsa Allah'tan uzak olan her türlü şeyleri yaparlarken, domuz yemediler. Gerçi çok sıkışıp da içi çektiği için, o eğlence yerlerinde mangalda yapılan domuz sosisini yiyen Türklere de rastlamışım. Bu adamlar her türlü yamukluğu yaptıklarında vicdanları hissizken, domuz yedikleri zaman vicdanları onları günlerce, aylarca, belki de bir ömür boyu rahatsız etmiştir! Bu durum Yahudilerin İsa'yı öldürmek için önemle üzerinde durdukları sebt* günü kuralına benziyor. İsa'dan, eli kurumuş, kambur, felçli, kör, kötürüm insanları neden sebt günü iyileştiriyor diye nefret etmeleri gibi. Şahitler de gizli, açık her çirkin şeyi yaparlar ama kan almazlar. Yahudi, sebt gününü tutmadı diye İsa'yı öldürür. Müslüman domuz eti yemez ama her yamukluğu yapar. Yehova Şahidi kan almaz ölür, alanı da ölüm oğlu ilan eder, ama hayatı boyunca gözü daima üç kuruşluk menfaatleri aramaktan, siyah ile beyazın farkını göremeden geçirmiştir! Bunlar dünyadan aldığımız dini eğitimlerden milyonda bir iki örneği. (*Sebt veya Sebat günü: 6 gün çalışılıp yedinci gün istirahat etmek, çalışmamak. Allahın Musa'ya verdiği on emirden biri.)

Zamanla, eğer o zamana kadar aile hâlâ parçalanmadıysa, Türk işçileri karılarını-kocalarını getirttiler. Her biri başörtüsü taktı. Takmayanı dahi taktı. Hâlbuki o erkekler buradayken ne yaptılarsa, o zaman zarfında onların da karıları kimbilir oralarda neler yaptılar, yapmak zorunda kaldılar. Ya da ilk önce buraya gelenlerin karıları neler yaptıysa, onların da kocaları oralarda kimbilir neler yaptı. Dedikodu, kavga, düşmanlık, yalan, zina, namussuzluk o başı örtülülerde yok muydu? Bence öbürlerinden daha az değildi. Belki gizli yapıldığından dolayı daha da çirkindir, ama öbürlerinden az olduğunu kim söyleyebilir? Öbürü hiç olmazsa kendini kendi gibi tanıtıyor, neyse o. Ya "inanıyorum" diyeni, hem de Allah adıyla, bu işi bir de örtü altından yapıyor. Leke de sadece o kişiye değil, geçen konularda dediğim gibi Allah'a da geliyor ki, bu çok korkunç. Ben o insanlar "kıçlarını açsınlar" demiyorum, fakat o insanlar ne yapıyor ise, ne ile kendine dikkati çekiyor ise, o da leke alacaktır. Bu davranışları onlar Allah adıyla yaptıklarına göre, dikkati de inandıklarını söyledikleri Allah'a çekiyorlar. İster bunu başörtüsüyle yapsın, isterse Türk bayrağını arabasına yapıştırarak yapsın. Başörtüsü onun imanına, bayrak da onun milliyetine dikkati çekecektir. Dikkati çektiği ne ise o şeye, yaptıkları işlerle ya leke, ya da izzet getireceklerdir. Bin tane iyi şey yapılırsa da şu kural değişmez; bütün dikkat daima bir kaç yapılan kötü şey üzerine çekilir. Maalesef de bizlerin binlerce yamukluğu, ancak birkaç da

doğruluğumuz oldu. Ama Müslüman olarak domuz yemedik! Yehova Şahidi olarak kan almadık! Yahudi olarak Sebt'i bozmadık. Her türlü savaş, gaddarlık ve insanlara olan nefretlerimize rağmen Hıristiyanlar olarak ise hiçbir Noel'i kaçırmadık. Bravo bizlerin bu imanına ve ona bağlı işlerine. Kimbilir Allah bizleri bu gayretlerimizden ötürü ne kadar taktir ediyordur!!!

Şahitler Mukaddes Kitap ellerinde kapı kapı giderler dedik. O Şahidin davranışı ve yaptığı şeyler ile kişi ya o kitaba karşı sempati ya da soğukluk duymaz mı? Müslümanlık da aynı değil midir? Düşünsenize, her Müslüman'ım diyen doğru, sözüne güvenilir, dürüst, tertemiz bir görüntüsü, kokusuz bir yaşantısı, bilgili bir imanı, barışçıl bir tabiatı olsa. Bir de genelde Müslümanların çoğunluğu böyle olsa, bu bütün dünyada nasıl bir etki bırakır? Oysa o Müslüman'ım diyenler bu saydığım meziyetlere tam ters bir durumda, pislik içinde, kavgacı, cahil, menfaatçi, sevgi ve merhametten yoksun, kaba, hırsız, terbiye kuralı nedir bilmez olursa nasıl bir etki bırakır? Benim hiç cevap vermeme gerek yok sanırım. Müslümanlık sadece baş örtmekle, domuz yememekle mi olur? Aslında yaptığı işlerden dolayı o insanlar başkalarının gözünde gâvur, başkaları da onların gözünde gâvur olarak kalmaya devam edecek. Domuz yiyen ne kadar çok doğru ve de temiz insanlar vardır, başı açık ne kadar Allah'a sadık ve dürüst kadınlar da vardır. Tam tersine domuz yemeyen ve başı kapalı ne kadar çok sahtekâr, gaddar ve namussuz, hem erkek hem de kadın yok mudur? Bunlar hakikatleri içeren gerçekler değil midir?

Bunun böyle olduğunu bilen bazı organizasyon taraftarları, mesela yine Şahitler, kendilerine leke gelecek diye o kendi üyelerini sıkboğaz ederler. Dünya genelinde dış görünüşlerine ve bırakacakları imaja çok dikkat ederler. Ta ki kendilerinin adına leke gelmesin. Bu sefer de o kadar gereksiz kanunlar çıkarıp, duruşlar alıyorlar ki, bu da birçok doğru adamı yok ediyor. O yamuk olanlar hemen o sıkı ortama ayak uydurup, cambazlığını yine yapıyor. Fakat doğru adam eziliyor. Bu durumlar dünyanın sonuna, yani bu sistemin sonuna kadar böyle kalacaktır. Allah'ın kitaplarında tekrar ve tekrar: "İnsan gücü ve adaleti bunları değiştiremeyecek" diye geçiyor. (Yakup 1:20)

Önüme çıkan her Şahitle Kuran hakkında konuşup tartışmam, dediğim gibi bende "Kuran Allah sözü olamaz" sonucunu çıkartmadı. Bunlara: "Sizin kendi düşünceleriniz değil de bu konuda yönetim kurulunuzun yazdığı bir yayın falan yok mu" diye sordum. Çünkü küçük bir açık buldular mı hiç çekinmeden kişiyi laf bombardımanına tutarlarken; sıkıştıklarında, cevap veremeyecekleri bir durumda ise: "Biz sadık ve basiretli köle olan yönetim kurulunun dediğini yaparız" diyorlardı! Mademki onlar şahsiyetsiz robotlarmış, ben de onların o sadık ve basiretli efendilerinin bu konuda ne dediklerini bilmek istiyordum. Bernd araştırıp bulmuş ve varmış. Türkçe ismi şimdi Gözcü Kulesi olan bu dergilerde, Almanca olarak 15 Eylül 1965'de Wachturm isimli dergilerde, Kuran hakkında bir seri yayınlanmış. Çünkü Kuran hakkında her kafadan çeşitli sesler çıkıyordu. Hem de saçma ve anlamsız olan ne sesler. Onları bu kitaba yazmıyorum, bence çok anlamsız ve cahilceydi de ondan. Ancak içlerinden mantıklı gibi gözükenlerini yazmaya çalışacağım. Yine de hepsini yazmama imkân yok, ancak aklıma gelen, önemli saydığım yerlerin bir kısmını işlemeye çalışacağım.

Bu yazı serisini bana getirdiler ve okudum. Konu her on beş günde bir çıkan bu dergilerde 15 Eylül'den 1 Kasım'a kadar sürmüş. Bu yazıların dışında direk olarak ben Şahitlerin hiçbir yayınlarında Kuran hakkında negatif bir şey yazdıklarını okumadım ve yayınladıklarını da duymadım. Tam tersine, Türkçe yayınlarında Müslümanları çekmek için, Kurandan alıntılı ayetler kullanırlar. Mukaddes Kitabı okumaya, araştırmaya, inanmaya teşvik etmek için, Kuranın ayetleri sık sık geçer. Hem Kurana inanmazlar, "ama bak senin kitabında da böyle yazıyor" derler. Bence yanlış değil. Gerçekler konuşulduğu müddetçe insanların böyle yollara başvurmasını sahtekârlık olarak görmemek lazım. Bir yandan sadece Müslüman kesime çıkan yayınlarda Kuran iyi teşvik kaynağı gibi gösterilirken, asıl gerçekler onların bu kitaba olan antipatilerini gizlemeye çalışıyordu. Bence işte bu doğru değil. Bunun yerine açıkça: "Arkadaş ben bu kitaba inanmıyorum ve Allah'tan olamaz,

fakat senin inandığını söylediğin kitapta dahi bizim kitaplarımıza inanman emredilirken, sizin bu yaptığınız nedir?" deseler "gel anlından öpeyim" diyeceğim. Sözüm ona çiçeği büyütürken, büyümesi için kökünden çekmekle kopacağından korkuyorlarmış! İnsanlara önce böyle kibar sözlerle yavaşlarlar, sonra o bahsettiği çiçeğin köküne kazık sokarlar.

Neyse, gelelim bu dergilerde geçen konulara. İlerde ben bu konularla ilgili ta New York'a kadar bile gidecektim. Bu dizilerin Türkçesi hiç çıkmamış. Ben Almancasından okuyup yine en önemli konuları aşağıda kaleme alacağım. Zaten o kadar uzun da değil, yaklaşık 15 sayfalık bir şey. Bu düşünceleri ise sadece Yehova Şahitlerinin diye algılamayın. Bu kritikler bütün Hıristiyan âleminin ve hatta Müslümanların bile kolayca inandıkları düşüncelerdir. "Müslüman'ım" diyen bir insan, doğuştan bu Müslümanlık etiketini almıştır, fakat zihni ve yüreği hakiki Müslümanlıktan çok uzaklardadır. Aynı şey de Hıristiyan, Yahudi ve başka dinler adı altında doğan insanlar için geçerli. Genelde herkesin dini kimliği doğuştan aldığı gibi kalıyor. Çok az insan bir değişiklik yapmaya kalkıyor. Bunun doğru bir değişiklik olup olmadığı da başka bir soru. Aşağıda Kuran hakkındaki, onun inanılmazlığı konusunu, elimdeki Şahitlerin o tarihlerdeki yayınlarından alarak, konuları başlıklar altında yazarak işlemeye çalışacağım.

İnanırlığı hakkındaki soru.

15.September 1965 der Wachtturm

Bu paragraf altında „Muhammed’in peygamber olduğuna dair ne gibi ispatları ve mucizeleri var?” deniyor. Musa ile kıyaslama yapıp bir örnek veriliyor. Musa peygamber olarak görevlendirildiğinde Allah’a: “Ya bana inanmazlarsa? Sözümü dinlemez, ‘Rab seni göndermedi’ derlerse, ne olacak?” diye sorması ele alınıyor. (Mısırdan Çıkış 4:1-31) Allah ise ona gösterdiği üç mucize ile bu problemin halledilmiş olduğundan bahsediliyor. Kavim de bunu görünce inanıyor. Yine kırk yıl boyunca Musa vasıtasıyla çölde İsraililerin birçok sayısız mucizelere Şahit oldukları yazıyor. Mesela gök gürültüleri, şimşekler, zelzele, ateş, duman vs. gibi. (Mısırdan Çıkış 7 den 15 bölümlerine kadar; 19:16-18; ve Yasanın tekrarı 8:14-16)

Sonra Muhammed ile İsa Mesih karşılaştırılıyor. Hatta Yahya peygamber hapisteyken öğrencilerini İsa’ya gönderip sorduruyor, “Mesih sen misin yoksa bir başkasını mı bekleyelim?” diye. İsa da teşvik edici haber gönderiyor. “Körlerin gözleri açılıyor, kötürümler yürüyor, cüzamlılar temiz kılınıyor, sağırlar işitiyor, ölümler diriliyor ve müjde yoksullara duyuruluyor.” O zamanki dindarlara da İsa yine şu karşılığı veriyor, “Eğer babamın işlerini yapmıyorsam, bana iman etmeyin. Ama yapıyorsam, bana iman etmeseniz bile, yaptığım işlere iman edin.” (Matta 11:5 ; Yuhanna 10:37-38)

Kuran’da ise, “Muhammed’e iman etmeyenlerin ve kendisinden mucize görmek isteyenlerin onu yalancı, sahtekâr olarak nitelediklerinin” yazdığı belirtiliyor. Evet, böyle ayetler var ama Şahitlerin gösterdikleri yerlerin bazıları tam konuya ışık tutmayan ve ilgisi olmayan ayetler. Ben yine de onların orada yazdığı ayetlerin yerlerini size olduğu gibi yazacağım. Altını çizdiğim yerler konuya daha uygun ayetler. Belki bir hata yapmış olabilirler. (Sure 2:112 ; 10:40 ; 11:18 ; 17:91/95 ; 21:5-6) Şahitler devam ederek, Kuran’da Muhammed’i dinleyenlere ise tekrar ve tekrar, onun sadece bir elçi ve uyarıcı olduğundan bahsediyor diye yazıyorlar. Ama bu asıl konudan sapmaktan başka bir şey de değil deniyor. Asıl konu da “Muhammed neden Musa gibi, İsa gibi mucize yapmamış?! Geçmişte peygamberlerin mucizeler yapmasına rağmen insanlar onlara yine de inanmamışlar. Fakat bu Allah’ı mucize yapmaktan da alıkoymamış.” (Sure 3:184-185 , 5:42 ; 9:70) diye iddia ediyor Yehova’nın Şahitleri Kule yayınları mecmuasında.

Konuyla ilgili Cevap:

Muhammed’i Musa ile karşılaştıran Yehova’nın Şahitlerinin en azından Mukaddes Kitabı gerektiği gibi anlamadıkları kesin. Yasanın Tekrarı ya da Tesniye denilen Musa’nın beşinci kitabının en sonunda, Musa’nın ölümünden sonra şöyle bir ayet geçer:

“Ve Rabbin Mısır diyarında, Firavuna ve bütün kullarına, ve bütün memleketine yapmak için Musa’yı gönderdiği alametler ve harikalarda, ve bütün İsrail’in gözü önünde Musa’nın gösterdiği bütün kuvvetli elde, ve bütün dehşette, Musa gibi Rabbin yüz yüze bildiği bir peygamber daha İsrail’de çıkmadı”(Tesniye 34:10-12) der. Musa’dan sonra birçok peygamberlerin gelmesine rağmen, bu ayetler alâmet ve mucize konularında hiç birinin Musa ile kıyaslanmayacağına dikkati çekiyor.

Arkasından kıyasladıkları İsa Mesih geliyor. Musa 1500 sene önce İsa’nın geleceği hakkında peygamberlikte bulunarak ölümünden önce şöyle dedi:

Allah’ın Rab senin için aranızdan, kardeşlerinden benim gibi bir peygamber çıkaracak; O’nu dinleyeceksin. (Tesniye 18:15)

Mukaddes Kitap kaç tane peygamberin geldiğinden bahseder? Sadece Musa ve İsa mı Allah’ın peygamberiydi? Hayır, en az 40 tan fazla yazar peygamber varmış. Bunlar Mukaddes Kitabı yazıp bu hale getirmiş kişiler. Allah’ın Mukaddes Kitaba yazı yazmamış ismi geçen peygamberleri de varken, hiç ismi bile geçmeyen birçok peygamberler de var. (1.Samuel 10:10 ; 1.Krallar 13:1-32 ; Resullerin işleri 21:9-10) Artık onların sayılarını siz düşünün.

Eğer Şahitlerin kafasına göre giderek "sadece mucize yapmak bir kişiyi peygamber yapar" dersek, Mukaddes Kitapta birçok Muhammed gibi sahtekâr peygamberler de var dememiz gerekir. Onlar mucize yapmadı ama peygamber olarak kabul ediliyor. Ben sadece açıkça yazan bir ayeti göstermek istiyorum.

Çok kimseler O'na gelip dediler: "Gerçi Yahya hiç alamet yapmadı; fakat Yahya'nın bu adam için hep dedikleri doğru idi." (Yuhanna 10:41)

İncil'de geçen kayıttaki, vaftizci Yahya'nın hiç mucize yapmadığını o insanlar kabul edip açıkça söylüyorlar. Yehova Şahitlerinin bu yazılarına dayanarak Muhammed'i peygamber olarak kabul etmeyeceksek, Yahya da, Hezekiel de, Yeremya da, İshak da, Davud, Süleyman ve daha bir sürü peygamberler öyle göklerden ateş indiren, denizleri yaran, nehirleri kana döndüren, ölüleri diriltiren, anadan doğma körlerin gözlerini açan, duman bulutu, ateş direği bulutu falan göstermemişler. Şahitlerin kritiğine göre, o zaman bu adamların hepsi sahtekârdılar ve Allah onları göndermemiştir!!!

Fakat biz Şahitlerin mantığını bir kenara bırakıp, gelelim bir peygamberi peygamber yapan özelliğin ne olduğuna. Bu konuda Allah Musa'ya bir ipucu veriyor.

Ancak bir peygamber kendisine söylemeği emretmediğim bir sözü küstahça benim ismimle söyler yahut başka ilahların ismiyle söylerse, o peygamber ölecektir. Ve; Rabbin söylemediği sözü nasıl bilelim diye yüreğinden dersene; peygamber Rabbin ismiyle söylediği zaman o şey olmaz, ve çıkmazsa, Rabbin söylemediği şey odur; peygamber küstahlıkla söylemiştir ondan yılmayacaksın. (Tesniye 18.20-22)

Demek ki bir peygamberin daha sağlığında söylediği, ilan ettiği en az bir peygamberliğin olması gerekiyor. Bunun da tabii ki 500 sene sonra gerçekleşecek olması beklenemez. Yoksa Allah: "O dediği şey çıkmazsa yalan söylemiştir, onu öldüreceksin" demezdi. Çünkü o kişi kimse, 500 sene yaşamayacaktır. Demek ki o peygamber daha sağken yakın bir zamanda gerçekleşmesi gereken bir peygamberlikte bulunmalı. Bu şartı Muhammed yerine getiriyor. Buna ilerdeki konularda zaten değineceğim. Yine de bir peygamber 500-1000 sene sonra gerçekleşecek şeyler hakkında peygamberlikte bulunamaz mı? Bulunur tabii, ama kastedilen bu değil, kastedilen o kişinin peygamber olup olmadığının güvenilirliği hakkında. Fakat yine de şunu unutmayalım ki, Allah'tan gönderilmedikleri halde yalancı peygamberler de, hem harikalar yapmışlar, hem de gelecekte olacak şeyleri söylemişler ve de olmuş. Çünkü Allah yine bu konu hakkında şöyle uyarıyor:

Eğer aranızda bir peygamber, yahut rüya gören çıkarsa, ve sana bir harika yahut bir alamet verirse, ve bilmediğiniz başka ilahların ardınca yürüyelim ve onlara kulluk edelim, diye hakkında söylediği o alamet yahut harika vaki olursa; o peygamberin yahut rüya görenin sözlerini dinlemeyeceksin; çünkü Allah'ınız Rabbi bütün yüreğinizle, ve bütün canınızla seviyor musunuz diye bilmek için Allah'ınız Rab sizi deniyor. Tesniye 13:1-3

Bu ayetler bize bir peygamberin özelliği hakkında, mucize yapması gereklidir diye bir şartı yine öne sürmüyor. Tam tersine, Allah'ın kendisiyle hiçbir ilişkisi olmayan sahtekârların dahi bu gibi alametler ve harikalar yapabilecekleri belirtiyor. Bu gibi örnekleri Allah bize Mısır'da, Musa ve Firavun ilişkisinde, büyücülerin neler yapabileceğini anlayalım diye açıkça zaten gösterdi. O büyücüler de nehirleri kana döndürdü, kurbağaları çağırdılar ve onlar da itaat etti, sopayı yılan yaptılar. Çıkış 7:10-11 ve 21-22; 8:6-7 ayetleri bu konulardan bahseder. Bunları yapabilen o büyücüler Allah'tan değildi. Öyle olduğu halde onların da belli bir sınırları var ve bu sınırdaki durduklarını, yapamadıklarını gördükleri şeyde onlar dahi açıkça kabul edip "bu işte Allah'ın parmağı var" diyorlar. (Çıkış 8:18-19) O büyücülerin ne kadar güçleri olup olmadığını Allah sanki bilmiyor muydu? Musa'ya neden daha başlangıçta onların yapamayacakları bir mucizeyi vermiyor? Bizler anlayalım diye. Bu gibi işleri yapan insanların ille de Allah'tan olması gerekmediğini vurgulamak için Allah bu yolu seçiyor. Son günler hakkında peygamberlikte bulunan Yuhanna, Vahiy ya da yeni tercümede Esinleme adlı kitabında, canavara benzetilen Tanrı

karşıtının, gökten ateş dahi indirecek kadar büyük alametler yapacağını boşuna yazmıyor. Vahiy:13:11-17

İsa gibi birinden bütün İncillerde (Yani Matta, Markos, Luka, Yuhanna'nın kitaplarında) o halkın daima mucize istediklerini görüyor ve okuyoruz. Hâlbuki o yapılan mucizevî şeyler onların gözleri önünde cereyan ettiği halde bu adamlar: "İlle de bize bir alamet göster" diyorlar ise, onların bu isteğine İsa da karşılık vermiyorsa, bu İsa'yı sahtekâr yapmaz ki. Çünkü İsa onların ısrarla olan bu taleplerine şöyle karşılık veriyor:

"Kötü ve vefasız kuşak bir belirti istiyor! Ama ona Yunus'un belirtisinden başka bir belirti gösterilmeyecek." Sonra İsa onları bırakıp gitti. Mat 16:4

İsa o insanlara: "Utanmıyor musunuz, ben gözleriniz önünde o kadar mucize yapmadım mı?" demiyor. İsa'nın Yunus'un belirtisi diye bahsettiği olay ise, öldürüldükten sonra üçüncü gün dirilmesi. Yani Yunus nasıl balığın karnında üç gün kaldıysa, İsa'da bu örneği kullandı. Dirildiği zaman da sadece inanlılar topluluğuna göründü, inanmayanlara değil. O halde inanmayanların İsa'nın dirildiğine de inanmaları için bir nedenleri yoktu. Bu mantıkla Yahudiler hâlâ İsa'nın Mesih olduğuna inanmıyorlar. Şahitlerden, ya da aynı zamanda bütün Hıristiyanlardan hiç farkları yok. Yahudiler nasıl İsa'ya inanmıyorlarsa, Hıristiyanlar da Muhammed'in Allah'ın peygamberi olduğuna inanmazlar. İnanmamak için de ortaya sürdükleri nedenler yüzünden ben, "birbirlerinden farkları yok" diyorum.

Bütün bu hakikatlerden sonra hele Muhammed'in hiç mucize yapmamış olması, benim O kişiye karşı güvenimi daha da çok arttırıyor. Çünkü bu adam bir sahtekâr olsaydı, o zamanlar sahip olduğu o kadar taraftar ile, mucize gibi bir olay uydurması ve de yapması işten bile değildi. Eğer Muhammed'e gelen vahiyler Allah'tan değil de Şeytandan olup, aldatılmış bile olsaydı, o zaman da en azından firavunun büyücülerinin yaptığı şeyleri yapamaz mıydı yani? Bunu da "Muhammed neden bir mucize yapmadı" iddiasında bulunan Hıristiyanlara cevap olsun diye yazıyorum.

Konuları hep kısa keseceğim, yoksa bütün konular çok uzayacak. Gelelim ikinci konuya.

Kuranın edebi mucizesi

15.September 1965 der Wachtturm

Bu paragraf altında Şahitler, Müslümanların: "Kuranın kendisinin edebi bir eser olarak mucize olduğunu" vurgulamalarının komik olduğunu söylemeye çalışıyorlar. Müslümanlar: "Bu yazıları Muhammed'in kendisinin yazamayacağını" vurgulayarak, bir mucizedir diyorlarmış. Kuranda da: "Aynı ya da benzer, bu kitap gibi bir kitabı kimsenin getiremeyeceğini" vurguladığını söylüyorlar. (Sure 2:24-25 ; 10:38-39 ; 17:89)

"Tartışılmaz bir şekilde kabul edilmelidir ki Kuranın başka yerlerinin aynı şekilde değerli olduğu söylenemez. İyi bir edebi eser gereksiz tekrarlar yapmaz" diye geçiyor Gözcü kulesi yayınlarında. İsa, Musa, Âdem ve daha başkaları hakkında devamlı tekrarlar varken, 55. surede 79 ayette 31 defa 'Tanrınızın hangi nimetlerini yalan sayabilirsiniz' diye geçmesi, gereksiz bu tekrarlardan ötürü Kuran edebi bir eser sayılamazmış. (Ben bu surede 79 ayetli Kuran görmedim, hepsi 78 ayette bitiyor. Herhalde başka tercümelere baktı. İngilizce falan. Olabilir)

Şahitlerin, surelerin isimleri hakkında da eleştirileri var. Mesela örümcekten sadece 29'uncu surenin ancak ortasında dolaylı gibi bahsetmesi, arıdan da 16'ıncı surede, karıncadan da 27'inci surede, en son bakara denilen, anlamı inek olan inekten de 287 ayetli bu surede ancak yarım düzine kadar bahsedilmesi.

Hikâye yazarı Carlyle, kahraman peygamberi Muhammedi yücelten kişi dahi: 'Kuran edebi bir mucize eseri olarak algılanmamalı' demiş. Yine aynı kişi birçok insanın içinde: 'Ben bu kadar sıkıcı, karışık, kötü bağlantılı bir kitap okumadım' demiş.

Hıristiyanlığın dahi çok keskin kritikçilerinden Gibeod adındaki bir tarihçi de, Kuranın belli bir güzelliğinin yanında, çok uzatarak, sıkıcı tekrarlarla bulunduğunu söylemiş.

'Fakat Muhammed'in okuma yazması olmadığını da unutmamak lazım' diyen Müslümanlara da, Muhammed'in başarılı bir ticaret adamı olduğunu vurgulamak lazım diyor. Nitekim işvereni olan o zengin dul kadınla da evlendiğinden bahsediyor.

Kısacası bütün bu gerçekler ışığı altında Kuranın kesinlikle Allah'tan vahiy edilmiş olacağı söylenemezmiş.

Konuyla ilgili cevap:

Birincisi ben edebiyatçı olmadığım için bu konular hakkında eleştiri yapmam da ayıp olur. İkincisi ise insanların bu kitaplardan, Allah'ın insanlara gönderdiği uyarılardan böyle şeyler beklemeleri beni şaşırtıyor. Mukaddes Kitap olsun Kuran olsun, bunlar Allah'ın insanlığa verdiği kendi hakkındaki bilgileri ve çeşitli gerçekleri içerir. Mesela yeryüzü ve insanlığın yaratılışını anlatır. İnsanlığa yol gösterici bir rehber gibidir. Bütün bunlarla da bu kitaplar Allah'ın amacını, emirlerini, nasihatleri, gelecek ile ilgili ümitleri, bilgileri ve daha sayamayacağım birçok konudaki hakikatleri verir. Fakat bazı insanlar: "Bu kitaplar bir organ nakli, ya da tansiyon düşürme konusunda bilgiler verir mi?" gibi başka şeyler bekler! Bu kitaplar tıp kitabı değildir ki! Fakat tıp hakkında ne yazarsa o doğrudur. Ya da bir ev yapımı hakkında, nasıl bina edileceği konusunda da ayrıntılı bilgi vermez. Yine bu kitabı, mimarlık mühendislik kitabıdır gibi de algılamayalım. Fakat mimarlıkla ilgili konuda ne yazıyorsa o doğrudur. Hatta bazıları vergi uzmanlığı, cinsel problemler, edebi eser, şiir, siyasi bilgileri içeren bir kitap gibi algılar çıkarmak istiyorlar. Zaman zaman bütün bu konular hakkında da bahsedilmesine rağmen, bu kitaplar tek başına bunlardan hiç biri olarak algılanmamalıdır. Bir gerçek varsa, o da bahsettiği bu konular hakkında, -az da olsa çok da olsa- onun doğru ve yerinde olduğudur.

Fakat Şahitlerin yaptığı bu kritiklere cevap vermeden de geçilmez tabii. Başında da dediğim gibi, bu insanlar Kurani kötüleyeyim derken, ellerindeki

savundukları kitabı kötölemiş oluyorlar. Edebi bir eser derken, bu edebiyattan da ne beklediğimiz önemli değil midir?

Önce surelerin isimlerine gelelim. Elimizdeki ister Mukaddes Kitap olsun, ister Kuran olsun, bunların içindeki ayetlerin numaraları, bölümleri ya da bapları, sureler ya da o surelerin isimleri insanlar tarafından verilmiştir. Yoksa bu kitaplar vahiy edilirken, işte bilmem şu numaralı ayet, şu numaralı sure ya da bap olarak vahiy edilmedi. Bu bizlere kolaylık olsun diye insanların düşündüğü bir metot. Bence çok da faydalı bir yöntem. Kuranın içindeki bu ayetler ve sureler de zaman sırasına göre düzenlenmemiş. Hatta bazı Kurani tercüme edenler bu duruma kızıp, onları vahiy edilmiş zamanına göre sıralıyorlar. Ki, bunu tam olarak hatasız bileceklerine nasıl güvenebilirler ben bilmiyorum! Yaşar Nuri Bey ağabeyimiz böyle yapıyor, ama bence okuyucu için bazen karışıklık ve zorluk oluyor. Fakat yine de saygı duyarak bakıyorum. Bu da olmalı. Bana zor geliyor diye, ille de yanlış denmez ya?

Bizim alışa geldiğimiz Kuranın sureleri, başlangıçta en çok ayetli olanları geliyor ve daha sonra en aza doğru gider şekilde düzenlenmiş. Onlar da bunu, okuyucu ilk aşkla okumaya başladığı zaman hızla ilerleyip sonradan hızı kesildiğinde küçük surelerle sıkılmasın mantığıyla yapmışlar. Ne fark eder ben anlamıyorum. Bence ha Ali Mehmet, ya da Mehmet Ali gibi. Önemli olan zaman sırası mı, yoksa bu işin anlamı mı? Dizi film değil ki bu sırasını kaçıralım. Sakın Yaşar Bey abimiz bana kızmasın. Eğer başlangıçtan beri onun yaptığı bu tarih sırası düzenine göre düzenlenmiş bir Kuran elimizde olup da, Yaşar bey gibi birinin Kurani alıp şimdi alışlagelmiş düzeninde olduğu gibi bir yenilik getirseydi, zannedersem yine pek sempatiyle bakmazdım. Çünkü ha öyle ha böyle ne fark eder? Tek zorluk araştırma yaparken, birine ayetler gösterirken oluyor. Onun elindeki Kuran başka benim elimdeki başka bir şekilde düzenlenmiş. Öbür taraftan da yeniliğe karşı gelirim, bana ne demezler! Muhakkak onun da faydalı bir yanı vardır diyeyim. Ayrıca Yaşar Bey benim yıllarca ilan ettiğim ve herkesin gözünde deli, çıldırmışsın denilen şeyler hakkında cesaret ederek gerçekleri dile getiren bir kişi. Mesela sünnet ve Müslümanların boş adetleri veya bayramlar konusunda. Her konuda hak veremesem de, saygı duyulacak hakikatleri dile getirdiği için minnet duyuyorum. Herkes Yaşar hoca gibi olsaydı, sanırım Müslümanlık bugün başka yerlerde olurdu.

Neyse, anlatmak istediğimiz bu surelerin isimleriydi. O zamanın insanları "bu sureye ne ad koyalım demişler", ve kendilerine göre az ya da çok hangi konudan bahsediliyor ise o ismi vermişler. Ne olur yani? Dediğim gibi bu isimler ve numaralar bizlerin araştırmada, yerlerini açıp bulmada kolaylık olsun diye yapılmış bir yöntem. Aynen Mukaddes Kitap gibi. Mukaddes Kitaptaki baplar, ayet numaraları, kitabın ismi sonradan insanlar tarafından koyulmuştur. Bunlar ile o kitabın içindeki hiçbir anlam bozulmuyor ki. Mademki gerçekler böyle ise, bu yüzden mi bu kitap Allah'tan olamazmış? Mukaddes Kitapta da aynı ve benzeri şeyler yok mu? Mesela Samuel kitabı ismi Samuel olduğu halde, bütün hepsini aynı kişi kaleme almıyor ki. Bu isim altında başka peygamber yazmaya devam ediyor. Musa'nın kitabının sonu da öyle. Hıristiyanlar «Musa'nın beşinci kitabı» diye bilinen «Tesniye» ya da yeni Türkçesiyle «Yasanın Tekrarı» kitabının sonunu Musa yazmıyor. Ne fark ediyor ben yine anlayamıyorum. Bunların yaptıkları isim, etiket, nokta virgöl hastalığı. Ya da sahte para arama mantığı. O kitapların sözlerindeki anlama neden bakmak istemiyorlar!

Kuranın 55. suresinde de 31 kere aynı tekrarlar yaptığından bahseden kişi, muhakkak ama muhakkak Mukaddes Kitabı ya hiç okumadı, ya da kasıtlı böyle bir aptallığa başvuruyor. Mesela Mezmurlar kitabının 53.bölümü ile 14'üncü bölümü neredeyse tamı tamına aynı şeylerden bahseder. Kelimesi kelimesine aynıdır. Bütün dört İncil'de Matta-Markos-Luka-Yuhanna aynı olaylardan bahseder. Bu bana göre bir saçmalık değildir. Tam tersine, İsa'nın Mesih olduğuna, dört şahidin ağzıyla Allah şahadet ettiriyor. Fakat biz onların akılsızlığı gibi konuşmaya devam edelim ve Kurani Mukaddes Kitapla

kıyaslayalım. Çok şükür ki Mukaddes Kitaba inandıklarını söylüyorlar. Hâlbuki o kitapların içerdiği hakikatlerden o kadar uzaktadırlar ki. Mezmurlarda yine bölüm 107 de: **Rabbe inayeti için, ve Âdemoğullarına olan şaşılacak işleri için şükretsizler!** Diye sık sık 5-6 ayette bir aynen geçer. Yine bunların mantığıyla akılsız olmamız gerekiyor ise, Pavlus'un dediği gibi akılsız olacağım. Mezmurların bölüm 136'sında 26 ayetlik bu bapta, **"Çünkü inayeti ebedidir"** diye 26 kere geçer. 26 ayette 26 tekrar! Bu adamlar ise 79 ki 78 ayetli surede, "31 defa aynı şey nasıl yazılabilirmiş" diyerek bu kitabın Allah'tan olamayacağını savunuyorlar! Nedene bakın! Yine devam edelim. Mukaddes Kitabın 1. ve 2. Tarihler; 1. ve 2. Krallar kitabında da aynı olaylar anlatılır. En büyük göze çarpan ilk fark, Krallar kitabı on sıptlık İsrail'in ve ayrıca bölünmüş başka krallık olmuş iki sıptlık Yahuda krallığının tarihlerinden ve olaylarından bahsederken; Tarihler kitabında sadece Yahuda krallığının tarihinden ve olaylarından bahseder. Zaman zaman bu krallık İsrail kralları ile iş birliğindeyse, kısaca bu da aynı kitapta işlenir, o kadar. Bana göre bu tekrarlar çok faydalıdır. Anlayışa ve yanlış yorumları çürütmeye ışık tutan hakikatlerdir. Küçük değişiklikler ve ayrı görüş açılarından bakarak ama aynı olaylar anlatıldığında, insan çok daha açık ve net görülecek bir anlayışa sahip olur. Bazıları yüzeysel bir bilgiyle: „Aa! Bakın burada böyle, şurada da başka türlü yazıyor" mantığı ile bu kitapları çürüttüklerini sanırlar. Aynen Kurani ya da Mukaddes Kitap eleştirenler gibi. Ya da harfi anlamda sahte para arama metodu gibi.

Sanmayın ki bu akılsızlığı Hıristiyanlar yapıyor. Aynı şeyleri Müslümanlar da yapıyorlar ki, bir de ellerinde Mukaddes Kitabın sahte olduğuna dair hiçbir kanıtları olmayacak şekilde yazılmış Kuran olduğu halde! "Gâvura kızıp da oruç bozmak" dedikleri tam bu örneğe uygun bir sözdür. Zaman zaman onların örneklerinden de bahsedeceğim.

Mezmurlar kitabı orijinal İbrani'ce yazıldığı dilde, gerçekten de edebi eserdir. Mesela 119'uncu Mezmur böyle kafiye düzeni içinde yazılmıştır. Bizlerin diline çevrilince tabii bu düzen yok oluyor. Kuranda da böyle yerler var. Fakat başka dilde bu özellik kaybolup gidiyor. Çünkü tercüme edilirken bizi ilgilendiren yanı tabii ki anlamı oluyor. Ben Arapça bilmediğim ve başında da dediğim gibi edebiyatçı falan da olmadığımından dolayı, bu konular hakkında fazla bilgi veremem. Sadece edebiyat şairi, edebiyat aşığı insanlar için yazılmış kitaplar değildir bunlar. Öyle olduğu halde, bu gibi insanlar bu kitaplarda büyük bir doyum bulurlar. İlahi denilen, yani kutsal yazılardaki ayetleri musiki aletleri ile şarkı gibi söylemede bazı yerler gerçekten de bir eserdir. Mezmur'un anlamı zaten bu. Şiirlerde, ilahilerde nakarat denilen tekrarlar vardır. Bu gibi tekrarları Mukaddes Kitapta da Kuran'da da zaman zaman görmemiz çok normaldir.

Ben bunun değerini anlayamam. Çünkü dediğim gibi o dilleri bilmediğimden, şiir, kafiye, edebiyat adamı da olmadığımından, bu konuları size anlatıp ispat edemem. Bunu, yani ilahi söylemeyi Müslümanlar da Hıristiyanlar da Yahudiler de yapar. Durum tabii her konuda olduğu gibi bu konuda da çığırından çıkmıştır o başka. Bu yüzden o ayetlerde geçen bu gibi tekrarlar okuyucuyu sıkamak için değildir. İlk yüzyıldaki İsa'nın takipçileri sopalarla dövülüp zindanlara atıldıklarında, ayakları tomruğa bağlı olarak kan revan bir şekilde, o zindanlarda ilahiler söyleyerek rahatlık bulmuşlardır. (Elçilerin işleri ya da Resullerin işleri 16:22-25). Sanırım Mukaddes Kitapta bu konuda en meşhuru Davud peygamber. Zaten Mezmur demek; «musiki aletiyle çalınan ilahi» demektir. Müslümanların Zebur diye bildikleri, Kuranda da böyle geçen bu kitabın ismi, Mukaddes Kitapta Mezmurlar diye geçer. Yeni tercüme Türkçe Mukaddes Kitapta da bu kelimeyi öyle eski şekliyle bırakmışlar. Mezmur yazarlarından biri de Hazreti Davut. Peygamberlik değeri taşıyan, gelecekteki olayları, öğütleri, tesellileri, ümitleri ilahi söylemekte kolaylık olacak şekilde olsun diye esinlenerek, Allah'tan aldığı ruhla yazılmıştır. Mesela 119'uncu Mezmur kafiye düzenine göre, hatta her bir mısrası başlangıçtaki o harfle yazılmıştır. Hece sayılarından kafiye ve harf dizisine kadar uyum içinde orijinal dilinde

(İbrani'ce) yazılmıştır. Dediğim gibi ben bu konularda gerçekten de çok cahilim, anlatırken dahi hatalar yapabilirim. Anı şey Kuran için de geçerli. Yer yer böyle ayetler var. Bu yüzden de zamanında Muhammed karşıtı olanlar O'nu, "deli bir şair" diye suçlamalarda bulunuyorlar. Saffat (37):36 ve El Hakka (69):41 Bu yüzden böyle tekrarları Kuranda da Mukaddes Kitapta da görmemiz bir anormallik değildir. Bu durumları bence normal görmeyenler anormaldir.

Sesi güzel hocalar, mevlit okutmaldan zevk almalar da bu konudan kaynaklanır. Dediğim gibi bu ilahi söyleme şekli bile çarpıtılmış bir şekilde kullanılıyor. Ölünün arkasından ölü için bir şey okunmaz, ama arkada kalanlar için yapılan bir rahatlama bu durum. Mesela Yahuda Babil'e sürgüne gittiği zaman, Yeremya'nın Mersiyeleri denilen kitap bu amaçla yazılmıştır. Mersiye «ağıt» demektir. Genellikle ölünün arkasından okunur. Kişi ya da kişiler duyduğu acıyı dile getirmek, o kişinin iyiliklerini anlatmak, rahatlamak için yaparlar bunu. Yoksa, ölünün ruhu yaşıyormuş, o insanların arasında okunmazsa acı çekermiş, cartmış curtmuş demek amacıyla değil.

Kuran geçmişteki kutsal yazıların bir tasdikçisi mi?

1.Oktober 1965 der Wachtturm

Gözcü kulesinin bu konudaki ikinci serisi yukarıdaki başlık altında başlıyor ve ben yine aşağıda olduğu gibi tercüme etmeye çalıştım.

İslam'ın kutsal kitabı olan Kurani 250-300 milyon Müslüman Allah tarafından esinlendiğini kabul eder. (Bu sayı 1965 yıllarında böyleymiş, 1990'lı yıllarda 800 milyonda, şimdi ise (2009) 1,4 milyar) **"Biz sana kendinden önce inen kitapları doğrulayan, onlara gözcü olan Kurani hak olarak gönderdik"** diye geçen ayetler ile de bunun böyle yazdığını ispat olarak gösteriyorlar. Sure 5:47-49.

Yine devam ederek: "Hiç şüphe edilmez bir şekilde de kabul edilmelidir ki, Allah karışıklık değil bilakis barışçıl ve düzenlidir. İncil'de de yazdığı gibi, Allah'ın hak olup her insanın yalancı olduğunu ispat etmemiz için, verdiği vahiylerin de birbirleriyle uyum içinde olması gerekir. (1 Korintliler 14:33; Yeşaya 1:18; Romalılar 3:4) Bunun böyle olduğunu hem Tevrat'ın İbrani'ce yazılarından hem de Hıristiyanlığın İncili olan Yunanca yazılardan görüyoruz. Araştırdığımız zaman da bunların birbiriyle uyum içinde olduğu görülüyor. (Gelsin de bunu Yahudilerin kulahına anlatsın!) İbrani'ce yazılmış olan 39 kitapçıktan oluşan (Müslümanların Tevrat ve Zebur diye bildiği kitaplar), kitapların 30'dan fazla değişik yazarın farklı tarihler içerisinde, yüzyıllar süren bir zaman zarfında kaleme aldığı halde bu böyle. 27 kitapçıktan oluşan, Yunanca yazılmış İncil de yalnız birbiriyle uyum içinde olmakla kalmayıp, aynı zamanda İbrani'ce yazıları da tasdikler bir açıdan kaleme alınmıştır.

Bu yüzden de İsa, zamanın dindar kişilerine: **"Kitapları araştırıyorsunuz, çünkü siz ebedi hayatınızın onlarda olduğunu sanıyorsunuz; benim hakkımda şahadet edende de onlardır."** (Yuhanna 5:39) demekle bu durumu onaylamış oldu. Yine bu nedenden ötürü Resul Pavlus da, geçmiş kutsal yazılardaki kitapları araştırıp ve kendilerine söylenen bu mesajın doğru olup olmadığının ispatlarını bulmak isteyen Verialıları övdüğünden de bahsediliyor. Elçilerin ya da Resullerin işleri 17:11 ; 2.Timoteos 2:15 ; 3:15-17.

Yani bunlar ile Yunan'ca ve İbrani'ce yazılmış bu kutsal yazıların birbirlerini haklı olarak onayladıklarını görüyoruz. Kuran da Allah tarafından esinlenerek yazıldığı iddiasında bulunuyor ise, onun da öbür kutsal yazılar ile uyum içinde olmasını beklememiz gerekmez mi? Bakalım göreceğiz."

Buraya kadarki giriş mantığı şahane. Yine devam ediyor. Palavralar, demagoji (lâfeliği) ve cambazlık konusu şimdi başlayacak.

"İbrani'ce yazıların her yerinde Allah'ın özel isminin Yehova olduğu yazıyor ve bunu en üst seviyede tutuyor.(Çıkış 6:3 ; 2.Samuel 7:23 ; Mezmurlar 83:18 vs.) Aynı şekilde İsa Mesih ve öğrencileri de bu ismin önemi hakkında duruyor.(Yuhanna 17:4,6 ; 18:37 ; Elçilerin İşleri 15:14) Bu isim genelde İncil'in birçok tercümelerinde geçmiyorsa da, eski el yazması Yunanca Septuaginta da Allah'ın ismi olan Yehova'yı ilk Hıristiyanların kullandığı açık.

Bu durum Kuranda nasıl? Yehova ismi sadece İbrani'ce yazılarda 6961 defa geçmesine rağmen, Kuranın her yerinde aramakla bir kere dahi göremiyoruz. Kuranda Yehova Allah'ın ismi geçmemesi, eskiden yazılmış kutsal kitapları da onaylamıyor demektir. Kuranın Allah'ı isimsiz..." diyorlar bu dizide.

Konuyla ilgili cevap:

Yehova Şahitlerinin bu ismi sanki bir uğur, tılsım, hatta sadece harfi anlamda putlaştırarak kullandıkları kesin. Aynı ve benzer şeyi Müslümanlar Muhammed'in ismine yaparlar. Adamlar salâvat getirmeden Muhammed'in ismini

ağızlarına almazlar. Hatta yazarların bu kuraldan sıkıldıkları çok belli ki, Sallallahu Aleikum Selam yerine hep "s.a.s" diye kısaltarak yazarlar. Maalesef konuşurken bu kuraldan kaçamıyor! İlle de Muhammed'e kendilerinin bir soyadı takması sanki çok gerekliymiş! Ne Yehova'nın Şahitleri Yehova'nın ne de Müslümanlar Muhammed'in iradesini yaparlar. Böyle isim, etiket, harf arkasına saklanmaya insanlık nedense hasta olur. Harfleri yüceltene kadar, eğer o sözleri söyleyenlere değer veriyorsanız, onların söylediği yolda yürüyün. İsa güzel bir söz söyledi:

Bana : "Ya Rab, ya Rab diyen her adam göklerdeki krallığa girecek değildir. Ancak göklerde olan Babamın iradesini yapan girer" Matta 7:21

Sırf böyle papağan gibi aynı kelimeleri kullanmakla, ya da bu kelimeler arkasına sığınmakla, ikiyüzlü bir saygı gösterip kurtulacaklarını sananlara ise İsa ayetin devamında cevap olarak: **"Ben sizi hiç tanımadım yanımdan gidin fesat işleyenler!"** diyor. Matta 7:23

Gelelim Allah'ın özel ismine. Allah'ın özel isminin nasıl telaffuz edildiğini kimse kesin bilmiyor. İsmi var bu kesin, fakat nasıl söylendiği kesin olarak bilinmiyor. Çünkü bu isim İbrani'ce yazıldı. İbrani'ce de ise sesli harf yok. Yani kendi başına, hecesiz tek olan harflere sesli harf deniyor. A, U, Ö, İ, E, O gibi. İbrani'ce de bu yok. Eğer bir yerde Allah'ın ismi geçiyorsa "YHVH" şeklinde geçiyor. Konuşurken ya da okurken, kişi bu harflerin arasına o sesli harfleri kendiliğinden koyuyor. Bu yüzden çok meşhur o Yehova Şahitleri bile bu durumu kabul etmek zorunda kalarak, "bu ismin kesin söyleniş tarzı bilinmese de biz böyle kullanıyoruz" diyorlar.

Türkçe tercümesi yapılan Mukaddes Kitap ilk Osmanlılar zamanında, padişah IV. Mehmet'in yazıcılarından olan Ali bey adında biri tarafından gerçekleştirilmiş. Çok o kadar da eski değil. 1827 yılında Arap harfleriyle yayınlanan çeviri, dil devriminden sonra 1941 yıllarında şimdiki kullandığımız Latin harfleriyle tekrar yayınlanmış. Bu da direkt Ali beyin tercümesinden alınarak yapılmış. Oraya da Allah'ın ismi YEHOVA olarak girmiş. Herhalde en çok bu telaffuz şekli kullanılıyormuş ki, 1930'lardan sonra Şahitler de «Mukaddes Kitap Tetkikçileri» ismini bırakıp «Yehova'nın Şahitleri» ismini alıyorlar. Diğer Hıristiyan kiliseleri ise Şahitlerin bu isme sarılmalarına kızıp, yoğun bir kampanya ile karşı gelme politikası düzenlemişler. Bu isim hakkında şüphe getirecek kritikler yayınlıyorlar. Allah'ın özel ismi olduğunu onlar da kabul ediyor, fakat "öyle değil de, böyle de söylenir" diye iddia da bulunarak. Yani «Yehova» değil de bunu «Yahve» diyerek yapıyorlar.

Bir gerçek de, Şahitler piyasaya çıkana kadar, o Hıristiyan kiliseleri ve Papalık tarafından bu isim iyice gizlenip, adeta yok edilmeye uğraşılmış. Yahudiler bu ismi ağızlarına bile almaya korkarlar, çünkü on emirden biri. **„Allah'ın Rabbin ismini boş yere ağza almayacaksın; çünkü Rab kendi ismini boş yere ağza alanı suçsuz tutmayacaktır"** diye geçer. (Çıkış 20:7 ve Tesniye ya da Yasanın Tekrarı 5:11)

Hıristiyan âlemi ise, orijinal Kutsal Yazılarda yazdığı halde, bu ismi bile çıkararak, yerine RAB, ya da Allah, veya Efendi diye değiştiriyor. Hatta yeni Türkçe Mukaddes Kitap çevirisinden bu ismi tamamen kaldırmışlar! Şahitlerin ise bu isim ağızlarına sakız olmuştur. Müslümanlar: "Allah'ın ismi mi olurmuş" diyerek karşı gelirler. Hâlbuki her sure başlangıcı, anlamını çok kişinin bilmediği Bismillahirrahmanirrahim ki, Bismillahi Rahmani Rahîmdir, yani Rahman Rahim Allah Adıyla demektir. Tam Türkçesi ise, Esirgeyen Bağışlayan Allah'ın ismiyle anlamına gelir. Müslümanlar ise Allah'ın 99 ismi var diye başlarlar saçmalamaya. Kimisi avucunun içini gösterip, "bak bu çizgiler Arapça da 99 demek" der ve oradan esinlenerek yine cart curt diye saçmalamaya devam eder! Allah'ın ise sıfatları tabii ki çoktur. Fakat isim başka sıfat başka şeydir. Bu fark daha ilkokulda öğretilir ve Türkçe derslerini iyi dinlemeyenler bunu unutmuştur. Olsun, gelin tekrar tazeleyelim.

Sıfat bir kişinin ismini değil onun özelliğini tanımlar. Mesela şişko Ahmet. Burada şişko o kişiye verilmiş bir sıfattır. Ya da uzun Ömer. Yine buradaki uzun kelimesi o kişinin sıfatıdır. Allah'ın da çok sıfatları var dedik. Bağışlayan, esirgeyen, yüce, hikmetli, sevgi, kudret kaynağı, kadiri mutlak vs. bunlar Allah'ın isimleri değil sıfatlarıdır ve özelliğine de uygundur. Fakat isim, yani özel isim bunlardan farklıdır. O ismin de özelliği ve anlamı olmasına rağmen, yine de isimdir. Mesela İhsan ismi, bağışla demektir. Onun için hocalar duanın sonunda ihsan eyle ya Rab diyorlar. Yani bu istediklerimizi bize bağışla, hediye et, ver demek. Bizim gibi toplumlarda insanlar isimlerin anlamlı olmasına değer verirken, gün gelip bu o kişinin bir sıfatı, yani bir özelliği olsun diye de temenni edilir. Hikmet isminde çocuklar vardır. Anne baba bu ismi verirken, o çocuğun hikmetli (bilge) özelliklere sahip olmasını temenni etmiştir. Fakat çocuk ilerde hırsız olur da hapse girerse, orada sıfatı hırsız, ismi de Hikmet olur. Yani hırsız Hikmet denir. İsimlerin anlamları olabilir, öyle de olsa bu onun sıfatı değil o kişinin özel isimdir.

Kısaca olan bu açıklamalardan sonra yukarıdaki yazıya herhalde şimdi cevap verebilirim. Kuran'da Allah'ın özel isminin geçmemesi, yine bu kitabın Allah'tan olamayacağını bir ispatı olarak gösteriliyor. Bütün İncilin başından sonuna kadar, bu isme ne orijinal metinlerde rastlanır ne de bu ismi İsa kullanmıştır. Yukarıda Şahitlerin „ispat“ diye verdikleri ayetleri ben yerinden olduğu gibi yazacağım. Bütün tercümelemler de böyle, Şahitlerin yaptığı kendi tercümelerinde bile bu aynen aşağıdaki gibi yazıyor. Çünkü Şahitler İncil'de geçmemesine rağmen, orijinal metinlerin her Rab ya da Allah diye geçen yerleri, kendi çıkardıkları tercümelerde «Yehova» diye çevirmişler! Benim için önemli değilse de, bu Allah adına korkunç bir ukalalıktır. Biz kim oluyoruz da, nerden yetki alıp Allah'ın sözlerini değiştirebiliyoruz? Bu gibi tercümeleri bulan Müslüman ve başka dinlerin insanları da haklı olarak "bu kitaplar değiştirildi" diye bas bas bağıırıyor. Bunun yanında da böyle yapmakla kendilerini mi haklı çıkaracaklarını sanıyorlar? Hem kim bilmiyor bu değiştirmelerin böyle olduğunu? Biraz araştıran herkes biliyor. O kendilerini haklı gösterip, fayda sağlayacaklarını bile umanlara, insanların güveni daha da bir yok oluyor. Devam etsinler, bizi ilgilendirmiyor. Evet, "İncil'de İsa hiç, bir kere bile Yehova diye Allah'la konuştuğu, dua ettiği yazmıyor ve de geçmiyor" dedik. Şimdi onların ispat olarak verecekleri ayetleri yazacaktım. Zaten üç yerden vermişler. Biri:

Yapmak üzere bana verdiğin işi başarıp seni yer üzerinde taziz (yüce) ettim. Ve ey Baba, dünya olmadan önce senin nezdinde (huzurunda, yanında) bende olan izzetle şimdi sen beni nezdinde taziz eyle. Dünyadan bana verdiğin adamlara senin ismini gösterdim; senin idiler, onları bana verdin ve senin sözünü tutular. Yuhanna 17:4-6

İkinci ayet:

Pilatus, "Demek sen bir kralısın, öyle mi?" dedi. İsa, "Söylediğin gibi, ben kralım" karşılığını verdi. "Ben gerçeğe tanıklık etmek için doğdum, bunun için dünyaya geldim. Gerçekten yana olan herkes benim sesimi işitir." Yuhanna 18:37

Bu ayetin Allah'ın ismiyle ilgili ne anlamı var ben anlayamadım! Onlar ispat diye vermiş! Yanlışlıktır diyelim. Olur ya, ara sıra ben de yaparım.

Üçüncü ayet:

Kardeşler beni dinleyin; Allah'ın milletlerden kendi ismine bir kavm almak için nasıl önce onları ziyaret ettiğini... Elçilerin ya da Resullerin işleri 15:14

Bu yukarıda yazdığım ayetler hem eski çeviri olan ve Yehova isminin geçtiği Mukaddes Kitapta, hem de Şahitlerin kendi çevirilerinde aynen böyle yazıyor.

Bütün bu konu hakkındaki ispatları bu iki yerde geçen ismini, ismine den başka bir şey yok. Bütün İncillerde de bu durum aynı. Bahsedilen Septuaginta dedikleri tercüme ise, İsa'dan önce 3.-2. yüzyıllarda yazılmış olan, bütün İbrani'ce yazılı Mukaddes kitabın Yunancaya çevrilmiş hali. Orada da geçen Yehova kelimesi, eğer geçiyor ise Yine İbrani'ce şeklinde yazılmış, yani «YHVH» olarak. O tercümelere ise Şahitlerin yaptığı gibi eklemelerin olduğu varsayıлып, o kadar ilgi ve güvenilirlik görmüyor. Dediğim gibi aslında benim için önemsiz değişiklikler. Fakat böyle nokta virgül, isim gibi şeylerle "yok bu Allah'ın sözüdür, yok değildir" diyenler için belki önemli olabilir diye anlatıyorum.

Bu isim ile ilgili en ilginç ve önemli durum, İsa'nın hiçbir duasında, konuşmasında, Allah'a Yehova diye hitap edip çağırmadığıdır. Bu şimdiye kadar bildiğim ve duyduğum tüm tercümelerde böyle. Hâlbuki Şahitler her dualarında bu ismi kullandıkları, "kullanmayanların duaları bile kabul olunmaz" diye öğrettikleri halde, bu gerçek böyle. Demek ki İsa şimdi aramızda yaşıyor olsaydı, Allah'ın ismini hiç kullanmıyor diye Şahitler O'nu muhakkak aralarından atarlardı! Yine yukarıdaki onların kritiğine göre bu böyle. İsa'nın İncilin bir yerinde bu isimle dua ettiğini gösteren ve aksini ispat edecek Şahit varsa, en küçük bir yerde bile bu isim geçiyorsa, ispat etsinler. Bana 20 senede ispat edemediler. Bu yüzden de Kuran Allah sözü değil ise, İncil de Allah sözü değil dememiz lazım. Yukarıdaki sadece "**senin ismin**" diye bahsedilen yerler bir ispat ise, bir sure hariç bütün sureler Kuranda: "**Bağışlayan esirgeyen Allah adıyla** ya da **ismiyle**" diye geçer, o halde bu yerler Allah'ın özel bir ismi olduğuna dair çok daha büyük ispatlar olarak sayılması gerekmez mi?

Cehennem ateşi.

1.Oktober 1965 der Wachtturm

"İbrani'ce yazılar günahın cezasının ölüm olduğunu belirtir:

Çünkü yaşayanlar biliyorlar ki, öleceklerdir; fakat ölümler bir şey bilmezler... Vaiz 9:5 (Tekvin 3:19 ; Hezekiel 18:4). İncil'de de bu durumun böyle olduğu tasdikleniyor. Orada:

"Zira günahın ücreti ölüm..dür" diye geçer. Romalılar 6:23. İsa Mesih'in kullandığı misallerde bazı ayetler görünüşte başka şekilde anlaşılabilir. Yine Vahiy kitabındaki ateş de harfen anlaşılmalıdır. (Luka 6:19-31 ; Vahiy ya da Esinleme 20:14)

Kuran ise tam tersine bu konudan ne kadar uzaktır. Surelerin dörtte üçünde, yüzlerce kere cehennem ateşinden ve ebedi azaptan bahseder. O kadar ki, **"yandıkça yanıp derileri yenilenecek"** gibi. (Sure 2:207 ; 4:57; 25:14)

Bir sure hariç (9'uncu) her surede bahsedilen **"bağışlayan ve esirgeyen bir Allah"** nasıl böyle olabilir?" diyorlar.

Konuyla ilgili cevap:

Bu Şahit yüzyıllardır cehennem ateşini vaaz eden Hıristiyanlardan bahsetmemiş. Kiliseleri, katranla kaynayan kazanların içine itilen insanların resimleriyle süslüdür. Hıristiyanlar acaba bu öğretiyi nereden almıştır? Yoksa da Kurana mı inanmaya başlamışlar?! 1900 sene sonra Şahitler çıkmış, "cehennem azabı yok" demiş. Eğer onlar böyle dediyse, tamam artık bitti her şey. En doğru din zaten onlar değil mi?!

Fakat yine de bir şeyi kabul etmek zorunda kalıyorlar, "Mukaddes Kitapta bazı yerlerde böyle yanlış anlaşılabilir durumlar varmış. Fakat bunlar sadece benzetmeden ibaretmiş. Harfen anlaşılmalıymış." Be adam madem bazı yerlerde Kurandaki gibi aynı şeyler geçiyor ise, bunlar da harfen anlaşılmalıysa, neden Kurandaki her şey harfen anlaşılmalı? Kuranda da sembolik anlamda olan benzetmeler, misaller yok mudur? Hıristiyanlık gibi Müslümanlık da, hatta Hindular, Budistler bile cehennem ateşini öğretir. Harfi anlamda, Hıristiyan kiliselerindeki resimler gibi. Resimlerde zebaniler ve ellerinde üç dilli mızraklarla o katran kazanlarından çıkmak isteyenleri içeri itiyordur. Bu resimleri genelde hep Hıristiyan âlemi yapmıştır. Müslümanlar öğretse de, ben bu kadar yaygın resimli cehennem ateşlerini Hıristiyanlardan başka kimsede görmedim. Ama Şahitler bambaşka! Bu yüzden onlara ayrı bir cevap vermek lazım!

Kendilerinin verdiği ayetlerde de **"ateş ve kükürt gölünden, ve ebetler ebedince, gündüz ve gece kendilerine azap edileceği"** sırf İncilin en son kitabı olan Vahiy 20:10 da geçmez. İsa Mesih devamlı bir cehennem azabından bahsetmiştir. Yine ayetleri kendileri vermiş. Bu yalnız Luka 16:19-31 de değil birçok yerlerde geçer. Mesela Petrus'un bahsettiği ateş sembolik hiç olamaz. Son günlerle ilgili bu peygamberlik de nasıl ki Nuh'un tufanı günlerindeki «su» sembolik değil harfen gerçekleşti ise, aynı yerde bir sonraki ayette bahsettiği «ateş» de sembolik olamaz. 2.Petrus 3:6-7. Bir de Yahya'nın söylediği sözü düşünecek olursak:

Yahya ise hepsine şöyle cevap verdi: "Ben sizi suyla vaftiz ediyorum, ama benden daha güçlü Olan geliyor. Ben O'nun çarıklarının başını çözmeye bile layık değilim. O sizi Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edecek." Luka 3:16

...Cehennem ateşini hak edecektir. Matta 5:22 son kısımları. Bu ayetteki sözleri İsa misal vererek kullanmadı.

...kötülük yapan herkesi Onun egemenliğinden toplayıp kızgın fırına atacaklar. Matta 13:41-42. Burada da İsa misal vererek anlatmadı. Lütfen sizler de ayetlerin tümüne bakın, daha iyi anlayacağınızı umuyorum.

...Sonra solundakilere şöyle diyecek: **"Ey lanetliler çekilin önümden! İblisle melekleri için hazırlanmış ebedi (sonsuz) ateşe gidin!"** Matta 25:41.

...Yeryüzü toprağında uyuyanların birçoğu uyanacak: Kimisi sonsuz yaşama, kimisi utanca ve sonsuz iğrençliğe gönderilecek. Daniel 12:2

Bilmem bu kadar ayet yeterlimidir. Bu ayetler ile ben cehennemin katranlarını, ateşinin varlığını savunmuyorum. Nuh'un zamanında yeryüzündeki insanları suyla helak eden Allah, yine bu helak etme işini bu sefer kısmen ateşle de neden yapmasın? Ayrıca dirilişten sonra bir cehennem olduğu da kesin. Orada da Şahitlerin anlayışına göre, işlerine geldiği gibi, güle oynaya ölüme gidecek insanlar kast edilmiyor. Onlar "Kuranın Allah'ı isimsiz" derler ama kendi öğretilerinde, "Allah geleceği her zaman görmez" diye öğreten kafasız tarikatlar bunlar. "Hayır, ama görür ve bu Allah'ın bir özelliğidir" diye kendi ellerindeki kitaptan ispat edenleri de aralarından atan sahtekârlar! Onlar savunduklarını sandıkları Mukaddes Kitabı yerle bir eden tarikatlar, dinler, mezhepler. Bunlar Vahiy kitabında geçen, "içkiden sarhoş olmuş fahişe"ler. İçtikleri içki de, milletlerin ulusların kanından oluşuyor. Kan içmekten sarhoş olmuş, kan emiciler. Bunlar hakkında İncil'in son kitabı Vahiyde: "**Büyük Babil, dünya fahişelerinin ve iğrençliklerin anası**" diye geçer. Vahiy-Esinleme 17:4-7'de yazıyor. Kanımızı emsinler diye kendimizi onlara sunanlar da bizleriz. Aptal, kafasız tembel olan, maalesef biz insanlarız. Onlar da tabii ki emerler. Onları o kadar şımartmışız ki, ne yapacaklarını şaşırılmış bir şekilde kan içmekten sarhoş olmuşlar, kusmuklarının da içinde sendeliyorlar! Bakın onlar ve onlar gibilerinin hakkında Allah ne diyor:

Kâhinlerle peygamberler bile şarabın ve içkinin etkisiyle yalpalayıp sendeliyor; içkinin etkisiyle yalpalayıp sendeliyorlar, şaraba yenik düşmüşler. Yanlış görüşler görüyorlar, kararlarında tutarsızlar. Sofralar kusmuk dolu, pisliğe bulaşmamış yer yok! "Kimi eğitmeye çalışıyor?" diyorlar, "kime iletiyor bildirisini? Sütten yeni kesilmiş, memeden yeni ayrılmış çocuklara mı? Çünkü bütün söylediği buyruk üstüne buyruk, buyruk üstüne buyruk, kural üstüne kural, kural üstüne kural, biraz şuradan biraz buradan ..." Yeşaya 28:7-10

...Bu yüzden Rabbin sözü onlar için "Emir üstüne emir, buyruk üstüne buyruk, kural üstüne kural, kural üstüne kural, biraz şuradan biraz buradan" dır, madem öyle, varsın sırt üstü düşüp yaralansınlar, kapana kısıлып tutsak olsunlar. Yeşaya 28:13

Bu sözler tam bu insanlar için yazılmış yerinde olan sözler değil mi? Bunları ben söylemedim, Allah'ın sözlerinden olduğu gibi yazdım.

Bir kere Kuran'da ve Mukaddes Kitapta tarif edilen cehennem tam olarak hiçbir dinde tarif edilmiyor. Ne Müslüman'ı, ne Şahidi, ne Katolik'i, ne de Yahudi'si. Hepsinin öğretileri saçma sapan, yüreklerinden gelen uydurmalar. Şahitler, cehennem masalından yılmış insanlara yeni bir sürüm ile gidip, "cehennem falan yok" dediler. Sırf bu yüzden de çok taraftar topladıkları, yine onların kendi yayınlarında yazıyor. Ben bu cehennem konusunu Kuran'ın ayetleri ile anlatırken, kararı size bırakacağım.

Kutsal Kitaplarda sözü geçen bu cehennemi ayrı yerlerde beklemeyelim. Yani iyi insanların hepsi göğe gidip, kötüler katran kazanlarında kaynayacak mantığı acaba Kuranda var mı yok mu ona bakalım. En sonunda da Mukaddes Kitap ile kıyaslayalım. Bakalım, o diriliş günü (kıyamet) Kuranda yazdığına göre nasıl olacakmış okuyalım.

Saatın geldiği gün günahkârlar bir saatten çok kalmadıklarına yemin ederler. Onlar hep böyle dönektirler. Ancak, kendilerine bilgi ve iman ihsan edilmiş olanlar derler ki: "Siz gerçekten Allah'ın kitabı üzere diriliş gününe kadar kaldınız. Diriliş günü bugündür; ancak siz bilmiyordunuz." Rum sure 30:55-56

Bu ayeti biraz inceleyelim. Yukarıdaki ayette iki tip insan gurubundan bahsettiği kesin. Bir gurup imanlı, öbürü ise inanmayan ve dönektirler. Peki, bu karşılaşma ne zaman olacak? Açıkça, diriliş gününde diye yazıyor. Ya o inkâr edenler ne diyorlar? "Biz ancak bir saatten çok kalmadık" diye kastettikleri yer mezarları, yani ölümlerin bulunduğu yer. Öyle ya, ölen ve dirilen insan için zaman sıfır demektir. Ölüyken ne kadar zaman geçtiğini nereden bilsin! Onun için bu ayete göre inanmayanlar, yine dirilişe ve Allah'a inanmayı saçma bularak, "biz sadece bir saat falan kaldık" diyorlar. Bu ayette bir şey daha dikkatimizi çekiyor. Bu dirilen insanlar, bize anlatılan Müslüman ve Hıristiyan masallarındaki gibi değişik bir uzayda

folan değil de yeryüzünde, dünyada olduğu bir gerçek. Kuranda var mı böyle bir ispat? Hem de çok açık ispatlar var. Bir yerinde şöyle yazıyor:

Orada yaşar, orada ölür, ve oradan dirilip çıkarılırsınız. Araf, sure 7:25
Nerede yaşıyoruz? Dünyada. Nerede ölüyoruz? Dünyada. Peki, o halde bu ayete göre biz nerede dirilip çıkarılacakmışız? Yine Ta-Ha, sure 21:105 de şöyle yazar:

Gerçekten Biz Kitaptan sonra Zebur'da yazmıştık: "Yeryüzüne iyi kullarım mirasçı olurlar."

Evet, bu ayet Mezmurlar kitabında 37:29 da geçer ve şöyle yazar:

"Salihler yeri miras alır, ve onda ebediyen otururlar."

Daha başka bu doğrultuda anlaşılın birçok ayetler var. Demek ki bu diriliş günü ve cennetin yeryüzünde olacağı kesin. Daha doğrusu şu soruyu soralım: "Başlangıçta yeryüzüyle ilgili Allah'ın amacı neydi?" Âdem yaratıldığında yeryüzünde yaratıldı. Müslümanların inancına göre göklerde değil. O yememeleri gereken ağaç göklerde ise, bu göklerin neresinde yetişiyordu?! Peki, cennette Âdem'in ismini verdiği o hayvanlar falan nerede yaşıyordu? Allah'ın: "Oradan çıkın", ya da: "oradan inin" demesi, nedense bu insanlarda, "göklerden aşağıya inin" anlamına geliyor! Belki de o zamanki Aden bahçesi düzlük bir tepe üzerinde olamaz mıydı? Allah'ın da onlara: "Buradan inin" demesi çok mantıklıdır ve Mukaddes Kitapla uyum içindedir. Ne olursa olsun ama cennet yeryüzündeydi. Zaten Müslümanların ve onlar gibi olan Hıristiyanların ve bütün dinlerin, böyle saçma öğretileri sayesinde insanlarda bu kitaplara karşı sadece şüphe ve güvensizlik gelişmiştir. Kuran'da yaratılış hakkında havanın oluşumundan, sudan, ağaçlardan, hayvanlardan ve sonunda da insanın yaratılmasından bahsedilir. Bütün bunlar Müslümanlara göre dünyada değil de başka yerdeymiş! Onların inançları maalesef Kurana dayanmayan bir öğretilerdir. Ya onlar derin düşünemiyorlar, ya da hayallerinden uydurdukları masalları daha çok seviyorlar. Allah'ın, Âdem'i yeryüzünde, dünyada yarattığını ise bütün bu kitaplar sadece onaylıyor. Başka öğretiler hiçbir gerçeğe dayanmaz, ancak saçmalaktır ve ispatlanamaz.

Cennet yeryüzünde olacak ise peki bu cehennem nerede olacak? Yine bu Kurandaki ayette, o iman etmeyenlerin de aynı yerde dirilip, hatta dönekliklerinden bahsettiğine göre; demek ki cennettekiler ile yüz yüze konuşabiliyorlar ise, aynı yerde oldukları kesin.

Peki, cennet ve cehennem aynı yerde mi olacak? Ayete göre evet. O zaman cehennem nasıl bir şey. Hiç uzatmadan hemen söyleyeyim ve sizler araştırın. Âdem itaat etmediği zaman Allah ona ne yaptı? Katranlara atıp, ateşlerde mi kavurdu? Aslında Âdem ölümsüzdü, yoksa ölüm ona bir ceza diye verilmezdi. İtaatsiz olmasıyla yaşlanmaya başladı ve öldü. Kitap ne diyor:

Rab Allah dedi: "İşte adam iyiyi ve kötüyü bilmekte bizden biri gibi oldu; ve şimdi elini uzatmanın ve hayat ağacından almanın, ve yemesin ve ebediyen yaşamasın" diye; böylece Rab Allah onu Aden bahçesinden kendisinin içinden alındığı toprağa işlemek için çıkardı. Tekvin 3:22-24

...Ve Âdem'in yaşadığı bütün günler 930 yıl oldu ve öldü. Tekvin 5:4

Bize öğrettikleri safsatılar gibi "ölüler aramızda dolaşüyor" diye bir şey yok. Çünkü Allah Âdem'e: "...çünkü ondan alındın; çünkü topraksın, ve toprağa döneceksin" dedi. (Tevki-Yaratılış 3:19) Allah ona sanki Ali Cengiz oyunu yapar gibi: "Ölür gibi yapıp sonra da göklerde ruh olarak yaşamaya devam edeceksin" hiç demedi. Ruh çağırma ile ilgilenip bu işlerle meşgul olanlar, gördükleri belirtileri yapanın ölünün kendisi olduğunu sanırlar. Bu belirtileri aslında onların özelliklerini iyi tanıyan cinler yapıyor. Seyredenler ise aldıkları cevaplar ile aralarında ölmüş olanın dolaştığını varsayıyorlar. Çünkü o kötü ruhi yaratıklar daima insanlarla oynayıp, yokluğa, bunalıma, sonunda da insanları ölüme sürüklemekten çok büyük zevk duyduklarını Kutsal Kitaplarda açıkça yazıyor. Bunlar Kutsal Kitapların gerçeği. Bu yüzden o ruh çağırıcılar ölmüş insanların ruhlarını değil de cinleri çağırıyorlar ve onlarla sohbet ediyorlar. Böyle şeylere eskiden ben hiç inanmazdım. Aslında bir gerçektir ve bizim gözümüzle görmediğimiz ruhi yaratıkların varlığını kabul etmemek, Allah'ı inkâr etmek demektir. Çünkü eğer böyle ruhi yaratıklar yok ise, dünyamızdaki bütün kötü olan sapmalar

ve saptırmalar ile ortaya her şeyi sadece Allah'ın yaptığını düşünmek çıkar ki, bu da Allah'a leke getirir ve gerçek değil terbiyesizce bir iftira olur.

Evet, gelelim konumuzun devamına. Âdem suç işlediğinde aldığı ceza ne oldu ise, dirildikten sonra "cehenneme layık" denilen insanlara da yine aynısı olacak. Âdem suç işledi diye ebedi hayat ümidini kaybetti ve yaşlanıp öldü. Fakat dirilişte, yani kıyametten sonra bir fark olacak. Şimdiki zamanda iyi de kötü de yaşlanıp ölüyor ve yok oluyor. Fakat tekrar dirilişte sadece o iman etmeyen ve inatçılıkta devam edip Allah'tan nefret eden insanlar yaşlanmaya başlayacak. Bu yüzden Kuranda "**onlar yüzlerinden tanınırlar**" sure 55:41 ; "**bazı yüzler kararır ve felaketi anlarlar**" diye geçer.(sure 75:21-23) Yine bu yüzden "**derileri yenilenecek**" denmesi, günümüzde de yaşlılıkta olan şey değil midir? Kuran yaşlılıkta olan ve insanın derisinin buruşmasını, aynı yanmak gibi bir şekle girmesini kastediyor. Genç bir insanın derisiyle 80-90 yaşındaki birinin derisi arasındaki fark aynı mıdır? Ya da çok genç de olsa, kaza sonucu ateşte yanmış bir deriye bakın. Aynı o 80-90 yaşındaki insanın derisiyle benzerlik içinde değil midir? Bütün ipuçları ve Allah'ın başlangıçtan beri suç işleyene verdiği ceza bunu gösteriyor. Allah ilk insan Âdem ve Havva'ya bu cezayı verdiyse, dirilişten sonra kötü insanlara da aynı cezayı verecektir. Hem Allah neden değişsin ki? Bu konuyla ilgili ayetler: Tekvin 2:17 ve 3:19 ; Yeşaya 65:20 ; Yakup 5:3 ; Vahiy 20:14 ; Sure 73:17 ; Sure 7:48

Ayrıca bir ayette Allah açıkça: "**Çünkü Ben, Rab, Ben değişmem**" diye geçer (Mukaddes Kitap-Malaki 3:6).

Sembolik anlamları olmasına rağmen, ateş ve cehennem hakkında kullanılan bu misaller, hem Kuranda hem de Mukaddes Kitapta çok yerinde kullanılmış. Anlamadığım yan, Mukaddes Kitapta kullanılırken anlamı açıklanıp, sembolik mi değil mi diye düşünülürken, araştırılırken; Kuranda geçtiği zaman neden olduğu gibi anlaşılması gerekiyor?! Hiçbir sembolik anlamın olabileceği bile kabul edilmiyor! Bu konuyla ilgili, cehennem hakkında Kurandaki zakkum ağacı geldi aklıma. Bu ağacın yaprakları acı ve yenmez bir şey olduğu biliniyor. Anlatılan, bu ağacın meyvesi cehenneme layık sayılanlar içinmiş. Şimdi bir düşünün, her yeri ateş olan bir yerde, ağaç nasıl yetişiyor? Bu ağaçların kökleri hangi ateşe gömülü? Demek ki cehennemde toprak da var, ağaç da var, su da var! Sure 37:64 Devamlı bir diyalog içinde olan cennet halkıyla bir arada yaşadıkları, yalnız zamanla aralarında bir sınırın olacağı da kesin. Orası neresi? (Sure 7:48-50 Luka 16:19-31)

Bütün yeryüzünü cennet haline getirmesi için Âdem'e emri veren kimdi? Allah'ın verdiği bu emir Âdem'in günah işlemesiyle bozulacak mıydı? İnsanların veya hangi yaratık olursa olsun, onların yaptıkları hatalardan, günahlardan dolayı Allah amacından vazgeçer mi? O'nun emri bozulabilir mi? Eğer Allah o zaman "**çoğalın, yeryüzünü doldurun, ve onu kendinize tabii kılın**" diye cennetin tüm dünya çapında olması için emir verdiyse, o emir de yerine gelecektir. Bundan benim hiç şüphem yok. İnanmayanların araştırmasını öğüt veririm. Hem bunları araştırmak, ebedi mutlu bir hayat için değmez mi?

İsa Mesih hakkında Kuran

1.Oktober 1965 der Wachtturm

Buradaki işlenen düşünce hepimizin duyduğu, bildiği bir konu. İsa Mesih ve onun Allah'ın oğlu olup olmadığı hakkında. Bu konu Müslümanlar ile Hıristiyanlar arasında ebedi bir çekişmedir. Onun için bütün onların bu ispatlarından ve kıyaslamalarından ziyade, ben bu konuda Kuran ne yazıyor onu işleyeceğim. Mukaddes Kitapla uyum içinde mi değil mi yine siz karar verin. Burada şunu da belirtmekte fayda var. Benim bildiğim Hıristiyanların içinde tarikat ya da din olarak tek Yehova Şahitleri İsa Mesih'e Allah diye tapmazlar. Yine bir eleştirmen, bana gönderdiği mektubunda, "daha başkalarının da var olduğunu" yazdı, doğrudur ama ben bilmiyorum. Hıristiyan oldukları halde onların bu konudaki anlayışları Mukaddes Kitaba ve bilmeden de Kuran'a dayanır. Benim de yıllarca Şahitlerle olan ilişkimde en önem vererek baktığım ilk konu buydu. Hatta bu yüzden de onlara sempati duymuştum. Eğer onlar da İsa'ya tapınmayı savunsaydı, belki bir daha ben onları hiç görmek istemeyecektim. Şahitlerdeki bu ayırımı yapmak gerek. Hani "yiğide vur ama hakkını da ver" derler ya, öyle de olması gerekir.

İsa Mesih'in Allah'ın oğlu olduğuna Hıristiyanlar çok aşırı bir değer verirler. O kadar ki, hatta İsa'ya taparlar. Dediğim gibi, şaka değil bu, gerçekten de onlar İsa'ya Allah, hem de Kadiri Mutlak Allah diye taparlar. Aslında bu korkunç bir şeydir. Çünkü Allah: "Bir olduğunu ve kendisi gibi bir varlığın olmadığını, eşi benzeri olmayan biri olduğunu" hem Tevrat'ta okuyoruz, hem de İsa Mesih'in bu izzeti daima Allah'a verdiğini görüyoruz. (Tesniye-Yasanın Tekrarı 6:4 ve 5:7-8 ; Yuhanna 5:19 ; 12:49-50 ; Matta 22:36-38) Bu konu hakkında ise bu sefer Şahitlerin yazdığı çok güzel açıklamalar var. Çünkü onlar bu hakikati Mukaddes Kitapta görüp, Katolik ve Protestan kiliseleriyle büyük ayrılığa düşmüşler. Ben inanıyorum ki bütün öbür Hıristiyan âlemiyle Şahitlerin arasındaki en büyük problem bu. Onlar İsa'ya Allah diye tapmazlar. Bu yüzden de Şahitler sık sık bu "üç Allah" (baba-oğul-mukaddes ruh) konusunu ve İsa Mesih'in Allah mı değil mi konularını ele alır, yayınlarında işlerler. Dediğim gibi, bu konuda benim bildiğim, Hıristiyan inancına sahip tek Şahitler olduğunu var sanıyordum. Onun için bu konuyu Şahitlere anlatmak, başka bir Hıristiyan dinine ait topluma anlatmaktan daha kolaydır.

Kuranda ise defalarca: "Allah'ın oğlu olmadığı" gibi, "Allah'ın kızı da yoktur" der. (sure 53:21) Yine, Hıristiyanların İsa'nın annesi Meryem'e de taparcasına gösterilen ilgilerine karşılık; **Allah ne bir kadın ne de bir oğul edinmiştir** der. (Cin suresi, 72:3) Yine en açık ayetler şöyle yazıyor:

Şimdi sor onlara, Tanrının kızları var da onların oğulları mı var?

Yoksa biz melekleri dişi mi yarattık da onlar orada mı idiler?

Onlar şöyle söyledikleri zaman bu kendi uydurmalarıdır: "Allah doğurdu"; ve onlar gerçekten yalancılardır. Saffat suresi; 37:149-153 Kurandaki bu konuya ait olan başka bir kaç paralel ayetleri sure 43:16-81 ; 23:91 ; 5:116 ; 6:100 ; 10:68 ; 9:31 ; 39:4'de bulabilirsiniz.

Demek ki aslında Allah yalnız oğulluğa değil, insanların saçma bir saplantılarından dolayı olan anlayışlarına göre, kızları olduğuna, oğul doğurduğuna falan da karşı geliyor. Böyle öğretiler ve en çok bu pislik Hıristiyan'ım diyen Katolik âleminin papalığından gelme. Onlar Allah'ı, erkek-kadın ilişkisiyle çocuk sahibi yapıp, bu inancı insanların gizli şuurlarına kadar yerleştirdiler. Bu o zamanın Hıristiyanlığına karşı Kuranın en büyük uyarılarından biridir ki, zamanımızda da onların bu inançları değişmedi.

Allah kendini insanlara tanıtırken benzetmeler kullandı. Bazen bir efendiye, bazen bir krala, bazen de bir Valiye benzetirken; bizlere olan yakınlığını ve sevgisini göstermek için de bazen bir Babaya benzettti. (Malaki 1:6-8 ; 1.Samuel 8:7) Hem aslında Baba kelimesi sözlükte: "Olmaya sebebiyet veren"

anlamındadır. Bütün yeryüzünde ve gökyüzünde yaşayan canlıların hepsi Allah'ın sayesinde vardır ve var olmuşlardır. Bu yüzden de yine Allah sözlük anlamıyla dahi onların hepsinin Babasıdır. Zaten bu prensibi, kuralı koyan Allah'ın kendisi değil midir? İnsanların çoğalması, anne-baba olması kimin kurduğu düzendir? Yoksa Allah insanları sebze, meyve tohumları gibi tarlalarda çoğaltmasını da mümkün kılamaz mıydı? Allah cinsel ilişki yoluyla ve çocukların muhtaç olarak anne-babaya bağımlılık düzenini neden kurdu ki? Böylece insanları birbirine yaklaştırırken, aynı zamanda da onlar hem çocuk olmanın duygularını, daha sonra kendisinin de çocukları olup anne-baba olmanın duygularını yaşıyorlar. Bütün bunlar neden? Kast edilen, anne-babanın dünyaya bir şeyler getirmenin, sorumluluğun, sevginin ne anlama geldiğini kavrayabilmektir. Ben, Allah'ın bu düzenini, kendisini daha iyi tanıyıp ve de anlamamız için kurmuş olduğuna inanıyorum. Çocukken anne-babamıza karşı sahip olduğumuz ve hatta hiç kabul edemediğimiz duygular ve olaylarda, bir gün geliyor ki biz kendimizi aynı, ya da benzeri olayların içinde anne-baba olarak buluyoruz. O zaman onları daha iyi anlıyor ve o keskin hükmetme işinde, suçlamadan uzaklaşmaya başlıyoruz. Bir zaman bizler yönetilirken, daha sonra biz çocuklarımızı yönetiyoruz. Daha birçok tecrübeler ile yaşamımızda anlayış ve hikmet ediniyoruz. Bu herkes için geçerli olmayabilir. Fakat bunlar genelde herkesin hissettiği duygulardır. Kimi bu duygusunu içinde öldürmeye çalışır, kimi de açığa çıkarıp uygular. Değerli bulduğumuz şeyleri benimseyip yaşatırken, yine bize göre değersiz olan şeyleri ise daha açığa çıkmadan yok ederiz. Bütün bunlar da bizim kişiliğimizi oluşturur. Artık bu kişiliğin iyi mi kötü mü olduğuna en sonunda muhakkak Allah karar verecektir. O'nun sözlerinden öğrenmekle, kendi kişiliğimiz hakkında nasıl karar verileceğini az çok bizler de önceden kestirebiliriz.

Kuran'da, Hıristiyanların oğulluk adı altında İsa'yı Allah yapımlarıyla ilgili o kadar çok yer var ki, hangi birini yazacağını şaşırıyor insan. Mesela Maide suresinde şu açıklama var:

Allah buyurdu ki: "Ey Meryem oğlu İsa! Sen insanlara: 'Ben ve annemi Allah'tan başka iki Tanrı olarak kabul edin,' dedin mi?" O cevap verdi: "Sen yücesin. Hakkım olmayan bir sözü asla söylemem. Söylemişsem bunu Sen bilirsin. Sen benim nefsimde olanı bilirsin. Ancak ben Sen'in düşüncende olanı bilemem. Gizli her şeyi bilen ancak Sen'sin. Ben onlara yalnız bana emrettiğin şeyi söyledim. "Benim ve sizin Tanrınız olan Allah'a tapınız" dedim.. Sure 5:116-117

Bu ayetleri destekleyen ayetler İncil'de de var mı? Okuyalım:

"Benim Babamın ve sizin Babanızın, benim Allah'ımın ve sizin Allah'ınızın yanına çıkıyorum" diyor İsa Yuhanna 20:17 de. Kendisi Kadiri Mutlak Allah olan birinin bu sözleri söylemesi mantıklı mıdır? Bu sözler ile İsa, kendisi ve öğrencilerinin, hatta bütün insanların Allah'ının aynı ve bir olduğunu söylüyor. Allah da insanı yaratırken: "Gelin insanı kendimize benzer yaratalım" dedi. Bununla kendisini ve bütün yaratmış olduğu melekleri kastetti. O benzer yan ise, her birinin kendisi gibi Kadiri mutlak Allah olması değil, Allah kendisinde olan özellikleri meleklerle ve insana da vermiş olmasındandır. Şahitlerin de öğrettiği gibi bunlar, adalet, hikmet, sevgi kudret gibi Allah'ın sahip olduğu kendi özellikleridir. Bütün bu özellikler ile Allah ayrıca mukaddestir. Mukaddes olması da Allah'ın en büyük özelliğidir. Bu özelliği insana da vermiştir. Levililer 11:44-45 de Allah: **"Mukaddes olun çünkü ben mukaddesim"** diyor. Yine de hiç kimse Allah gibi Mukaddes değildir. (1.Samuel 2:2) Bir de bu sözler ile Allah: "Hepiniz aynen benim gibi eşdeğerde bir Allah olacaksınız" da demedi!

Küçük bir açıklama daha yapmak zorundayım. Allah, İlah, Tanrı, Rab gibi kelimeler, ille de sadece Kadiri Mutlak Allah'ın unvanları değildir. Mesela Melekler ve Allah'ın sözünü söyleyen peygamberlere de Allah bu unvanları verdi. Mezmurlar 82:6 Yuhanna 10:30-38 ve bu konuda en güzel anlaşılır ve açık bir ayette İncil'de 1.Korintlilerde 8:5 den 7'ye kadar olan ayetlerinde Allah'ın resulü Pavlus şöyle söylüyor:

"Çünkü yerde olsun, gökte olsun, ilah denilenler varsa da -nitekim pek çok ilah pek çok Rab vardır, fakat bizim için bir Allah Baba vardır; her şey ondandır, ve biz Onun içiniz; ve bir Rab, İsa Mesih vardır; her şey Onun vasıtası ile, ve biz onun vasıtası ileyiz. Fakat bütün insanlarda bu bilgi yoktur" diye yazıyor. Eşi benzeri olmayan Kadiri Mutlak Allah'ın ise tek olduğunu vurguladığına da dikkat edin. Kuranda bahsi geçen: **"Allah'ı bırakıp, İsa'yı, Meryem'i, papazlarını, hahamlarını Tanrı saymaları"** tam Hıristiyan âlemi için çok güzel bir uyarıdır. (Tövbe suresi, 9:31) İlah, Rab, Tanrı unvanları vardır, fakat bunlarla sadece Kadiri mutlak Allah kastedilmez ama onlara Kadiri Mutlak Allah'a verilmesi gereken izzet de verilemez. Bizim için Allah birdir ve eşi benzeri yoktur.

Mesela «öğretmen» bir mevki bir unvandır. Çok öğretmenler vardır, fakat her birinin ayrı bir şahsiyeti ve ismi vardır. Allah da göksel yaratıkları yarattığında, o varlıklar birer ilahlardı diye de nitelemek yanlış olmaz. Bunun böyle olduğunu peygamberler de söylüyor. Ama hiçbir zaman kendilerini yaratan gibi eşsiz değillerdir. Bu yüzden Allah tüm bu ilahların Allah'ı olduğundan dolayı sadece O'na mahsus özel bir ismi var. Bu Türkçe Mukaddes Kitapta Yehova diye geçiyor. (Çıkış 6:2-3 ; İşaya-Yeşaya 42:8) Yehova diye mi telaffuz ediliyor Yahve diye mi telaffuz ediliyor bilmiyorum. Bir bildiğim, Allah'ın bu isimle bütün öbür yarattığı ilahlardan farklı olduğudur. Yine bilmediğim bir konu da; Allah'ın bu ismi özellikle ne İncil'de ne de Kuranda artık kullanmayış nedenidir. Raymond Franz bu konuda: *"Allah, İsa Mesih ile insanlık üzerindeki amacını yerine getirmekle, bu isme ait görevini tamamladı"* diye bir açıklama yapıyor. Olabilir mi? Ben yine "bilmiyorum" diyorum. Her şeyi yaratmış ya da yaratılmalarına sebebiyet vermiş olan Kadiri Mutlak tek bir Allah var. Hiç kimsenin görmediği fakat konuştuğu bu Allah gizli, bilinmeyen esrarengiz bir sır değildir.

Bu anlatmaya çalıştığım konu, Müslümanlar ve Hıristiyanlar için saçma gelebilir. Ne kadar çok ispatlar ile anlatmaya çalışsam da, en iyi açıklamayı Mukaddes Kitap, İncil ve Kuranda bulabilirsiniz. Lütfen bu kitapları okurken, ne Müslümanların ne de Hıristiyanların şimdiye kadarki öğretilerinin etkisinde kalmadan okuma gayreti gösterin. Eğer bir şeye karşı geliyorsak, kendi kendimize nedenini soralım. Benim de ilk zamanlar Mukaddes Kitabın İncil bölümüne geldiğimde, İsa Mesih'e duyduğum öfke tarif edilemezdi. Sanki o zamanın Yahudileri gibiydim. Hâlbuki kitabın sonunu bildiğim halde, ben de İsa'yı öldürmeye kalkan Yahudilerin tarafını tutuyordum. Bir filimi seyredip sonuna kadar baktıktan sonra, tekrar seyrederken başka bir sonuç beklemek gibi bir şeydir bu. Kendi kendime: "Allah'ın İsa'yı gönderdiğini bildiğim ve inandığım halde; bütün bu yetkileri Allah İsa'ya verdiyse, ben kim oluyorum da ona öfkeleniyorum" dedim. Bir gün, artık bu öfkemi yenemediğim bir gündü, kitabı bıraktım ve: "Bu kitap böyle okunmaz" diye kendi kendime söylendim. Ya Allah'ı Kendi sözleriyle tanıttığı gibi kabul edip tanıyacaktım, ya da bunların hepsini bırakmalıydım. Allah'ın gerçeklerine öfkeyle mi yaklaşacaktım? Hem bu öfke bana nereden geliyordu? Durup düşündüm. Bu bizlerdeki İsa'ya karşı yıllardır beynimize, bilinçaltımıza, Müslümanların, Yahudilerin ve de Hıristiyanların uygulamalarının soktuğu bir öfkeydi. Farkında bile değildik. Aynı şey Hıristiyanlar için de geçerlidir. Onlarda da aynı nefret Müslümanlara ve Yahudilere karşı var. Kendi açılarından onların da nedenleri haklı gözükebilir. İnsan ne kadar dinle ilgilenirse, dindar olmasa dahi, muhakkak yetiştiği o toplumdaki etkilenmiştir. Bu nefretin Allah'tan olamadığı kesin. Ben bu gibi zincirleri kırarım derken, neredeyse Yehova'nın Şahitlerine inanmakla, az kaldı ellerimi başka bir zincire uzatmış olacaktım. Bu yüzden Şahitleri ya da başka dinleri kötileyip de, kendisi bir dine ait olan insanları hiç dinlemek bile istemiyorum. Onların hiçbir sözü bana güvenilir bile gelmiyor. Bu aynı, parti, takım taraftarlığı gibidir. Onların hangisinin içinde olursan ol, aynısın demektir. Hiç biri Allah'tan değil. Açıkça tekrar yazıyorum, hiç biri Allah'tan değil. Biri bana: "Allah'tan olan bir sen misin" derse, cevabım: "Kimseye benim peşime "takılın" demediğim gibi, "en doğru da benim" demiyorum. Hele hele en çok Şahitlerde olduğu gibi: "Bensiz

kurtulamazsınız" deme çılgınlığını ise hiç gösteremiyorum. Fakat bütün dinler bu sloganlara sahip çalışır. İşte onlar bunları iddia ettikleri için hiçbiri Allah'tan olamaz diyorum. Onların sahte alçakgönüllü tavırları artık kimseyi kandıramıyor. Hepsinin gerçek uygulamaları ve işleri zaten apaçık ortada. Hepimiz biriz ve kardeşiz. Kimse kimse üzerine büyüklenip, Allah adına kabarma hakkına sahip değil. Bu hakkı Allah vermiyor. Sizler kendi kendinizi öyle insanlara kul ediyorsanız ne diyeyim! İlk fırsatta o zincirleri kırın, artık zamanı geldi de geçti bile derim. Bunu da kendiniz ve belki de sevdiklerinizin kurtuluşu için, ama muhakkak yapın.

Gelelim İsa'nın Kadiri Mutlak Allah mı, üç tane Allah var mı sorularının saçmalığına! Yine bir yerde İsa ölümünden önce duasında:

"Ey Baba mümkünse bu kâse benden geçsin; fakat benim istediğim gibi değil senin istediğin gibi olsun, diye dua etti" der İncil'de Matta 26:39. İsa da Kadiri Mutlak Allah ise, Allah Allah'a „senin iraden olsun" diye dua eder mi?! İspatlar aslında apaçık ortada. Fakat Hıristiyanlık ne zaman ki üçüncü yüzyılda Roma İmparatorluğu tarafından bir din olarak kabul edilmiş oldu, ondan sonra da böyle sapıtmaya başlamışlar. Zaten Kuran ne amaçla vahyolunuyor ki? Allah bunu her üç toplumu da uyarmak için yapıyor.

Birinci neden Yahudiler.

Bu toplum ki; Allah'ın seçtiği, İbrahim'in soyu, peygamberlerin çoğu buradan çıkmış ve kısacası Allah'ın hiçbir milletle bu kadar yakından ilgilendiği de görülmemiş. Bir kurtarıcı ise o da başlangıçtan, yani Âdem'den beri bekleniyor. Âdem'in günahından sonra Allah Kuranda da açıkça söylüyor:

Biz dedik ki: "Hepiniz buradan inin. Sonra size benden bir kılavuz gelecektir. Artık kim o kılavuzumun izinden giderse onlara korku yoktur; hiç üzülmeceklerdir." Bakara suresi, 2:38 ve yine Ta-Ha suresi, 20:123. Bu kılavuzun ise Muhammed ya da başka bir peygamberin olduğuna dair açık bir ayet ve kanıt yok. İsa Mesih dışında Muhammed ya da başka hiçbir peygamber de "ben oyum" yani kurtarıcı kılavuzum, ya da "Mesih'im" demedi. Fakat Kuran İsa'ya hiçbir peygamberin sahip olmadığı yeri verir. Yine Kurana göre, dirilip Allah'ın yanına yükseltilen ve orada yaşamaya devam eden tek kişi İsa'dır ve kendisi Mesih'tir. (Sure 3:55; 19:33 ; 4:158)

Daha sonra bu kılavuzun, yol göstericinin, ya da kurtarıcının hakkında çok peygamberlikler varsa da Musa ölümünden önce: **"Rab aranızdan benim gibi bir peygamber çıkaracaktır"** dedi. (Tesniye-Yasanın Tekrarı 18:15'de) Bu kişinin de İncil'in, Elçilerin İşleri 3:22-26 da İsa Mesih olduğunu söylüyorlar. Buna ise Yahudiler inandı mı? Hayır, onlar İsa'nın kurtarıcı, ya da Mesih olduğunu inkâr ettiler. Aynen Müslümanlar gibi. Müslümanlar İsa'nın "Mesih" olduğunu inkâr etmiyorlar; Mesih'in ne anlama geldiğini bilmiyorlar ki! Öğrenince de Yahudiler gibi bunun anlamını inkâr ediyorlar. Allah'ın, insanlığın günahlarına kurtuluş olsun diye, Âdem'in günahına karşılık olan bir kurban gönderdiğini anlayamıyorlar. Onlara göre bu çok saçma bir şeydir. (1.Korintoslular 2:14) Bu duygulara Yahudiler sahipti ve de hâlâ sahip. Müslümanlar ise -Kurandan dolayı- İsa'yı bütünüyle Yahudiler gibi inkâr edemiyorlar, ama "Mukaddes Kitap değiştirildi" demekle, başka bir inkâr şekline başvurmuş oluyorlar.

Bu Mesih kelimesi ya da Mesih beklentisi çok önemlidir. Müslümanlar bunun anlamını ancak namazda kafayı mesh etmek demenin, abdest alırken saçını eliyle sıvazlaması olarak biliyor. Bir de abdest almasınlar, her namazdan önce ayaklarını yıkamak zorunda kalmasınlar diye ayaklarına giydikleri deri çarıklara mesh diyorlar. Bu konuda başka da fazla bir şey bilmiyorlar. Kuran ise devamlı İsa'dan Mesih diye bahseder ki bunun anlamını en iyi bilen Yahudilerdir. Çünkü onlar hâlâ bir Mesih bekleyişi içindeler. Kimileri de zamanımızda Mesih diye Kürtlerin lideri Öcalan'a inanıyor! Bu utanç verici inanca da benim kız kardeşim sahip. Kendi kendine uydurdu, inanan da sırf kendisi! Öcalan bile böyle bir şey söylemezken, onu da inandırmaya uğraşıyorlar. Hasan Mezarıcı gibi, akli dengesi yok dedirtecekler ki, hapisten çıksın. Akli dengesi var mıdır yok mudur onu bilmem, ama o kadar suçsuz insanların katledilmesindeki rolü o aklıyla

üstlendiği kesin. Yeryüzünde deli mi yok? Ama tehlikeli delileri de sokaklara serbestçe bırakmak akıl işi değildir. Hem insanlık Mesih'i bir kurtarıcı olarak bekliyor, katliamcı, eroin taciri, fahişeler pazarlayan mafya teşkilatı olarak değil. Rastgele orda burda bombalar patlatıp, yine rastgele ölen insanların adıyla "kurtuluş reklamı yapıp ismimizi duyuracağız" diyerek hiç değil. Yaşarken hiçbir zaman bedensel hastalığı olmamış gerçek Mesih'i bekliyorlar ki, İsa Mesih ise bedende geri gelmeyecektir. Apo ise devamlı doktor çağırmakta! Bu nasıl bir iş! Hem İsa sırf Kürtleri tutan biri olarak da değil, tüm insanlığı, hangi ulustan, milletten, ırktan olursa olsun, iyilerden ve kötülerden ayırmak için gelecektir.

Konumuz «Yahudilere cevap» hakkındaydı. Onlara "Mesih geldi, İmralı'da sizi bekliyor!" desek, o kadar çok sahte Mesihler gelmiş ki, hangi birine inansınlar? Gerçek gelmiş Mesih'i ise zaten kabul etmediler. Yalnız dikkat edin, nedense günlerimizde her piyasada kendini göstermek isteyen «Mesih» olduğunu söyleyerek bunu yapıyor. Müslüman'ı da, Hıristiyan'ı da ateşe tapanı da, hep Mesih olduğunu vurguluyor. Hâlbuki sahte de olsa bir Müslüman çıldırınca ben Muhammed'im demesi beklenmez mi? Ya da bir alevi Kürt çıldırınca "ben Hazreti Ali'yim" demesi çok daha makul değil midir? Yok, ama bunlar hep nedense Mesih! İsa son günlerin alametleri hakkında boşuna söylemedi:

İsa, "Sakın sizi saptırmasınlar" dedi. "Birçokları, 'Ben O'yum' ve 'Zaman yaklaştı' diyerek benim adımla gelecekler. Onların ardından gitmeyin. (Luka 21:8)

Gelelim biz asıl konuya ve Mesih'in gerçek anlamına. İsrail'de Krallar ve Kâhinler göreve başlamadan önce mesh edilirdi. Bu iş hoş kokulu, özel baharatlardan hazırlanmış bir yağı o kişinin başına dökmekle yapılırdı. (1.Samuel 10:1 ve 16:13 ; Levililer 4:3 ; 2.Krallar 9:3.) Kâhin olsun kral olsun göreve başlamadan önce bu muhakkak yapılmalıydı. Sembolik anlamda, başı üzerinde alamet olsun diye olan bu emir Allah tarafından verilmişti. İnsanların eliyle yapılan bu olaya da "mesh" etmek deniyor. İsa Mesih ise insan eliyle değil, Allah'ın ruhuyla mesh ediliyor. (Matta 3:16 ; Markos 1:9-10 ; Luka 3:21-22 ; Yuhanna 1:30-34 ; Maide suresi,5:110). İsa'nın Allah tarafından kral ve de başkâhin olarak atanmasını, İncil'in İbraniler kitabında 7. bölümden 11. bölüme kadar olan yerlerinde çok güzel anlatır. Bunların anlamlarını daha iyi anlamak için Mukaddes Kitabı tümüyle okumanız şart. Yine kısacası Allah, İsa Mesih'i her şey üzerinde hem kral hem de kâhin olmak üzere seçiyor. Bu bir ayette şöyle açıklanıyor:

Çünkü bize mukaddes, suçsuz, lekesiz, günahkârlardan ayrılmış, göklerden daha yüksek olmuş böyle bir başkâhin gerekti...Söylediklerimizin özü şudur: Göklerde Yüce Olanın sağında oturan, kutsal yerde, ve insan tarafından değil, fakat Rab tarafından kurulan hakiki Çadırın hizmetçisi olan böyle bir başkâhinimiz vardır. İbraniler 7:26 ve 8:1

Yukarıdaki ayetler İsa'nın bu özelliklere sahip olduğunu gösteriyor. Yine ne Kuranın ne de Mukaddes Kitabın hiçbir yerinde, İsa Mesih hariç hiçbir insandan «günahsızdır» diye bahsedilmez. Müslümanlar Muhammed'in de günahkâr olduğunu gösteren ayetlere öfkeyle bakarlar. Onlar Allah'ın hakikatlerine göre değil, duygularına yenilerek putlaştırdıkları bir Muhammed görmek isterler. Hıristiyanların İsa'ya tapmalarını hor görürler ama sinsice tutum ve davranışları ile Muhammed'e taparcasına, yüreklerinden uydurdukları heveslerinin ardınca giderler. İsa'nın Yahudiler için söylediği, Müslümanlar için de tam yerinde geçerli bir sözdür:

"Sanmayın ki, ben sizi Babanın önünde suçlu çıkaracağım; sizi suçlu çıkaracak kendisine ümit bağladığınız Musa'dır. Çünkü eğer siz Musa'ya iman etmiş olsaydınız, bana da iman ederdingiz; zira O benim için yazmıştır. Fakat onun yazılarına iman etmiyorsanız, benim sözlerime nasıl iman edersiniz?" Yuhanna 5:45-47

Bu sözleri İsa o zamanki Yahudilere söylemişti. Şimdiki Müslümanlara ise o ayetleri okurken Musa yerine lütfen Muhammed'in ismini koyarak okuyun, ne demek istendiğini o zaman daha iyi anlayacaksınız. Müslümanların Yahudilerden, Yahudilerin Hıristiyanlardan, Hıristiyanların Müslümanlardan ne farkı var? Bence hiç yok. Bilgi ve etiket farkı bir fark mıdır?

Uygulamadıktan sonra neye yarar? O zaman hiç bilmeyene bence daha makbul denmeli. Hiç olmazsa belki özrü olur.

Bu Yahudilik konusunu kısaca şöyle kapatabiliriz. Kuran, Yahudilerin hâlâ beklediği Mesih hakkında şahadet veriyor ve "sizin inanmadığınız o Mesih, İsa idi" diyor. Sure 5:15 ; 27:76; 2:62 ; 2:111 ; 2:113 ; 5:41-47.

İkinci neden Hıristiyanlar.

Kuranın Hıristiyanlığa verdiği mesaj ise kısa ve çok açık. "Siz İsa'ya gerektiği gibi inanmayı, O'nu putlaştırmakla kalmadınız, bir de O'nun üçüncü bir Allah olduğunu uydurdunuz" diye uyarıyor. "Allah'ın emretmediği, yapın demediği uygulamaları da sırtınıza yüklenip, onları da yüzünüze gözünüze bulaştırdınız" diyor. Örneğin: Rahip rahibelik, evlenme yasağı, kendi kendini kırbaçlama, yani ceza verme, üçlük öğretisi vs. gibi. Bu konuda genel olan en önemli bir iki ayet yazacağım.

"Allah, Meryem oğlu Mesih'tir" diyenler şüphesiz kâfirlerdir. Oysa Mesih demişti ki: "Ey İsrail oğulları, Tanrım ve Tanrınız olan Allah'a kulluk edin"...

"Allah, için üçüncüsüdür", diyenler de kâfir olmuşlardır. Oysa bir tek Allah'tan başka Tanrı yoktur. Maide, sure 5:72-73 Bu ayetlere paralel olan birkaç ayet de İncil'de Yuhanna: 12:49 ; 20:17 ; Luka 22:42 var. Hıristiyan olarak bu konuda doğru anlayışa sahip olan dediğim gibi ben bir tek şahitleri gösterebilirim. Onlar ellerindeki Mukaddes Kitap doğrultusunda Allah'ın üç tane olmadığını görmüşler. Demek ki bunu görüp anlamak o kadar zor değilmiş. Ben ise nasıl görmüşler diye hâlâ hayret ediyorum! Neyse, yine Kuran bakın bu toplumlara ne diyor:

Ne Mesih ne de en yakın Melekler Allah'ın kulu olmaktan çekinmezler... Maide, Sure 4:172

İsa Mesih'in Allah'ın kulu olduğuna dair bir ayette İncil'de de açıkça yazıyor. Resul Petrus orada İsa Mesih hakkında şöyle söylüyor:

Tanrı sizleri kötü yollarınızdan döndürüp kutsamak için Kulu'nu ortaya çıkarıp önce size gönderdi. (Resullerin ya da Elçilerin İşleri 3:26) Burada açıkça İsa'nın da Allah'ın bir kulu olduğundan bahsediyor. Allah olan birinin başka bir Allah'a kul olma saçmalığını Hıristiyanlar nedense hiç düşünmez. Eğer yine oğulluk konusuna dönersek, bu oğul olarak niteleme sadece İsa'ya verilmiş bir unvan değildir. İsa Mesih'in Allah önünde apayrı özel bir yeri olduğu kesin olmasına rağmen, Mukaddes Kitap göklerde olan Meleklerin hepsinden de Allah oğulları diye bahseder. (Eyüp 1:6 ; 2:1 Yarattılış 6:2) Bu ayetler Yeni Çeviri Mukaddes Kitapta "İlahi varlıklar" diye tercüme edilmiş! Fakat orijinal İbrani'ce yazılmış Mukaddes Kitapta onların "Tanrı Oğulları" olduğu hakkında ise dip not vermiş. Eski tercümede ise açıkça, "Allah oğulları" diye geçiyor. Bütün bunlardan ayrı olarak tüm İsrailililere, **"Siz Allah'ınız Rabbin oğullarısınız"** demekle Allah, sevgisinden ötürü insanları -hem de günahkâr insanları- da bu unvana layık görüyor. (Tesniye ya da Yasanın Tekrarı 14:1) Peygamberler de bu bilgi ve imanla Allah'a dua edip, bu yüzden O'na "Baba" diyerek yaklaştılar. (Yeşaya-İşaya 63:16 ; 64:8 ; 1.Korintoslular 8:6 ; Yuhanna 3:7-10)

Bu konularda Hıristiyanları da öyle çok bilgili falan sanmayın. Müslüman'ı bu konularda ne kadar cahilse, Hıristiyan'ı da o kadar cahildir. Hem de onların ellerinde sahip oldukları o zengin içerikli Mukaddes Kitap olduğu halde. Bilgi dolu olanları ise sapıtmış, kilisenin etkisi altında kalmış, onların dogmalarından kedisini kurtaramamıştır. (Dogma: Hıristiyan Katolik âleminin kabul ettiği, değişmez temel öğretileridir. Mesela «üç Allah» öğretisi onların bir dogmasıdır) Sıradan halkın bu kitapları okumaya, araştırmaya hiç ilgisi yoktur. Bir zamanlar ise okunmuş, araştırılmış, hatta bunlar o insanlara ezberletilmiş. Ancak bu kişiler kiliseye her ay aidatını ödemesine rağmen, o dindarlardan yaşadıkları hayal kırıklıkları, kendilerinin de günaha

eğilimli halleri yüzünden, Allah'a küsmüşler ve O'nu tümüyle terk etmişlerdir. Ancak belirli olaylar dışında çoğu kiliseye hiç uğramaz bile. O da genelde ya evlilik ya da cenaze amacı güder.

Benden de burada yazdığım şeylerle ilgili tüm bilgileri bulacağınızı ummayın. Benim buradaki yazılarımla her araştırmacı için ancak bir başlangıç olabilir. Amacım tüm Mukaddes Kitabın ve Kuranın açıklamasını buraya yazmak değil. Kaldı ki orada geçen her bir ayeti açıklamamı da beklerseniz, bence bu insafsızlık olur. Ben bu konudaki tüm bilgilerimi bir kitapta sizlere nasıl vereyim. Hem de anlaşılır bir biçimde! Mümkün değil bu. En azından benim için şimdilik bu böyle. Tekrar söylüyorum, lütfen kendi adınıza araştırın, dua edin, siz bizzat kendinizden sorumlusunuz. Ne buradaki yazılanlara, ne de başka bir öğretiyenlere hemen inanmak yerine bizzat siz, kendiniz araştırmalısınız. Sıkılıp da tembellik edenler karşılıklarını alacaklardır. Onlar için durum çok daha zor olacaktır. İnsanı sadece bilginin kurtarmayacağını da biliyorum. Bilgisiz ise kurtulmamız çok zor, hatta çok az istisnalar hariç imkânsız bile olabilir. Bilgi bir yerde kurtuluş kapısını açmakta araç oluyor. O kapıdan girip girmemek her kişinin kendine ait bir şey. Bu kurtuluş kapısını açmakta bilgi adeta bir anahtar, araç, gereç gibiyse, hiç bilgisi olmayanın da ne elinde, ne zihninde, ne de yüreğinde böyle bir şey olmayacaktır. (Matta 25:1-13) Allah'ımız çok merhametlidir, fakat kendimizi zevk düşkünü akıllılar, Allah'ı da merhamet zaafıyla dolu biri olarak görmeyelim. Allah'ımız gerektiğinde ise ölçü alan ve acımayan bir Allah da olabilir. Bu bizlere bağlı bir şey. Lütfen Süleyman'ın Mesellerinin 1. bölümünde 22 den 33 e kadar olan o yerleri açıp da okuyun. Bilgiden nefret edenlerin akıbeti orada yazılı. İlerde başka konular altında bu ayetleri de yazacağım.

Hıristiyan âlemi ise bilgiden ve bilgilendirmekten nefret edip, Mukaddes Kitabı okuyanları taşladılar, insanların boynuna o kitabı asıp diri diri yaktılar, tercüme edenleri ölüm oğlu ilan ettiler. Neredeyse her türlü bilgiden ve bilgi edinmek isteyenlerden nefret etiler. Böyle olan Hıristiyanlara "Kuran gibi bir uyarının ne gereği varmış" mı deniyor! Bir de bu Müslüman âlemine bakılarak yapılıyor! Sizler ne iseniz onlarda öyle. Sizler elinizde taşıdığınız o kitapları ne kadar uyguluyorsanız, onlarda o kadar uyguluyorlar. Sizler ortaçağda ve hâlâ, gerçekleri içeren bilgiden ne kadar nefret ettiyseniz ve hâlâ da ediyorsanız, onlarda öyle nefret ettikleri için bu haldeler.

Üçüncü neden Araplar ve imansız herkes.

Kuranın en önemli üçüncü uyarı nedeni Araplar. Hele o zamanki cahil Araplar. Gerçi Kuranın gelmiş olması o insanları çok daha mı iyi yaptı? O zaman için evet, fakat ilerde hepsi yine zaman zaman bozuldular. Tarihe baktığımız zaman, Kurandaki sözleri imanla uygulayan milletlere iyilik olduğunu görüyoruz. Allah'tan sapıp da bozulan her millet nasıl zamanla yok olduysa, onlara da öyle oldu. Geçmişte dünya hâkimi olan ve İsrail tarihindeki örneklerde gördüğümüz gibi, şimdi de Allah öyle milletlere ancak sabırla müsaade ediyor. Hem Kuranın gelmesiyle, Arapların iyi mi kötü mü oldular sorusuyla meşgul olmaktansa; bu Kutsal Kitaplara (Tevrat-İncil-Kuran) sahip olan dünyaya baktığımız zaman, genel bir korkunçluğun var olduğu açıkça ortada. Her konuda bir sahtekârlık, adaletsizlik, savaş, soygun, açgözlülük, nefret, kin ve terör zaten var. Terörü devletler yapınca adı savaş oluyor ki, buna „doğruluk, mertlik, vatan sevgisi ve kahramanlık“ deniyor!!! Gerekirse de kendi çıkarları için parasıyla, silahıyla, her şeyiyle özel teröristleri yine bu devletler yetiştiriyor. Ayrıca o terörle savaşanlar, "kurtuluş, demokrasi getireceğiz" adıyla girdikleri o yerleri cehenneme çeviriyorlar! Çocukluğumda, haberlerde devamlı duyduğum Vietnam savaşını hatırladım! O baştakilerin sahtekârlığı, gizliliği, soygunları, cinayetleri, katliamları, daima insanlığın zararına olan çevirdikleri o dolapları artık kim bilmiyor? Hepsinin ortak arzularını para, oburluk, zevk, şehvet, tembellik ve gurur. Bu uğurda birbirlerini yiyorlar, çiğniyorlar,

eziyorlar, parçalıyorlar. Allah bu milletleri Mukaddes Yazılarda boşuna canavarlara benzetmiyor. (Daniel 7'inci ve Vahiy 13'üncü bölüm) Bu devletlerin, yönetimlerin, organizasyonların, idarelerin yaptıklarını ancak canavarlar yapar. İşte bu devletler, milletler, uluslar, kabileler ve tek tek şahıslar olan bizler bu kadar bozulduysak, bunun suçunu ne Kuran'da, ne İncil'de, ne de Tevrat'ta arayalım. Bir çirkinlik varsa bunu bizzat kendimizde aramalıyız. İsrail de, Allah'tan o kadar ilgi gördüğü halde ne oldu? Mukaddes Kitapta "daima rezillik yaptılar" deniyor. Lütfen yine 2.Krallar kitabında 17:7 den 18'e kadar olan yerlerini açıp yerinden okuyun.

Gelelim Kuranın uyarılarına. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömen, putlara tapan o topluma peygamberi ve Kuran vasıtasıyla Allah uyarı mesajı gönderiyor. Kuran, her şeyi yaratan Allah'ın olduğunu ve bir Allah olduğunu, önceden de gelmiş olan başka kitaplarından, peygamberlerden bahsediyor. Gelecekte olacak dirilme ümidinden, ebedi cennetten ve ebedi mutlu hayattan da bahsederken, kötüler için acı bir hüküm günü olacağını da belirtiyor. Bunlar hakkında tek tek ayetler yerine bütün Kur'anı ispat olarak göstermek, bence tartışılmaz bir gerçektir. Yine de birkaç ayet: Sure 6:19, 10:37-39 ; 7:2 ; 3:3 ; 2:2 ; 10:57 ; 10:48 ; 16:64 ; 16:101 Bazılarını yerinden de yazarsak:

De ki: "Onu, iman edenlerin imanını sağlamlaştırmak, Müslümanlara (iman eden insanlara) doğru yol kılavuzu ve müjde olmak üzere Tanrın katından hak olarak Ruh-ül-Kudüs indirmiştir. Nahl, 17:102

Hamd O Allah'a ki, kuluna Kitabı indirdi ve içine hiçbir eğrilik koymadı. Şiddetli bir cezayı bildiren uyarıcı olarak; ve iyi işler işleyen inananlara güzel mükâfatlara erişeceklerini müjdelemek için... Kehf, sure18:1-2

Asya ve dolayısıyla Arabistan ilk Hıristiyanların zamanında vaaz edilip Avrupa gibi işlenmiş bir bölge olmamıştı. Allah bu durumu o zamanki resullere müsaade etmiyor. (Resullerin-Elçilerin işleri 16:6) İlerde Muhammed'in ve Kuranın gelmesi, bize gelecekte olacak Allah'ın amacını gösteriyor. Bu amaç hakkında Allah İbrahim'e bir söz vermişti. Orada Allah İbrahim'e şunları söyledi:

İsmail'e gelince, seni işittim; işte onu mübarek kıldım, ve onu semereli (verimli) edeceğim, ve onu ziyadesiyle çoğaltacağım; on iki beyin babası olacak, ve onu büyük millet edeceğim. Tekvin-Yaratılış 17:20

Hıristiyanlar İbrahim'in oğlu İsmail'den adeta nefret ederler. Filmlerinde bile İsmail koyu renkli saçları olan, kıllı ve esmerdir; İshak ve İsa ile ilgili filmlerde, hep sarışın mavi gözlü birilerini o rollere koyarlar. Onlara göre kendilerine benzeyen sarışın açık renkli ırk üstün ırktır, esmer olan ırk ise aşağı, basit, kötü bir ırktır. Onlar Allah'a değil hep cinlere tapıyorlardır. Avrupalıların Amerikalıların hayal dünyası ve toplumlarının bilinçaltına vermek istedikleri ruh budur. Bu da doğal. Ortaçağ Avrupa'sında da Osmanlılarda, at üstünde cenk eden Araplarda üstünlük varken, bu sefer tam tersine o toplumların gözünde bu açık, peynir gibi soluk renkli insanlar çok küçük gözüküyordu. Eğer cüceler dünya hâkimi olsalardı, o zaman da inanıyorum ki onlar İsa'yı, Musa'yı filmlerinde, hayallerinde cüce yaparlardı. Dünyaya zenci ırk hâkim olsaydı, o zaman da İsa, Musa, Haz. İbrahim muhakkak kapkara zenci olarak gösterilecekti. İnsan psikolojisi, normaldir diyelim, ama aptalca bir normallik. İnsanlardaki böyle kafasızca taraf tutmalar, kendilerine benzemeyenleri, kendinden olmayanları alçaltmak, ille de hep kendilerini yükseltme sevdasından kaynaklanmıştır.

Allah ise İsmail hakkında "ona lanet edeceğim" demiyor, tam tersine **"işte onu mübarek kıldım"** diyor. Ve Tekvin 21:13'de:

"Cariyenin oğlunu da bir millet edeceğim, çünkü o senin zürriyetindir" demekle Allah İbrahim'i "pohpohlamıyor. Çünkü İbrahim'in ilerde 4 tane daha, yani toplam 6 tane oğlu oluyor. İsmail ve İshak'tan başka dört tane daha. (Tekvin 25:1-4) İbrahim'in çocukları diye Allah onların hepsine bir bereket sözü vermiyor. Bunu sadece İshak ve İsmail hakkında yapıyor. Ancak bir fark varsa o da kurtarıcı yani Mesih, İshak'ın soyundan gelecekti. Zaten

benzetmeye bakarsanız, Allah İsmail hakkında söz verirken, "**Cariyenin oğlunu da**" demekle bu, "**da**" kelimesi aynı şeylere sahip birini kastetmektir. Yani Allah açıkçası İshak'a verdiği söz hakkında, bir benzetmeyle İsmail de öyle benzeri bir millet olacak demek istiyor. Yine burada İsrail ile Arapları harfi harfine kıyas etmeyelim. Allah aslında bütün dikkati Mesih gelene kadar İsrail üzerinde topladığını gösteriyor. (Galatyalılar 3:16 ve 19) Bu yüzden de tüm dünya uluslarına bir örnek olsun diye İsrail hakkındaki ilgisini kaleme aldırtıyor. Yoksa Yahudilerin, Şahitlerin, Hıristiyanların ya da Müslümanların sandığı gibi, Allah hiçbir zaman ve hiçbir devirde, belli bir milleti, toplumu, ırkı tutup öbür yarattığı insanları başıboş sahipsiz bırakmamıştır. Allah sadece bir ulusun, dinin, ya da bir ırkın tekelinde olan Allah değildir. Bu hülyada olmak isteyen çok milletler, dinler, mezhepler, organizasyonlar var. Hatta hepsi böyle dersem daha doğru söylemiş olurum. Bu yüzden de insanlara Allah'ı öyle tanıtmak istiyorlar. Yani eski Yahudiler gibi. "Bir biz mukaddesiz ve sadece biz kurtulacağız. Sizler ölüm oğulları, mekruh insanlarsınız" demek istiyorlar. İsa ise böyle düşünen kaz kafalı, kendini beğenmiş toplumlara, dinlere, uluslara, milletlere, ırklara ve yine bizzat böyle sanan o zamanın İsraililerine şunları söylüyor:

Yine size gerçeği söyleyeyim, gökyüzünün üç yıl altı ay kapalı kaldığı, tüm ülkede korkunç bir kıtlığın baş gösterdiği İlyas'ın zamanında İsrail'de çok sayıda dul kadın vardı.

İlyas bunlardan hiçbirine gönderilmediği halde, Sayda diyarının Sarafat kentinde bulunan dul bir kadına gönderildi.

Elişa peygamberin zamanında İsrail'de çok sayıda cüzamlı vardı. Bunlardan hiçbiri iyileştirilmediği halde, Suriyeli Naaman iyileştirildi."

Havradakilerin hepsi, bu sözleri duyunca öfkeden kudurdular.

Ayağa kalkıp İsa'yı kentin dışına sürdüler. O'nu uçurumdan aşağı atmak için kentin kurulduğu tepenin yamacına götürdüler. Luka 4:24:29

Bu mesajla İsa, Allah'ın etikete değil, şahsen değerli insanlara önem verdiğini göstermiyor mu? Hangi ulustan, millettten, ırktan olursa da olsun.

Allah verdiği sözü her zaman tutar. Fakat verilen bu söze de dikkat etmemiz gerekir. Ne demek istediğimi şimdi açıklayacağım. Allah'ın bazı sözleri şarta bağlıyken bazıları şartsızdır. Mesela Allah Davut'a: "Senin oğulların yollarımda yürür ve kanunlarımı tutarlarsa önümde daima duracaklar" demekle bir şart koyuyor. (1.Krallar 2:1-4) O da kendisine bağlı kalma şartı. Fakat İbrahim'e, İshak ve İsmail hakkında verdiği vaat ise şartsız. Yani İbrahim'e bir kurtarıcıyı vaat eden Allah, İbrahim'in oğlu İshak'ın soyu ne kadar kötü, bozuk ve Allah'tan uzak da olsalar, o kurtarıcı yine o soydan gelecekti. İsmail için de durum aynıydı. İşte, "bazı vaatler şarta bağlı değil" demekle bunu anlatmak istedim. (Tekvin-Yaratılış bölüm 17:5-8 ve 15-21 ayetleri)

Bütün bu sebeplerden dolayı Allah Muhammed'e peygamberlik görevi veriyor. Yani, Arabistan'da, İsmail soyundan olan birine. Bu konu sadece Kurandan çok kişinin kolayca anlayamayacağı, fakat bütün Kutsal Kitapları bilen kişiler için, Allah'ın sözünün nasıl gerçekleştiğini görmeye dayalı ispatlardır. Bazı ayetlerin içinden seçilmiş bu konuyla ilgili cümleleri yazacağım.

Bugün dininizi sizin için kemale erdirdim ve size nimeti tamamladım. Maide, Sure 5:3

Allah bu sözlerle bir şeyin tamamlandığını vurguluyor, o da verilen bir sözün. Evet, bu sözü ise İsmail hakkında İbrahim'e vermişti. Yine devam ederek bu konu hakkında Kuranda şöyle yazıyor:

Hani İbrahim ile İsmail o Beyt'in (Kâbe) temellerini yükseltirlerken dua etmişlerdi: "Allah'ımız, yaptığımızı kabul buyur. Sen her şeyi bilen, her şeyi işitensin."

"Ey Tanrımız! İkimizi de, kendine kul eyle. Soyumuzdan da sana uyan bir millet yetiştir. Bize ibadet yollarımızı göster: Tövbelerimizi kabul buyur. Çünkü Sen tövbeleri kabul edensin ve Rahimsin."

"Ey Tanrımız! Onların içinden öyle bir elçi gönder ki, onlara Senin ayetlerini okusun, kitabı ve hikmeti öğretsin ve onları tertemiz yapsın. Gerçekten Sen Azizsin, Hikmet Sahibisin. Bakara, sure2:127-129.

Bu ayetler ile Allah bir yerde bu duanın yerine geldiğini vurguluyor. İbrahim'in de, oğlu İsmail'in de ve temellerini yükselttikleri o Beyt hakkında da, isteklerini yerine getirmekle, Allah onların dualarını işittiğini gösteriyor. Şimdiki Kâbe'de bulunan ve Müslümanların ziyaret ettikleri siyah örtülü o yer İbrahim ve İsmail'in yaptığı o evdir. Mukaddes Kitapta bu konuların ayrıntıları yok. Sanki İbrahim, İsmail'i ve Hacer'i kovup, ondan sonra birbirlerini bir daha hiç görmemişler gibi bir etki var. Bu da yine etkisinde kaldığımız yanlış öğretiler sayesinde böyle. Mukaddes Kitabın mesajı değil. Hâlbuki İbrahim yaşlanıp da ölünce, İsmail gelip kardeşi İshak'la beraber babalarını gömüyorlar. (Tekvin-Yaratılış 25:8-10) Demek ki aralarında sıkı bir iletişim vardı. Birbirlerini görüp ve haber de alıyorlardı. Hem de o zamanki imkânlar dâhilinde. Yüzlerce kilometrelik uzak mesafelerde otursalar da. Ben bu konuda her iki kitaptan da ayetler vereceğim. İsmail hakkında Tekvin-Yaratılış 16:10 ; 17:20 ; 21:13 ve 18 ayeti. Sure 2:133 ; 3:84 ; 4:163 ; 19:54 ; 38:48 ; 21:85. Bu ayetler İsmail'i hem bir peygamber hem de iyi biri olarak tanıtır. Bunlar Hıristiyan âleminin ve Yahudilerin verdikleri eğitime tam ters düşen hakikatlerdir. Eğer Allah'ın İsmail ile ilgili bir planı olmasaydı, daha o kovulduğu zaman, artık onları başlarının çaresine bırakması, hatta ölüme terk etmesi gerekmez miydi? Fakat hayır, yapmıyor ve İbrahim'e olan sözünü İsmail'in annesi Hacer'e de yineliyor. Hem de defalarca. Tekvin 16:10-12 ve 21:14-21. Burada İsmail hakkında ilginç bir ayet var. Çünkü bu ayetler Hıristiyanların ve Yahudilerin çok antipatisini toplayan ayetlerdir. Orada İsmail hakkında aynen şöyle der:

Allah çocukla beraberdi, ve o büyüdü; ve çölde oturdu, ve büyüyerek okçu oldu. Tekvin 21:20

Buna benzer bir ayet de İsa Mesih'in çocukluğu hakkında yazıyor. Orada:

Çocuk büyüyor, ve kuvvetleniyor ve hikmetle doluyordu; Allah'ın lütfü O'nun üzerindeydi. Luka 2:40

Bu sözler Allah'ın lanetini kazanmış insanları mı kast eder? Yoksa da tam tersine, O'nun bereketini kazanmışları mı? Bunlar Hıristiyanların sahte ve Mukaddes Kitap dışı öğretilerine karşı olan hakikatlerdir. Müslümanlar ise İshak yerine İsmail diye uydurdukları masalla, İshak yerine İsmail'i birbirine karıştırarak anlatırlar. Hatta kurban bayramı palavrası, aynı Hıristiyanların İsa Mesih'in ölümü gününde yumurta ve tavşan ile paskalya kutlamalarına çok benzer bir adettir. Bu paskalyanın, yumurta ve tavşan ile İsa'nın ölümünün hiçbir ilgisi yoktur. Aynı şekilde İsmail'in kurbanlıkla ve Müslümanların öğrettiği kurban bayramıyla ilgisi olmadığı gibi. Kuranda bu konuda kelimesi kelimesine kimin kurban edileceği hakkında kesin bir isim yok. Fakat Mukaddes Kitaba zıt olacak bir ayette yok. Belki bu konu detaylı değil o kadar. Fakat sadece hakikatler yazıyor, yalan yanlış bir şey yok. İlerde İslam âlemi palavralara sapacaksa bu Kuranın eksik ya da fazla bilgisinden kaynaklanmıyor. Eğer şüphe ediyorlar ise, Tevrat'ı getirip onu okusunlar. O zaman kimin kurban edileceği hakkında bilgileri olurdu. Bu emri de ben değil, Kuran'da Allah veriyor.

...De ki: "Eğer gerçekçi kişilerseniz, Tevrat'ı getirin de onu okuyun" Ali İmran, sure 3:93. Müslümanlar ise ne yaptı? Onlar: "Bu kitaplar değiştirildi" demekle gerçeklerden kurtulduklarını mı sanıyorlar? Kuran bu kitaplar hakkında "onlar değiştirildi" demiyor; tam tersine: **"Gerçekçi kişilerseniz getirin de okuyun"** diyor. Paralel ayetler sure 40:53-54 ; 4:47 ; 3:99 . Son olarak Müslüman-Hıristiyan-Musevi olan bu üç guruba ait bir uyarı ayeti:

Onlara: "Allah'ın indirdiği şeye inanın," denilse; "Biz bize indirilene inanırız" derler ve ondan sonrakileri saymazlar. Oysa bu, ellerindeki doğrulayan bir haktır. Onlara de ki: "İnanmıyor idiyse, bundan önce niçin Allah'ın peygamberlerini öldürdünüz?" Bakara, sure 2:91

Deyin ki: "Biz Allah'a inandığımız gibi, bize gönderilen vahye, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakup ve oğullarına ve vahyedilen şeylere ve Musa ile

İsa'ya gönderilene, ve bütün peygamberlere Tanrıları katından gönderilenlere iman ettik. Onlardan hiç birini diğerinden ayırmayız. Biz O'na teslim olanlarız." Bakara, sure 2:136

Lütfen söyleyin, bu sözler Kuran'da yazdığı halde, altını çizdiğim son sözleri hangi Müslüman yerine getirir, yürekten inanarak uygular ve iman eder? Ben daha görmedim. Ya Kuran saçmalıyor ya da Müslümanlar! Mantıklı olanı Müslüman âleminin imansızlığı ve saçmaladığıdır. Hem Kuran'a inandıklarını söylüyorlar, hem de oradaki yazılanlara uymuyorlar ise, sizce buna ne denir?

Yukarıda üç din toplumu saydık. Yahudiler-Hıristiyanlar ve Müslüman olacak, önceden Allah'a imansız olan Araplar. Kuran ise Allah'ın adaletine uygun, amacını da ifade eden bir kitap. Çünkü başlangıçtan, Âdem'den beri daima bir kurtarıcı Mesih'ten bahsedildi. "Gelecek gelecek" dendi. (Tekvin-Yaratılış 49:9-10 ; Tesniye-Yasanın Tekrarı 18:15 ve paralel ayet olanı, Yuhanna 5:46 ; Mezmurlar: 22:16-18 , 30:2-3 , 40:6-7 , 110:1 ve yine paralel ayeti Matta 22:42.46 Luka 20:42-43 , Süleyman'ın Meselleri-Özdeyişleri 8:22-36 ; İşıya-Yeşaya 7:14 bap ve bölüm 53'ün tümü ; Daniel 2:44 , 9:24-26 , Mika 5:2 ; Zekerya 12:10 ; Hoşea 11:1) ve daha bunlar gibi birçok peygamberlikler İsa'nın yani Mesih'in geleceğini söyledi ve kitaplarda kaleme alındı. Bütün bunlar Yahudilerin kutsal kitabı olan, Müslümanların Tevrat ve Zebur diye bildiği kitaplarda geçiyor. O beklenen kurtarıcı Mesih geldi ve İncil bunu tasdikledi, fakat Yahudiler inanmadı. Daha sonra Yahudilikle hiç ilgisi olmayan bir yerden adam çıktı ve o Allah'ın peygamberi olduğunu ilan etti. Bu adam Mesih'ten de bahsetti ve o Mesih'in İsa olduğunu onaylayan aydınlatıcı bilgiler getirdi. Bahsettiğim bu adam Muhammed, getirdiği bilgiler de Kuranda yazıldı. Sorarım size, Allah bunlardan daha açık ve net hangi şahadet veya ispatlar kullanmalıydı?

Allah bu kadar çok ispatlar ile insanlara yaklaştı ve insanlar bütün bunları çarpıtıp anlamak istemediyse ne diyelim! Onlar bu Kitapları kendi parti binaları gibi yaptılar, futbol takımlarına çevirdiler. Orası senin burası benim dendi. Ayrıldılar, on binlerce parçalara bölündüler. Birbirlerini yediler ve hâlâ da yiyiyorlar. Kendilerinin pis, iğrenç, çirkin ve bencil olan, menfaatçi, o çekemezlikle dolu duygularını sinsice bu kitaplarla, Allah'ın ismini öne sürerek milyonları, milyarları yönettiler. Biz eşek olanlarda sürü sürü onların arkalarından gittik. Hâlâ da gidiyoruz. Kimi savunduk? Kim için savaştık? Ne niçin öldük veya öldürüp yok ettik? Kimin avukatlığını yapıyoruz? Bizlerin savunmaya kalktığı, bu kastettiğimiz yoksa Allah mı? Allah'ın avukata, bezirgâna, savunulmaya ihtiyacı mı var! Hele kendisine işleriyle düşman olanlar tarafından hiç yok, olamaz da. Yoksa biz Allah'ı da kendimiz gibi haydut mu sanıyoruz? Bir vakitler Allah "kavmim" dediği insanlara yerinde olan şu sözleri söylemiş:

Ne var ki, sizler işe yaramaz aldatıcı sözlere güveniyorsunuz.

«Çalmak, adam öldürmek, zina etmek, yalan yere ant içmek, Baal'a (bir put) buhur yakmak, tanımadığınız başka ilahların ardınca gitmek, bütün bu iğrençlikleri yapmak için mi bana ait olan tapınağa gelip önümde duruyor, güvenlikteyiz diyorsunuz? Bana ait olan bu tapınak sizin için bir haydut ini mi oldu? İşte Ben, Ben'de gördüm», RAB diyor. Yeremya 7:8-11

İslam öğretileri.

1.Oktober 1965 der Wachtturm

Burada bazı konularda ispat olarak Kuran ele alınırken, bazen de İslam âleminin öğretileri ışığında Kuran çürütülmeye çalışılıyor. Mesela yine Kuranın öğretisi desteğiyle Almanca 1.Ekim 1965 Gözcü Kulesi yayınında, İslam'ın suç kurbanını kabul etmediklerini yazıyor. Bu konuda ispat olarak Kurandan hiç bir ayet vermemiş. Böyle bir ayet zaten yok, ben de biliyorum, ama karşı gelen bir ayette yok. Yine Kuran İncil'in kopyası olmadığı gibi Tevrat'ın da bir kopyası değildir diye defalarca söyledim. Peygamberler aldıkları vahiyleri yazarken, bir kitabı başka bir yere kopyalama işi yapmadı. Her biri nasıl bir vahiy aldıysa onu yazdı.

Gelelim İsa'nın bütün insanlığın günahı için bedenini fidye olarak verme bilgisine. Bin beş yüz yıllık şeraite sahip Yahudiler Mesih'in suç kurbanı olabileceğini nasıl anlamadılarsa, (Yuhanna 6:32-71) hiç bir şey bilmeyen cahil putperest o topluma, İsa Mesih'in kurbanlığını ve Melkisedek üzere Kral ve Kâhinlik görevini mi Kuran tekrar açıklamalıydı! (İbraniler bölüm 7) Kim anlayacaktı bunu? Hem İncil neden yazıldı? Kuran İncil'i fırlatıp atan bir kitap mı, yoksa tam tersine o kitabı başından sonuna kadar savunan bir kitap mı? Sure 3:45-59 ; 4:171-172 ; 5:47 ve 66-68, 110-117 . Bu ayetler sadece ilk beş surede, kabaca benim hemen bulduklarım. Bütün Kuran bu ayetlerin doğrultusunda bir açıklama verir. Yine onların birinde şöyle yazıyor:

De ki: "Ey Kitap ehli! Tevrat'ın, İncil'in ve Tanrınızın katından size indirilenin hükümlerini yerine getirmezseniz hiçbir şeye dayanmış olmazsınız." ...Maide,sure 5:68.

İslam âlemi, "Hıristiyan'ım" diyenlerin işleri ve öğretileri yüzünden bu kitapları attıysa, bu onların kendi cahillikleri. Aynı şekilde Müslümanlığa bakıp da Kurani atmak aynı cahillikten kaynaklanır. Yine Yahudilere bakıp da Tevrat'ı atmak zor olmasa gerek. Fakat saydığımız bu toplumlar kendilerini her ne kadar bu kitapların temsilcisi atadıysalar da, onlar tacını başına kendi kendine takan krallara benziyorlar. İşleriyle uygulamaları, hele hele öğretileriyle, bu kitabın içeriğinden çok çok uzaktadırlar. İçlerinde değerli olanları var ise, onlar da ancak tek tek şahıslardır. Zaten bütün bu kan emiciler de o tek tek şahıslar hakkında yaptıkları reklamlar sayesinde geçinirler. Öylelerini de sağken yakıp öldürür, sonra da onlara türbeler yaparlar!

Hem Hıristiyan âlemi «İsa'nın, Âdem'in günahı yerine, bütün insanlık için bir fidye ve kurtarıcı olarak kurban olduğunu» sanki kendileri çok mu anlamış da İslam'a taş atıyorlar? Kiliseler, Papalık, Şahitler ve bütün Hıristiyan geçinen mezhepler, tarikatlar eğer bunu anlamış olsaydılar, kendilerini kurtarıcı diye gösterirler miydi? "Biz olmazsak kurtulamazsınız" diyenler, "Allah yeryüzünde sadece bizi kullanıyor" diye gerekirse kapı kapı sokaklarda bas bas bağırınlar bunlar değil mi? Hâlbuki İsa, Allah ve insanlar arasında tek bir meyancının, yani aracının olduğundan bahseder, onun da kendisi olduğunu ve bu rütbeyi ona Allah'ın verdiğini İnciller açıkça yazar. Yerinden okuyalım.

Çünkü tek bir Tanrı ve Tanrı ile insanlar arasında tek bir Aracı vardır.

Bu da insan olan ve kendisini herkes için fidye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa'dır. Uygun zamanda verilmiş olan tanıklık budur. 1.Timoteos 2:5-6

İki bin yıldır İncil'e sahip olanlar bunu anlamadıysa, aynı şeyler Kuranda yazınca kim anlayacaktı? Hem anlamak isteyenlere Kuran bu kitapları yasak mı ediyor? İnsanlar ille de bir taraf tutmaya kalktıklarında ne kadar da mantıksız oluyorlar. Bazılarının "kör fanatik" dedikleri tipler bu cins insanlar olsa gerek.

Şahitler daha sonraki paragrafta Nuh'un çocuklarına değiniyor. Kuran'da "Tufan olurken Nuh'un bir oğlunun gemiye girmediği yazıyor. Böyle bir bilgi ise Mukaddes Kitapta yok" deniyor.

Doğru, Mukaddes Kitapta olmayan daha birçok detaylar Kuranda var. Mukaddes Kitabı okuduğumuz zaman da durum aynıdır. Orada da Kuran da olmayan birçok detaylar, hatta Kuranda hiç geçmeyen olaylar var. Biri 1400 sayfaysa, öbürü 300 sayfalık bir kitap. Biri 40 kadar yazar tarafından 1500 sene içinde yazılmışken, Kuran yaklaşık 20 sene içerisinde bir kişiye vahiy edilmiş. Bu gibi farklar da normal değil midir? Tevrat'ın içinden sadece Yeşaya, Hezekiel, ya da Mezmurlar kitabına inanıp, bütün hakikatleri de sadece onların içinde aramak, ve geriye kalan öbür peygamberlerin kitaplarına inanmadan, onları da diğerleriyle kıyaslamak, bence hikmetsizce bir davranıştır. Tüm Mukaddes Kitapta bazı isimler ve olaylar o zaman kaleme alınırken hiç bahsedilmezken, o konudaki ayrıntı çok daha sonra başka bir peygamber tarafından yazılır. Mesela, 2.Petrus kitabını okuduğumuzda, Petrus bir hakikatten bahsediyor ki o hakikatin Tevrat'ta o şekilde anlaşılması çok zor.

Mesela bir peygamberden bahsedilir, adı Balam. Olay Musa peygamber zamanında Mısırdan çıktıktan sonra geçer. İsrail halkına lanet etmesi için Moab kralı bu peygamberi çağırır. Tevrat'ta bütün bu konu hakkında okuduğumuz zaman, o peygamberin Allah'tan uzak bir şey yaptığına rastlamıyoruz. Fakat yapmış. Bunu hem İsa Mesih Yuhanna'nın Vahiy kitabında söylerken, hem de Resul Petrus yazıyor. O zamanki olayların cereyan ediş şekli de bunun öyle olabileceğini ispatlıyor. Çünkü İsraililer savaşta onu öldürüyorlar ki, bunu da muhakkak bir şeyler bilerek yapıyorlar. Bahsi geçen olayda peygamber her seferinde Kralın isteğini değil de, Allah ne derse onu söylediği halde, sonunda zgn olan o Moab kralına şeytanca bir akıl veriyor. "Eğer sen bunların yok olmasını, Allah'ın onları bırakmasını istiyorsan, kızlarınızı onlara gönderin, onlarla zina etsinler ve putlara tapsınlar, o zaman da Allah onları bırakır" demiş. Gerektede yle oluyor ve on binlerce insanı Allah vurup cezalandırıyor. (Sayılar 25:1-3 ve 9) Bu şeytani aklı veren ise Allah'ın peygamberi! Kralın ona karşı yalvarmalarından, kendisine çok iyi davranmasından etkilenen peygamber, ona böyle bir öğüt vermekle yardım ettiğini sanıyor. Karşılaştırmak için 2.Petrus 2:15-16 ile Sayılar kitabı 22 den 24 bölümüne kadar, Vahiy 2:14 ; Yahuda 1le bakın. Fakat bu yazdığım hakikat, dediğim gibi Tevrat'ta hiç geçmez. Ancak yüzyıllar sonra İncil bu konuya ışık tutuyor. Muhakkak İsrail bu ayrıntıyı kulaktan duymayla da olsa biliyordur. Fakat sadece Musa'nın kitaplarından (Tevrat'ın ilk beş kitabı) okuyarak bizlerin bilmesi ise imknsiz.

O peygamberin hatasına zaman zaman ben de dşmşmdr. Karşımdakini kırmayayım diye, sırf o kişiyi memnun etmek amacıyla Allah'ın hoşlanmadığı şeyleri yapmışımdır. O kişiyi memnun ediyor muydum bilmiyorum, ama Allah muhakkak memnun olmuyordu. Askerdeki arkadaşlarım geldi aklıma. Askere gittiğimde Mukaddes Kitabı sadece bir kere okumuştum. Onların hafta sonu tatillerinde kadın aramalarına yardım etmiştim. Kendim bir şey yapmayacaktım ama onlara yardım ediyordum! Akşam kışlaya dönünce beni vicdanım çok rahatsız etti. Zaten hiçbir şey olmamıştı, fakat yinede benim yaptığım şey doğru değildi. Kendim yapmayacaktım ama başkalarının yapmasına yardımcı oluyordum! Bu konularda duyarlı olmak için iman, sevgi, çok iyi eğitilmiş bir vicdan, hikmet, dolayısıyla da bilgi ister. Çünkü bu duygular yanlış kullanılırsa, bu sefer de katı, anlayışsız bir doğruluğun esiri olup, fanatik bir şahit, ya da Müslüman, İsa'yı öldüren Yahudiler, ya da başka tür bir aşırı dinci gibi olmak da çok kolaydır. Ya da tam tersine, peygamber Balam'ın olayında olduğu gibi, tarihe bakıldığında hep başkalarını nasıl memnun edeyim düşüncesinden de çok bozuk işler ortaya çıkmıştır. Ne öylesi doğru ne de öbür türlüsü. Ben bizzat bunları ayırt etme yeteneğine sahip olmak için Allah'a çok yalvarıyorum, özellikle her konuda bize yardım etmesi için de hepimiz yalvarmalıyız.

Yine başka bir benzer konu da Pavlus'un Timoteos'a yazdığı ikinci mektubunda 3:8'de geçiyor. Yannis ve Yambris adıyla kastedilen isimler Mısırdan ıkış kitabının 7:11'inde geçmez. Bu isimler sadece İncil'de geçiyor, o da bir kere. Bu yüzden İncil uydurma bir kitap mıdır? Daha bunun gibi ve buna benzer krallar ve tarihler kitabında birçok örnekler var. Hatta tüm bunları anlamayan, veya anlamak istemeyenler, "bu kitaplar

sahtedir ve değiştirilmiştir” diyerek inkâr ediyorlar. Aslında onlar da aynı Kurani eleştirten Hıristiyanlığın, Şahitlerin kafasına ve görüş açısına sahipler. Fark sadece renk ve etiket değişikliğinde.

Gelelim Nuh’un Mukaddes Kitapta geçmeyen, Kuranda bahsedilen o fazla oğluna. Mukaddes Kitapta Nuh hakkında ve onun oğulları hakkında daha başka yerlerde geçen ispatlar da var. Onlar da hep Nuh’un sadece üç oğlundan söz eder. (Tekvin 5:32 ; 6:10 ; 10:1) Peki bu Kuranda geçen dördüncü oğul da kimdir? Kuran’da Nuh ve Lut’un karıları hakkında: “Onlar iyi değildi” diye bahseder. Bunu yine yerinden okuyalım:

Allah kâfirlere, Nuh’un karısı ile Lut’un karısını misal olarak gösterir. Onlar kullarımızdan iki iyi kulun altında idiler; böyleyken onlara hainlik ettiler. Bu yüzden onlar, Allah’a karşı onları kurtaramadılar. Onlara denildi ki: “Ateşe girenlerle beraber siz de girin”. Sure 66:10

Kurandaki bu açıklama Mukaddes Kitabın çok az bir şekilde sadece Lut’un karısı hakkında geçer. Orada da Lût’un karısı arkasına bakmaması gerekirken, meleğin sözünü dinlememiş arkasına bakmış ve tuz direği olmuştur. Yüzeysel bir inanca sahip insanlar o kadının tek suçu budur diye düşünür ve de öyle inanabilir. (Tekvin-Yaratılış 19:17-26) Aynı Musa’nın savaşta öldürdüğü peygamber Balam gibi. Sadece Tevrat bilgisiyle sanki o adamın savaş sırasında öylesine, kazaen bilmeden öldürüldüğü anlamı bile çıkabilir. Bunun gibi Nuh’un karısının kötü olduğu ve başka bir oğlu olduğu hakkında Mukaddes Kitapta detaylı bir açıklama yok. Aslında karısı hakkında hiçbir yerde bilgi vermiyor. Peki, böyle ayrıntıya girmedi diye bu iki kitaptan biri saçma ve yanlış mı olmalıdır? Olabilir, Mukaddes Kitapta da bazı yerde detaylara girilmezken, bazı yerlerde ise ayrıntılı bilgiler vardır. Sadece bu konuda İncil’den Matta-Markos-Luka ve Yuhanna’yı okumak yeterlidir. Bu resullerin her biri aynı olaylara değişik bir açıdan bakarak, ayrı bir anlatım tarzıyla ve farklı ayrıntılara girerek yazmışlardır.

Nuh’un oğlu hakkında Kuranda yapılan açıklamalardan, “hayır bu imkânsız olamaz” denilebilecek yer yok. Eğer Nuh’un karısı hakkında Kuran’da Allah bize böyle bir ipucu verdiyse, neden o kadın Nuh’un kendinden sandığı çocuk zina vasıtasıyla başka birinden olmuş olmasın? Çünkü Kuran onların hainlik ettiklerini yazıyor. Hatta Nuh o oğlunun gemiye girmemesinden duyduğu acıyla: “Allah’ım hani benim bütün ailemi kurtaracaktın” diye yalvarıyor. Allah ise ona cevap olarak: “Ey Nuh o gerçekten senin aileden değildi, o iyi iş işlemedi” diyor. Allah Nuh’a daha fazla da bir bilgi veriyor mu bilmiyoruz. (Hud Suresi 11:37-48). Bu ayetler ışığında, ben bu yorumu yapmaktan başka bir açıklama düşünemiyorum. Hem ayetlere uyuyor, çok da mantıklı. İmkânsız denmez, çünkü zamanımızda böyle gayri meşru ilişkilerden doğan çocuklar, peynir ekmek yemekten daha doğal şeyler oldu. Nuh’un zamanındaki dünya da şimdiki dünyamızdan daha kötü değildiyse de, sahip oldukları imkânlara göre pek farklı da değillerdi. (Tekvin 6:5-7) Bazıları, “madem öyleyse Allah o kadını neden öldürmedi” diyebilirler. Allah şimdi de her zina işleyeni neden öldürmüyor ise, o zaman da öldürmemiştir. Tufandan sonra da yeryüzünde Nuh ve ailesinden başka hiç bir insanın kalmadığını da unutmayalım. Toplam sekiz kişi. Hem bununla Nuh’a mı yoksa karısına mı ceza verilmiş olacaktı? Hem Allah Nuh tufanıyla bütün kötülüğün ebediyen bir sonunu getirmiyor ki. Günahkâr olma durumu ve kötü insanlık nesli ondan sonra da devam ediyor. Bunu bilen Allah Nuh’un karısını bağışlayıp öldürmediyse, bu durumu neden anlaşılmasız bir gözle görelim? Eyüp peygamberin karısı da ahmak, imansız ve günahkâr biriydi ve Allah onu da öldürmedi. Tam tersine, kayıtlarda “Eyüp hastalığından iyi olduktan sonra o kadından birçok çocukları olup, mutlu ve beraber yaşadılar” diye geçer. (Eyüp 2:7-10 ve 42:10-16) Neden bütün bunlar böyle olamazmış? Şahitlere göre olamaz. Bir ayeti yazıp öbürlerini gizlerler ise olamaz tabii. Objektiflik yok ki, nasıl olsun!

Mukaddes Kitap değiştirildi mi?

1 Oktober 1965 der Wachtturm

Bu konu ise tam tersi bir tarzla işleniyor. Bu sefer Kurandan aldıkları ispatlar ile Mukaddes Kitabın değiştirilmemiş olduğunu ispatlıyorlar! Hayret, Kuran hem "Allah'tan olamaz" denilen bir kitapken, şimdi de Mukaddes Kitabı savunan bir kitap oluveriyor! Bu numara da hemen hemen her Hıristiyan misyonerlerinin, son zamanlarda Müslüman'ı kendi tarafına çekerken kullandığı bir taktik oldu! Hatta kendilerinin verdikleri ayetleri de buraya yazacağım. Yalnız bu sefer ben de Şahitlerin görüş açısıyla beraberim, ama onların sahip olduğu sahteci ikiyüzlülükle değil !

İslam âlemi Mukaddes Kitabın, yani Tevrat-Zebur-İncil'in değiştirildiğini iddia ederler. Bu da çok büyük bir saçmalaktan başka bir şey değildir. Eğer mukaddes Kitap Allah sözüyken değiştirilene biliyorsa, Kuran da aynı şekilde değiştirilmiştir dememiz gerekir. Hep aynı konuları tekrar etmeden, ben Şahitlerin bu konuda verdikleri ayetleri yazayım. Bakara, Sure 2:39 ,40 ve 76-79 ; 3:71-72 ve 79 ; 4:52 , 137 , 5:16, 47-50, 66-68 ; 10:95. Şahitler tüm bu ayetleri tek bir sureden almış. Bırakın bu ayetler ile Mukaddes Kitabın değiştirilmiş olduğunu, tam tersine; bu ayetler sadece Mukaddes Kitabı destekler ve "onu okuyun" der. "Mukaddes Kitap değiştirildi" diye yırtınan İslam âlemi düşünsün de belki utanırlar! Eğer Allah sözü **değiştirilebilir** diye bir kapı açmaya kalkarsak, ilk önce Allah'tan ve O'nun verdiği sözden şüphe etmekle kalmayız, Allah sözüdür diyebileceğimiz hiçbir dayanağımız da kalmaz. Hem bununla da Allah'ı adaletsiz yapmış oluruz. Çünkü Allah doğru ile yanlış ayırt edebilecek bilgileri koruyamadıysa, ilerde bize nasıl hükmedebilir? O ise bütün insanlığa hükmederken bunu adil bir şekilde yapacaktır. Yoksa herkes: "Allah'ım ben bilmiyordum, neyin doğru neyin yanlış olduğunu gösteren elimizde hiçbir kanıt yoktu. Okuyabileceğimiz Senin kitaplarını ise insanlar değiştirmişti. Bu yüzden de kafama göre davrandım, kendime göre doğru bulduğumu yaptım" demezler mi?

Bütün dünyaya bakın, karışık o kadar çok kültürün ve kanunların içinde neyin doğru olduğunu siz söyleyin. Bu mümkün müdür? Bir ülkede bira dahi içmek çok yasakken, başka bir yerde viskiyle yıkanılır. Ayrıca bu değerli bir gözle de görülür. Bir ülkede sokakta açık saçık neredeyse bir cinsel ilişki hariç her şey serbestken, başka bir ülkede karısının elini tuttu diye o kişiye çok kötü namussuzluk yapıyor gözüyle bakılıp, hatta bıçaklanıp öldürülene bilir! Afrika'da kadınlar cırılçıplak dolaşırken, aynı sıcaklıktaki başka bir ülkede, kadınlar gözlerine kadar örtünmüştür! Bu aşırı uçların arasında hangisi doğrudur diyebiliriz? Allah sözünü koruyamıyor ise, gelin de doğruyu siz bulun. Sevgi dolu bir Baba böyle bir şeyi yapar mı? Bakın İsa bu konu hakkında ne diyor:

Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapıyı çalana kapı açılır.

"Aranızda hangi baba, ekmek isteyen oğluna taş verir? Ya da balık isterse ona balık yerine yılan verir? Ya da yumurta isterse ona akrep verir?

Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba'nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi?" Luka 11:13

Eğer biz Allah'tan iyi ile kötüyü ayırt etmek için bilgi istersek, onu bizden gizleyip, insanlara da bozdurur mu? Allah bu üç kitapta da söz veriyor, "**Ben sözümü koruyacağım**" diye. Mezmurlar 12:6-7; İşıya 34:16 ; Matta 24:35 ; Yuhanna 5:39 ; Kurandan: Sure 6:34 ; 6:115 ; 5:48 ; 2:91.

Şahitlerin bundan sonraki yazıları bu ve buna benzer şekilde Kurani kötülüyor. Ben başlangıçta yaptığım gibi, bire bir hepsini tercüme etmeye kalkmadım. Ancak en önemli kritikleri cevabımın içinde işledim. Yine en önemli bir neden, Allah'ın bir peygamberinin peygamber olması için ne gibi özelliklerinin olmasıydı. Bu konuyu ayetini belirterek yazmıştım. "**Bir peygamberin söylediği o şey olmaz ve gerçekleşmez ise, Allah'ın adıyla o**

peygamber yalan söylemiştir" deniyordu. Yasanın Tekrarı ya da Tesniye kitabı 18:20-22de. Yalnız bir peygamber için "kesin bir ölçü budur" diye bu ayeti de alamıyoruz. Çünkü o peygamber sahte bir peygamber de olsa, söylediği şey gerçekleşebilir diye de yazmıştım. Bu da Tesniye 13:1-3 de yazıyor. Çok derine girildiği zaman, bir kişinin peygamber olup olmadığını anlamak bazen çok zor da olabilir. Çünkü sahte bir peygamberin söylediği şey de yerine gelebilir. Bütün bunlar böyle olmasına rağmen, Allah'ın görevlendirdiği peygamberin, sağlığında söylediği o şeyin muhakkak gerçekleşmesi lazım. Bu bir şart. Bu nedenle bilgiye de aşırı derecede ihtiyacımız var. Fakat bu bilgi eğer bir Şahidin, bir Katolik'in, bir Müslüman'ın, bir Yahudi'nin ya da her hangi bir dinin dogması, yorumları ve doktrinleri doğrultusunda olursa, o zaman bütün bu dinler muhakkak ama muhakkak o gelen gerçek Allah'ın peygamberini yalancı ve sahte sayacaktır. Bütün dinler Allah'ın iradesine tam zıt olarak çalıştıklarından dolayı, geçmişte gelen peygamberleri hemen nasıl kabul etmeyip, karşı gelip, hatta onları öldürdüler ise, şimdi de eğer bir peygamber gelirse, bütün saydığım ve saymadığım bu dinler onu kabul etmeyecekler. En başta karşı gelecek olanlardan biri de Yehova Şahitleridir! Allah kendilerinden izin almadan nasıl olurda onların yönetim kurulundan birini değil de başka birini peygamber atamıştır!!! O peygamber ancak bunlardan müsaade ister de, tüm dünya da o peygamberden ötürü bunları överse, yine de "eh olsun bari" yi bile zor derler. Halkın nabzına ve menfaatlerine uygun ise, bunların da her dediğine «evet» diyecekse, o zaman bile belki. Öbür taraftan da bütün bunları yapacak adam zaten Allah'ın peygamberi olmaz ve de olamaz.

Fakat biz konumuzda kalalım ve Muhammed'in sağlığında gerçekleşmesi gereken en az bir peygamberliğin olup olmadığını araştıralım. Peygamberliğin anlamı, «Allah'ın uyarılarını, sözünü ve gelecekte vaki olacak olayları önceden bildirmesi» demektir. Bunu bildiren, duyuran kişiye de peygamber deniyor. Basit bir anlatımla bunlar böyle. Şahitlerin Kuran hakkındaki bu son yazı serisinde, (1 Kasım 1965) bu konu da ele alınıyor. Onlar Rum suresindeki ikinci ayetin aslında saçma bir peygamberlik olduğunu savunuyorlar. Dedik ya, biri ille de taraf tuttu mu, artık öbürü ne söylerse söylesin, o taraf tutana göre bu hep saçmadır, yanlıştır. Bu ayette Kuran, Rumların yenileceğinden ve sonra tekrar yeneceğinden bahsediyor. Rumlar diye geçen bu ayetlerde, eski Bizans ya da başka adıyla Doğu Roma İmparatorluğu kastediliyor. Onları yenilgiye uğratanlar ise Persliler. Şimdiki İran'ın bir bölge halkı. Üç ila 9 yıl içinde ise Rumların yeneceklerini Muhammed yine önceden söylüyor. (Rum, sure 30:2-4) Şahitler bu peygamberlik hakkında, her keskin görüşlü birinin de o zaman bunu önceden söyleyebileceğini savunuyorlar. Çünkü Rumlar o zamanın dünya kudreti durumundaydı ve yenmeleri de normaldir deniyor. Hâlbuki ilk seferinde yenildiklerini de unutmamalı. Verilenlerin ille de o tarihler arasında olmasına peki ne denmeli? Altı ay ya da iki sene denmiyor. 12 sene de denmiyor. Üç ila 9 sene içerisinde olacağından bahsediyor. Bu 3 sene ile 9 sene de esnek bir rakam gibi gözüküyorsa da, o tarihler arasında bu sözler gerçekleşmiştir. Zamanımızda her şey çok daha iyi hesaplanabilirken, yine de dünya hâkimi ülkelerin hesaplarında dahi çok yanıldıklarını görüyoruz. Demek ki öyle keskin bir görüş ile gelecekteki olayları tamı tamına söylemek pek o kadar kolay değil. Böyle olduğu halde Muhammed bunu nasıl bildi! Ben bu konu üzerinde hiç de fazla durmayacağım. Çünkü benim için daha önemli peygamberlikler var ki, bunların gerçekleşmesi daha bir imkânsızdı. Tabii bu konu Şahitler tarafından hiç mi hiç ele bile alınmıyor. Mesela Muhammed peygamber olduğunu ilan ettikten sonra, kendisini öldürmeye kalktıkları için o yerden kaçmak zorunda kalıyor. Yanılmıyorsam yanında da sadece bir kişi var, başka hiç kimse yok. Birçok zor şartlar altında zamanla bu taraftarlar çoğalır. Buna rağmen Muhammed'in tekrar o yere geri dönüp, hem de bütün o bölge halkının Müslümanlığı kabul edecekleri gerçeğini kestirmek için, gerçekten de peygamber olmak gerekir. O da fetih suresinde 27'inci ayette yazıyor. Orada:

Allah, Elçisine gösterdiği hak rüyayı onayladı. İnşallah siz güven içinde kiminizin başı tıraş olmuş, kiminizin saçları kısalmış bir halde korkusuzca

Mescidi harama girersiniz. O sizin bilmediğinizi bilir. Bundan başka yakın bir zafer yazdı. Sure 48:27

Muhammed'in, hemen hemen tek başına başlatmış olduğu bütün bu olaylar sağlığında yerine geliyor. Şahitlerin en çok övündükleri bir şey de sayılarıdır. Şimdiki son rakamlar ile bütün dünya çapında 6 milyonu biraz geçmişler. Onların dışında olanlara: "Allah'ın laneti üzerlerine gelecek, bizden başka hiç biri kurtulamayacak" dedikleri diğer Hıristiyanlar ise 2 milyardan fazla ve hemen arkasından Müslümanlık geliyor! Son bildiğim rakamlara göre 1,4 milyar. Eğer bereket sayıda ise, bu Şahitler o zaman için Muhammed'i başarılı, Allah'tan bereket almış biri olarak görmeleri gerekmez mi? Ben sayılar hakkında durmak istemiyorum. Bu sayılar ile övünenler Şahitler. Onların ne kadar komik olduklarını göstermeye çalışıyorum. Bir gerçek varsa, o da Muhammed'in sağlığında söylediği peygamberliklerin, hatta inanılması zor o iki peygamberliğin gerçekleştiğidir. Bunu insanlar ister kabul etsinler ister kabul etmesinler, bu İslam tarihinin bir gerçeğidir. Kabul etmek istemeyen, Mukaddes Kitapta geçen peygamberlikleri de kabul etmiyor demektir. Bazıları sözü geçen o olaylar gerçekleştikten sonra kaleme alınmış olduğunu iddia ederek, Mukaddes Kitap peygamberliklerini sahtekârlık olarak niteliyorlar. Hem de kimler biliyor musunuz? Genelde bu kitabın temsilcileri olan Hıristiyan düşünürleri! Aman daha fazla düşünmesin bunlar!

Yine Şahitler dahi son paragraflarda bir gerçeğe değinerek, Muhammed'in kendisini peygamber ilan etmesiyle, en azından bir müddet hiç de seilmeyen bir kişi durumuna düştüğünü vurguluyorlar. Sözüm ona bu gibi sözlerle de, "dikkat edin, bakın sizde Kuranı savunmaya kalkarsanız, Muhammed gibi seilmeyen insanlar sınıfına girebilirsiniz" demek istiyorlar! Bunu söyleyenler ise sözüm ona "İsa Mesih'in izleri ardınca gidin" diye teşvikte bulunanlar. İsa'yı ölüme götürdükleri zaman onun tarafını tutan yanında bir kişi bile yoktu. Dikkat edin, "gezmeğe götürdükleri zaman" demiyorum "ölüme götürdükleri zaman" diyorum. Neden öldürdüler? Körlerin gözünü açtı, topalları iyileştirdi, sağarlar duyar, dilsizler konuşur, kötürümler yürür, ölüleri ise dirilir yaptı diye mi? Bütün bunları Allah o kişi üzerinde yerine getiriyordu. Neden? "Ona iman edin, Ben o kişiyle beraberim" demek istiyordu da ondan. (Yuhanna 11:32-42 özellikle 42'inci ayet) İsa ise ne dedi? "Bana böyle yaptılarsa size daha neler yapacaklar". (Yuhanna 16:20) Fakat bakın, böyle sahtekâr ve ikiyüzlü insanlara İsa bizzat ne diyor:

Haydi, atalarınızın başlattığı işi bitirin!

"Sizi yılanlar, sizi engerekler soyu! Cehennem cezasından nasıl kaçacaksınız?

İşte bunun için size peygamberler, bilge kişiler ve din bilginleri gönderiyorum. Bunlardan kimini öldürecek, çarmıha gereceksiniz. Kimini havralarınızda kamçılıyacak, kentten kente kovalayacaksınız.

Böylelikle, doğru kişi olan Habil'in kanından, tapınakla sunak arasında öldürdüğünüz Bereky'a'nın oğlu Zekeriya'nın kanına kadar, yeryüzünde akıtılan her doğru kişinin kanından sorumlu tutulacaksınız.

Size doğrusunu söyleyeyim, bunların hepsinden bu kuşak sorumlu tutulacaktır.

"Ey Kudüs! Peygamberleri öldüren, kendisine gönderilenleri taşıyan Kudüs! Bir tavuk, civcivlerini kanatları altına nasıl toplarsa, ben de kaç kez senin çocuklarını öylece toplamak istedim, ama siz istemediniz. Mat 23:32-

37

Bu ayetleri okuduktan sonra, Şahitlerin Muhammed hakkındaki, "aman onun gibi olmayın, o pek sevilen biri değildi" diye yazdıkları son teşviklerini okuyunca, ne kadar da çok inanılır oluyorlar. İsa'nın dediği gibi tam "ikiyüzlü engerekler" bunlar. Birleşmiş Milletleri (UN) «Şeytanın topluluğu» diye nitelerler, ama onlar kendilerine sınırlar koyana kadar da orada üyelerler. Açıklamalarında ise, oradaki arşiv kütüphanesi bilgilerini elde etmek için Birleşmiş Milletlere üye olduklarını söylerler. Şeytanın Milletlerinin gıdasından Allah'ın yeryüzündeki kavmi besleniyor! Hayret ki

Allah kavmini besleyecek gıdayı bu insanlara Şeytan vasıtasıyla veriyor! Öbür taraftan geçimi için kışlada temizlikçilik yapan birini "Şeytana hizmet ettin" diye hemen aralarından atıyorlar. Mantiğa bakın. Size çok daha açık bir şey söyleyeyim. Muhakkak ki dünyada herkesin hatası da vardır günahı da. Fakat böyle ikiyüzlü insanlara inanmak ve onların peşinde gitmekle, yalnız suçüstüne suç, yanlışlık üstüne yanlışlık yığmakla kalmıyoruz; bir de onların pisliklerini isteyerek sırtımıza alıp, onlara ortak olmakla, bütün değerleri ayaklar altında çiğniyoruz. Böyle ayaklar altına aldığımız o değerler yüzünden Allah bizlere muhakkak öfkeyle bakıyor. Bütün bunlardan sonra da biz hâlâ utanmadan kurtuluş mu ümit ediyoruz? Hem de yeryüzünde buna layık tek kavim olmakla! İnançtaki sapıklığa bakın, sonra da bunlara "Allah'ın seçtiği kavim" demeye devam edin.

Muhammed hakkında önceden yazılmış bir peygamberlik var mı?

Bu konu altında da kritikler var. İslam düşünürleri: "Muhammed'in peygamber olarak geleceği İncil'de geçiyor" demişler. O ayetin anlamını o zamanlar ben de bilmiyordum. O da Yuhanna'da yazıyor. 14.Bölümün 16-17 ve 25-26 ayetlerinde mukaddes ruhu kastettiği anlaşılıyor; fakat yine Yuhanna 15.Bölümün 26-27 ve en önemlisi 16.Bölüm 13'üncü ayeti mukaddes ruhtan değil de bir şahıstan bahsettiği kesin. Gelin bu konuyu biraz daha etraflıca işleyelim.

İsa Mesih ve bazı diğer peygamberler peygamberlikte bulunurken, bazen iki olayı ve ayrı zamanları aynı peygamberlik altında ele aldılar. Bununla da tümünün sanki bir olay için geçerli olduğu sanılabilir. Mesela, evrensel bir sonla ilgili olan peygamberlik başka; sadece Yeruşalim'in ve mabedin sonuyla ilgili olan peygamberlik başka konu altında işlenmez, aynı konu altında işlenir. (Bak Matta 24:1-31 ; Markos 13:1-32 ; Luka 21:5-28). Bu farkı insan ancak dikkatli araştırdığı zaman görebiliyor. Yine örneğin Yeruşalim'in harap edileceği açıkça sadece Luka'nın 21:20 ayetinde yazar. Öbür peygamberliklerde ise hepsi bir ve aynı olaymış gibi anlatılır. Luka konuyu başka bir açıdan yazmasına rağmen, okuyucuda başka bir izlenim bırakır. Şöyle ki, bu sefer de kişi Luka'da yazılanları okuyunca, bu olayın sadece Yeruşalim için olduğunu sanıp, hemen bu olaydan sonra bir son geleceğini umabilir. Matta ve Markos'u okuyanlar ise, sadece evrensel bir sonun peygamberliği kastediliyor diye anlayabilir. Aslı ise, İsa son günlerde olacak olaylar ile o zamanki Yeruşalim'in başına gelecek olayların benzerliğini bildiği için, bu iki konuyu da bir peygamberlik altında anlatmıştır.

Kısacası, o peygamberlikler nasıl iki değişik ama benzer olayları bir yerde anlatıyorsa; Muhammed hakkındaki Yuhanna'daki peygamberlikte öyle. Bu peygamberlikte bir "teselliciden" bahsediliyor. Bu tesellici olan Mukaddes Ruh İsa'nın ölümünden sonra bütün o inananlara verildi. Onlar da mucizevi bir şekilde bilmedikleri, önceden öğrenmedikleri milletlerin dillerinde konuşmaya başladılar. Bir de bu ruh gözle görülür bir biçimde o insanların üstüne geldi. (Resullerin-Elçilerin İşleri 2:1-4 ve 10:44) Fakat Yuhanna 15:26 da ayrıca şöyle yazıyor:

"Baba'dan size göndereceğim Yardımcı, yani Baba'dan çıkan Gerçeğin Ruhu geldiği zaman, O bana tanıklık edecektir.

Bu ayet ile Muhammed ya da bir peygamber hakkında söylenip söylenmediği açıkça ispat edilemiyor. Fakat Yuhanna 16:7-14 hiç şüphe götürmeyecek bir şekilde yazılmış. İsa'nın bu konudaki sözlerini gelin birlikte okuyalım.

"Size gerçeği söylüyorum, benim gidişim sizin yararınızdır. Gitmezsem, Yardımcı size gelmez. Ama gidersem, O'nu size gönderirim. O gelince dünyanın günah, doğruluk ve gelecek yargı konusundaki suçluluğunu dünyaya gösterecektir. Günah konusunda - çünkü bana iman etmezler. Doğruluk konusunda - çünkü Baba'ya gidiyorum, artık beni görmeyeceksiniz. Yargı konusunda - çünkü bu dünyanın egemeni yargılanmış bulunuyor. Size daha çok söyleyeceklerim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız. Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi her gerçeğe yöneltecek. O kendiliğinden konuşmayacak, yalnız işittiklerini söyleyecek ve gelecekte olacakları size bildirecek."

Orijinal dili Yunanca olan İncil'de "O" demekle erkek bir şahıs kastedilir. Türkçede bunun farkına varmak zor. Türkçede kişi hakkında kullanılan zamirden, onun cinsiyetini ayırt etmek bu örnekte olduğu gibi de imkânsız. İncil Yunanca yazıldı dedik. Daha bir sürü dile de çevrildi. Arapça, Yunanca, İngilizce, Fransızca, Almanca gibi bazı dillere zengin diller deniyor. Yani bir kelimeyi kullandığı zaman, genelde bir anlama geliyor. Fakir dillerde ise bir kelime birçok anlamlarda da kullanılabilir. Örneğin "çalmak" Türkçede hem hırsızlık anlamında hem de musiki bir aleti oynamak

anlamındadır. Ya da "göl", yani sırt anlamında olurken aynı zamanda bir çiçeği de kasteder. Yat, hem uyu anlamına gelirken denizdeki botu da kasteder. Bunun gibi bir sürü örnekler var. Bu durum o zengin dediğimiz dillerde de var, fakat fakir dillere nazaran daha azmış. Bir de işin içine bir sürü gramer farklılıkları giriyor. Yine Türkçede "O" dendi mi, artık bu kadında olur, çocukta olur, erkekte; hatta bir eşya bile kastedilmiş olabilir. Şimdi yeni Türkçede Allah ve peygamberlerden bahsedilince büyük "O" harfiyle yazıyorlar. Bizim zamanımızda hepsi aynıydı. Yinede Türkçe dil gramerinde tam olarak böyle bir değişiklik var mı bilmiyorum. Bu farkı Türkçe Mukaddes Kitabın yeni çevirisi ile eski çevirisinde görebilirsiniz. En azından Allah'tan ve İsa'dan bahsederken bu böyle yapılmış. Şahıslar hakkında ise yine eski bildiğimiz usule göre gidiyor. Fakat Yunancada, Almancada, İngilizcede "o" dendi mi muhakkak erkek mi kadın mı, eşya mı, çocuk mu olduğu anlaşılıyor. Çünkü o dillerde her cinsiyet için ayrı bir kelime kullanılıyor. Bu yüzden Türkçe Mukaddes Kitaptan bu durumu ispat etmek zor. Fakat yine de başka birçok ispat metotları var. Umarım konuyu açıklarken anlayacaksınız.

Ayrıca, **Mukaddes Ruh nedir?** Bunu da açıklamak lazım.

Mukaddes Ruh bir şahıs değil, Allah'ın faal gücüdür. Bir insanın eli, kolu gibi. El, kol ise bir şahıs değildir. Yani benim elim birine vurursa, "ben yapmadım ama elim yaptı" diyemem. "Deli" derler, adamı tımarhaneye atarlar. Ya da eliyle konuşan insan da normal değildir. Hâlbuki elimiz ile neler neler yaparız. Fakat bütün bunları ve vücudumuzun uzuvlarını (el, kol, ayak, göz, ağız gibi) bizim beynimiz, kısacası biz yönetiriz. Yoksa bu saydığımız organlarımızın ne düşünme, ne şahsi bir yaptırım zekâsı, ne de iradesi falan vardır. Benzetmek gerekirse Mukaddes Ruhta böyle, yani Allah'ın faal gücüdür. Ancak bu kadar biliyoruz. Allah'ın gücüyle dünyayı yaratması, ruhunu kullanışı hakkında şöyle yazar:

Yer ıssız ve boştu; ve enginin yüzü üzerinde karanlık vardı; Allah'ın Ruhu suların üzerinde hareket ediyordu. Yaratılış-Tekvin 1:2

Şahitler üçlüğe inanmadıklarından dolayı, Allah'ın ruhu hakkındaki bilgileri de benim bu anlattıklarımın benzer. Onlar da Allah'ın ruhu hakkında, "bu O'nun faal kuvvetidir" derler. Katolik ve Protestan dinleri gibi Allah'ın Ruhunu bir şahıs diye görmezler. Bu bilgiler Mukaddes Kitap ve Kuranla da uyum içindedir. Zaten Hıristiyanlık dinleri de ispat olarak en çok da, İsa'nın Muhammed hakkında söylediği bu peygamberlik sözlerine dayanarak, Mukaddes Ruh bir şahıs yapar ve ona Allah diye taparlar. Ne demek istediğimi ispatlarla açıklamaya çalışacağım.

Bir ayette, Matta 12:32'de "**Kutsal Ruh'a karşı bir söz söyleyen, ne bu çağda, ne de gelecek çağda bağışlanacaktır**" diye geçer. Bu ayette Kutsal Ruh diye kastedilen; Allah'ın bizzat kendisine, işlerine, yaptıkları ve yapacaklarına karşı nefret duymaktır. Eğer Kutsal Ruh, Hıristiyan âleminin inandığı gibi Allah'tan ve İsa'dan başka üçüncü bir Allah ise, bu ayette o zaman hepsini sayması gerekmez miydi? Yani Allah, İsa ve Mukaddes Ruh diye. Neden sadece Kutsal Ruh diyor? Eğer yine Hıristiyan âlemi gibi inanacak olursak, bu ayete göre, kişi Allah'tan nefret edebilir ama Kutsal Ruhtan değil! Bu da ne kadar saçma olur. Burada aslında kastedilen sadece Allah'tır ve Mukaddes Ruh ondan ayrı bir şahıs değildir. Mukaddes Ruh ancak O'nun kuvveti, kudreti, faal yaptırım gücüdür.

Mukaddes Ruh hakkında, dediğim gibi Şahitler çok şükür ki kısmen doğru bir anlayışa sahip. Fakat başka konularda sahip oldukları yanlış anlayıştan dolayı, bildikleri bu doğru bilgi de onları kendi kendilerine tuzağa düşürüyor. Zaten bir ayeti doğru anlayıp öbürünü yanlış yorumlarsak, bir şeyi fark etmemiz gerekir ki, bu da bir yerde hata yaptığımızdır. Başka bir alternatif ise, hatamızı kabul etmeyip, yaptığımız öbür açıklamaları zarla zorla ille de birbirlerine uydurmaya çalışmamız olur. Bu konuda anlatmak istediğim en açık örnek, şimdi bahsettiğim bu ayetlerle kastedilen Muhammed mi Mukaddes Ruh mu örneği olacak. Gelelim hiç tartışma götürmeyecek Yuhanna'daki o ayete.

Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi her gerçeğe yöneltecek. O kendiliğinden konuşmayacak, yalnız işittiklerini söyleyecek ve gelecekte olacakları size bildirecek. Yuhanna 16:13'deki ayet.

Bu açıklamalardan sonra yukarıda tekrar yazdığım ayeti siz bir düşünün. İsa diyor ki: **"O kendiliğinden konuşmayacak"** Birincisi burada geçen "O" erkek şahsı kastediyor. Bunun böyle olduğuna hiç kimsenin itirazı yok. Dediğim gibi Türkçe bu konuda fakir olduğundan, anlamakta bizler zorlanabiliriz. İkincisi **"kendiliğinden konuşmayacak"** derken, demek ki O'nun kendiliğinden konuşma yeteneği var. Bu da açıkça onun kendi iradesinin varlığı demektir. Mukaddes Ruh'un kendiliğinden konuşma yeteneği nasıl olabilir? Bizim elimiz de bir güçtür, ama o kendiliğinden bir şey yapamaz. Bırakın eli, ağızımız dahi kendiliğinden konuşamaz. Bedensel bir özümlük yoksa hepsi bizim irademize bağlıdır, bütün bu organlarımızı beynimizden yönetiriz.

Yine devam ederek o kişi hakkında İsa: **"yalnız işittiklerini söyleyecek"** diyor. Bir de üstüne üstlük bu kim ise işitme yeteneği de var. Elimiz, kolumuz işitir mi? Allah'ın Ruhu O'nun faal gücü ise, nasıl bu özelliklere sahiptir diyebiliriz? Evet, mukaddes ruh bu özelliklere sahiptir, fakat bir şahıs olarak değil. Kulaklarımız işitir ama kulak cinsiyete sahip bir şahıs değildir. Çünkü peygamberlikte **O kendiliğinden konuşmayacak, yalnız işittiklerini söyleyecek** demekle onun kendine ait bir şahsiyeti olduğu apaçık ortada. Hem kendi iradesi olacak, kendi işitme özellikleri olup, konuşma yeteneği de olması bir yana, bir de şahıs, hem de erkek şahıs olacak. Allah hakkında da erkek kişi zamiri kullanılır, bu doğrudur. Fakat Mukaddes Kitabın hiçbir yerinde, sadece Yuhanna'da yazan bu ayet dışında Mukaddes Ruh hakkında böyle bir şey yazmıyor ve Yuhanna 'da da mukaddes ruh kastedilmiyor. Çünkü burada geçen "O" Mukaddes Ruh değil, ancak erkek bir şahıs, bir insandır da ondan.

Bu ayeti ne kadar zorlarsak zorlayalım, ne Hıristiyan âlemi gibi ne de Şahitler gibi bir türlü başka yere bükemiyoruz. Fakat bu bir insan, erkek bir şahıs, bir peygamber denildiği zaman İsa'nın sözleri tas tamam tutuyor. Bu sefer o sözlerin anlamı daha bir anlaşılır ve mantıklı oluyor.

Çünkü bir insanın kendi iradesi, yani kendiliğinden söyleme ve işitme yeteneği vardır. Bunları kendiliğinden değil de, başkası söylediği için yapmasıyla da itaat ettiği kastedilir ki, bunlar yine bir insana yakıştırılır. Elimiz kolumuz da bizim bedenimize ait ise "elim bana itaat ediyor" denir mi? İnsanlar bize aptal aptal bakarlar. Çünkü itaat cansız şeylerden beklenmez. Elimiz, araç, gereç, makine, bilgisayar gibidir. Hareket etmeleri onları şahsiyet sahibi canlı bir varlık yapmaz. Ben ise özgür iradeye sahip, düşünebilen, zekâ sahibi ve hisleri olan canlıları kastediyorum. Ancak onlardan, yani şahıslardan itaat beklenir. Mukaddes Ruh kendi başına bir iradeye sahip yaparsak, kendiliğinden değil de işittiklerini söylemekle yalnız ayrı bir şahıs olmakla kalmaz, aynı zamanda Allah'tan da ayrı bir irade ve kişiliğe sahip olur. Bununla da Allah'ı eli kolu, yani gücü kuvveti olmayan bir kör kütük, put yapmış oluruz. Öyle ya, bütün güç Mukaddes Ruhtaysa ve o başka bir Allah ise, o zaman bizim bildiğimiz Allah'ın hiçbir gücü yok demektir. Bu konuda Hıristiyan mantığı ve inancı aynen böyle çalışır. Oralar Allah konusunda saçma sapan bilgilerin yoğun olduğu yerlerdir.

Kuran ise bu bahsettiğim konuyu şöyle onaylıyor ve diyor:

Hani Meryem oğlu İsa demişti ki: "Ey İsrail oğulları! Ben size, Allah'ın Elçisiyim. Benden önceki Tevrat'ı doğrulayıcı, benden sonra gelecek olan ve adı Ahmed olacak olan bir Elçiyi müjdeleyici olarak geldim.. Saf suresi, 61:6

Bu konuda da kritikler büyük. Ahmed demek, hamd olunan, şükrolunan anlamında. Hıristiyanlar ise: "İsa , tesellici dedi, hamd olunan biri demedi ki" diyorlar. Dedim ya böyle konuşan insanlar ellerindeki kitabı ya bilmiyorlar ya da kasten yapıyorlar. Eğer Muhammed'in ismi Ahmed değil de teselli anlamına gelen Arapça başka bir isim olsaydı, sanki onlar buna inanacak mıydı? Kesinlikle hayır. İnsan yeter ki itiraz etmek istesin, o

kadar çok yollar bulur ki. Bu konuya da İncil'den örnek vererek bir açıklık getirelim.

İsa Mesih hakkında birçok peygamberlikler var dedik. Sadece biri hakkında dursak yeter. Hem de İncil'de, bunlar İsa'nın doğumuyla ilgili ayetler. Resul Matta hepsini de açıklayarak yazıyor. Orada:

Meryem bir oğul doğuracak. Adını İsa koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından kurtaracak olan O'dur." Matta 1:21
Bütün bunlar, Rab'bin peygamber aracılığıyla bildirdiği şu sözün yerine gelmesi için oldu: "İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak. O'nun adını İmmanuel koyacaklar." İmmanuel, Tanrı bizimle demektir. Matta 1:22-23 (İşaya-Yeşaya 7.14)

Resul Matta İmmanuel'in anlamını da açıklıyor. İsa ismi ise "Kurtaran Tanrı" ya da, "Allah Kurtarır" anlamında. Bu isimler İsa hakkındaki peygamberliklerde kelimesi kelimesine aynı olmadığı gibi, İsa hakkında daha birçok başka anlamda olan isimlerle yazılmış peygamberlikler var. Bazen Şilo (Tekvin-Yaratılış 49:10) bazen de İmmanuel denirken bazen de kelam, yani söz olarak ifade edilmiştir. Yuhanna 1:1 ve 14 ayeti.

Not: Resul Yuhanna'daki 1:1 ayeti yanlış değil ama yanlış anlaşılabilir. Orada: **Kelam başlangıçta var idi, ve kelam Allah nezdinde idi, ve Kelam Allah idi** deniyor. Aslında Kelam bir İlah idi demek daha anlamlı ve ayırt edici olurdu. Çünkü birçok ilahların var olduğunu, hatta Allah peygamberlerini ilahlar olarak nitelediğini geçmiş konularda okuduk. Ayırt edebilmek için de bu cümlede İlah denmeliydi. Çünkü o ayetler hem Allah'tan bahsediyor hem de İsa'dan. Yoksa başka türlü ayırım yapmak zor oluyor. Böyle tercümeleme kişiyi ille de Hıristiyan kafasına göre inandırmaya zorluyor. Şahitlerin kendi yaptıkları Mukaddes Kitap tercümesi de, zaman zaman aynı bu Hıristiyanların kendi öğretilerinin etkisiyle yaptığı taraflı tercümeleme gibidir. Yanlıştır demiyorum, fakat kitapları tercüme ederlerken, ille de öğretileri doğrultusunda kelimeler kullanmaya da çok meraklılar. Yani bir türlü tarafsızlık olmuyor.

Kısaca konuyu şöyle bir toparlarsak, İsa Mesih ve daha başka peygamberler hakkında önceden bildirilen isimler ile o şahısları kelimesi kelimesine aynı o özel isimle geleceğini beklemeyelim. Yahya peygamber hakkında da "çölde çağırmanın sesi" diye geçiyor. Hâlbuki Yahya'nın ise isminin anlamı o değil. Yahya "Allah merhametlidir" anlamında. "Çölde çağırması" demek, onun gerçekten de insanları çölde tövbeye çağırıp, günahlarından vaftiz etmesi hakkındaki bir peygamberliği vurgulamaktı, ismini değil. (Yuhanna 1:21-23)

Bütün bu gerçekler böyle iken, nasıl olurda Muhammed'in hakkında ille de kelimesi kelimesine adı "Ahmed" değil de "Tesellici" olarak aynı olması beklenir? Burada kelimelerin sıfat olarak anlamları var. İmmanuel, Allah bizimledir demenin bir anlamı olduğu gibi, Kurtaran Tanrı anlamına gelen İsa ismi de anlamlıdır. Ahmed de nasıl ki "hamt olunan" anlamındaysa, tesellici de anlamlıdır ve bu ifadeler o peygamberlerin üzerinde yerine gelmiştir. Fakat Yahudiler bunların yaptıkları gibi İsa'ya nasıl inanmadılarsa, bunların da Muhammed'e inanmamaları yeni bir şey değil. Ayrıca bu Kur'anı yazan ya da ilan eden kişi sahtekâr olsaydı, neden işi bu kadar uzatsın ki? "İsa benim hakkımda söylemişti, oradaki bahsettiği tesellici benim" derdi. Bazı insanlar, "Ah! Keşke öyle olsaydı" diye düşünebilirler. Sanki öyle olsaydı bunlar inanacak mıydı? Hayır, bu sefer daha da çok sahtekâr olduğunu söyleyeceklerdi. Aslında Muhammed gerçekten de sahtekâr biri olsaydı, o zaman da inanıyorum ki ona ilk önce Hıristiyan geçinenler inanırdı, o da ayrı bir konu.

Tüm buradaki konuları da paragraf paragraf işlemedim. Bazı yerler gerçekten hiç yazmaya bile değmezdi. Şahitlerin Yönetim Kurullarının çıkardığı «Gözcü Kulesi» makalesi Muhammed'in aldığı vahiyleri bile kabul ederken, bu seslerin Allah'tan, yani Cebrail meleğinden değil de cinlerden, kötü ruhlardan kaynaklandığını yazıyor. Kendilerini Allah'ın kullandığı tek kanal olarak iddia eden böyle sahtekâr ve organize edilmiş bu kuruluşa ne

diyelim! Peki kendileri, ilan ettikleri, tüm bu kitapta yazdığım, sahip oldukları o çürük meyveleri hangi kaynaktan alarak söylüyorlar? Allah'tan mı diyecekler? Evet, utanmadan da böyle ilan ediyorlar. Sahtekârlıktan, adaletsizlikten, kendilerini beğenmişlikten ve daha birçok çirkinliklerden dolayı organizasyonu bırakan üyeleri hakkında: "Allah kavmini elekten geçirdi" demek ile yalnız kendi yanlışlarını savunmakla kalmıyorlar, yaptıkları bütün o çirkinlikleri bir de Allah'a mal ediyorlar. Bana göre onların gittiği yolu anlamak kolay da, onları takip edenleri anlamak zor. Bu garibanlar da eşekler gibi, o sahtekâr insanların yüklerini sırtlarına almış, onlarda taaa Amerika'dan tüm dünyadaki o insanlara "deeeehhh" diyorlar. Lütfen eşek değil insan olduğumuzu ispat edip, anlayalım artık. Bu dehleme işini de yalnız Şahitlere mahsus bir özellik sanmayın. Ben genelde bu din hakkında, yazılarımı onlarla ilgili olan konulara ağırlık vererek işliyorum ve bu yüzden de onların isimlerini kullanıyorum, o kadar. Yoksa yeryüzümüzde Şahitleri aratacak çok devletler, baskılar, kuruluşlar, dinler, mezhepler vardır. Dünya Allahın iradesinde değil de belli bir zamana kadar Şeytanın iradesinde olduğu açıkça ortada değil midir? Yoksa dualarımızda hararetle, göklerde olduğu gibi yeryüzünde de Allahın iradesinin olmasını ister miydik? (Bu tüm Hıristiyanların örnek duasıdır, Matta 6:10)

Benim, Şahitlerin Kuran hakkında yazdıkları bu yazı serisine karşılık vereceğim cevaplar bu kadar. Kitabımda bu konular devamlı işlendiği için, onları da bunlara ait cevaplar olarak kabul edin. Bu serilerde geçen ama cevabını başka konular altında yazdığım bazı yerleri atladım. Mesela çevre nazırıyla neler konuştuğumdan bahsetmiştim. Bu yüzden dergide de geçen «İsa öldürüldü mü, yoksa öldürülmedi mi?» gibi konuları tekrar ve tekrar burada ele almadım.

Amerika Yolculuğuna Hazırlıklar

26 Mart 2004

Birini tanımak istiyorsan, onu düşmanından da dinleyeceksin. Ben de Kuran'a bu insanları dinledikten sonra inandım. Bütün Şahitlerle olan ilişkimde, onlardan Kuran hakkında, "Allah sözü olamaz" diye aldığım en kuvvetli deliller bu yazdıklarımды. Saçma sapanlarını konu bile etmedim. Neler neler diyenleri vardı. Dediğim gibi herkes terbiye ve kafası nispetinde bir şeyler söylüyordu. Ben ise onların bu işi bilgisizlikten dolayı yaptıklarına inanıyordum. Bütün bunların İslam âleminin suçundan dolayı olduğunu düşünerek, Şahitlerin Yönetim Kuruluna bu ve başka konular hakkında mektuplar yazdım. Mektuplar da gittiğim toplantıdaki sorumlu kişilere geri gelip, "bu kişiyle ilgilenin" deniyordu. Onlar da herhalde "ilgilendik ama anlamak istemiyor" diyorlardı. Ne kadar mektup yazdıysam, cevap hep aynıydı. Cevabı da orada yazı bölümünde oturan birine yazdırıyorlar. Hatta bir keresinde bütün yönetim Kurulu üyelerine, her birine ayrı ayrı tek tek İngilizceye tercüme ettirttiğim mektupları, iadeli taahhütlü yolladığım halde, bunlar yine de istediğim kişilerin eline geçmemişti. Ben de: "O zaman bunların bulunduğu yere bizzat gideyim ve inandığım konuları kendim anlatayım" dedim ve de gittim. Böyle bir yolculuğa çıkmak için aslında hiç param yoktu. Tam tersine çok da borçlarım vardı. Bir inşaat firmasında çalışmıştım, o da paralarımızı vermeden iflas etmişti. Para konusunda o kadar sıkıntıdaydık ki, 10 marklık benzin alıp da haftada bir toplantıya gidecek paramız bile bazen olmuyordu.

Oturduğumuz evin mimari şekli eskiden kalma olduğundan, üst katta oturanlar eve bizim yatak odasının kapısının önünden geçerek girip çıkıyorlardı. En alt bodrum kata da yine bizim holden geçilmesi gerekliydi. İlk o eve taşındığımızda hippı kılıklı iki kız vardı. Her ne kadar bizim hanımın yüzükleri falan durup dururken kayboluyorduysa da, ikisi de bu gürültü konusunda anlayışlı insanlardı. Eve geldiklerinde, eğer geç olmuşsa, ayakkabılarını ellerine alır, o ahşap merdivenleri öyle çıkarlardı. Bizler o kadar sestən rahatsız olacak tipler de olmadığımız halde, bu kızların terbiyeleri bizim de çok hoşumuza gidiyordu. O eve taşınmamızdan kısa bir zaman sonra, yanılmıyorsam bir buçuk yıl falan olacak, onlar da başka yerlere dağılıp gittiler. Onlardan sonra eve Doğu Almanya'dan kaçmış, evin erkeği 130 kilo olan bir aile taşındı. O zaman daha doğu bloğu açılmamıştı. İki erkek çocukları, bir de kocaman siyah köpekleri vardı. Adamın merdivenleri inip de çıkması korkunç bir şeydi. Sanki merdivenlerden aşağıya yüzer kiloluk çuvalar yuvarlanıyordu. Karı koca, çoluk çocuk hepsi de aynıydı. Ne söylediysek, ne şekilde yalvardıysak yok, para etmedi. Biz söyledikçe onlar sanki daha da gürültücü oluyorlardı. Yukarıdaki iki kat onlara ait olup sekiz odaları olmasına rağmen, çocukları aldıkları borazanı pazar sabahı holde öttürüyordu ! Bu insanlarla bir arada yaşamak korkunç bir şeydi. Ayrıca evin erkeği çok da meraklıydı. Her köpeklerini sokağa çıkarmak istediklerinde, bizim oturma odamızın önünden geçerlerdi. Kapılarımız buzlu camdandı ama içerisi net olmasa da görünüyordu. Bu adam köpeğiyle önüne bakıpta gitmezdi. Önce bizim kapının önünde durup içeriye adamakıllı bir bakar ondan sonra giderdi. Sinirlerimiz bozulmaya başlamıştı. Bu durumları ev sahibine de açtık. Meğerse onun da canı yanıkmiş. Kirasını bir verir, üç vermezmiş. Ya da kafasına göre istediği zaman verirmiş. O zamanlar ben Mukaddes Kitabı okuyordum. Şartlar ne kadar kötü de olsa, hiç umursamıyordum. Daha doğrusu uzun bir zaman umursamadım. Zaten bir kişi hayvan bile olsa, o insanlarla muhakkak hırlaşırdı. Ben hırlaşmadan evden çıkardım dedim. En hikmetli karar bence buydu. Kuranda geçen bir söz geldi aklıma. "Sizi sıkıştırıyorlarsa, gidecek yer mi yoktu" gibi bir ayetti bu. Yani, "çekişeseğine, eğer imkânın varsa başka yere gitmek daha hikmetlidir" anlamında bir öğüttü bu. Ev sahibi de bize: "Aman siz gitmeyin, ben onları evden çıkarırım" diyordu. Ben de: "Yok canım, sakın bizim için böyle bir

şey yapmayın" diyorum. O da: "Ben sadece sizin için değil, onları biz de istemiyoruz, sizler için de üzülüyoruz" diyordu. Fakat onları çıkarmak deveye hendek atlatmak gibi bir şeydi. Benim hanımın çalıştığı hastanenin lojmanları vardı. Hiç istemesem de, "gel bir müddet oraya taşınalım" dedim. Çünkü işyerinin lojmanlarına taşınmak demek, benim için kendini o işverene satmak gibi bir şeydi. İnsanlara bağımlılığın ne kadar çok olursa, onlar da bir o kadar çekilmez ve korkunç olurlar. Bu yetkileri onlara mümkün olduğu kadar vermemek gerekir ama çoğu zaman da olmaz. Nitekim taşındıktan sonra karım her gün o iş yerinden şikâyetçiydi. Kızı her türlü yüküle sıkıştırıp, o zamanlar hayatı bize acı ettiler. Çünkü o işyerindeki yetkililer benim muhtaçlık durumuna bakıp, davranış ve tutumları da ona göre oluyordu. Bu her ne kadar öyle değildir denilse de, ben gördüklerimi ve yaşadıklarımı anlatıyorum. İnsan eline düşmek korkunç bir şeydir. Ne Alman ne Türk, ne de başka bir millet diye ayırmıyorum, insan diyorum o kadar. Dar kafalı insanların yaptığı gibi, en azından insanları millet millet ayırmayacak kadar akıllandım. Almanya'da yaşadığımızdan dolayı, ara sıra onların da iyi ve kötü yanlarını anlatıyorum o kadar.

Çıkacağımız evi tuttuk. Üç ay sonra taşınacağız. Oturduğumuz evin sahibine de çıkacağımızı bildirdik. Ha, bu arada istemeden, daha doğrusu planlamadığımız bir de bebeğimiz oldu. Zaten en çok da o bebek için çıkmak istedik. Çocuğu zarla zorla uyutuyorduk ki, bir gürültü kopunca uyanıveriyordu. Tekrar uğraş dur artık. Taşınmak çok masraflıydı ama "olsun" diyordum. Bir de taşınacağımız o lojmanlar iki küçücük odaydı. Oturduğumuz evin neredeyse yarısı kadardı. Yani eşyalarımızın çoğu o lojmana sığmayacaktı. Ben bunların hiç birini düşünmedim. Çünkü o evde oturmak bana çok daha tehlikeli gelmeye başlamıştı. Benim için gittikçe büyük bir deneme halini almaya başlamıştı.

Bizim mutfak dolabı dışarıdaydı. Aldığımız yiyecek ve meyveleri oraya koyardık. Ancak buzdolabına ait şeyler mutfağın içindeydi. Bizim acayip mutfak masrafımız oluyordu. Bazen 6 -7 kilo muz aldığımı bilirim. Belki de bir tane bile yemeden beş gün içinde bütün muzlar biterdi. Ben bizim hanım yiyiyor diye düşünür, "ayıp ama yaptığı" diyordum. İnsan bari bir tane de olsa bana bırakmaz mıydı? Bizler bütün gün işteydik, o dolapta da kilit falan yoktu. Ben de tenezzül edip takmadım. Aslında böyle bir şey yapmak çok ayıp geldi bana. Sadece bir kere izinden döndüğümüzde, o da artık insan kör bile olsa göreceğinden, aldıkları şeyleri gelip söylediler. O da sözde iki tane yağ ve biraz da makarna almışlar!!! "Aman afiyet olsun" dedim. Ne diyeyim. Bizim bu durum böyle yıllarca gitmiş! Yine de afiyet olsun diyorum. Onlar da yukarıda otururken muhakkak "nasıl olsa enayi Türkleri bulduk" mu diyorlardı? Desinler, bizlerin enayi olduğunu söyleyen tek insan onlar değildi. Ya zaten kazıklar "aptal Türk" derler, ya da kazıklayamazsa nefret eder "pis Türk" derler. İyilik de yapsan kötü de olsan sonuç hep aynı! Bunu hepsi için söyleyemem. Belki karakterli nice insanlar da vardır. Kendilerini hiçbir şekilde satmayan insanlar. Çok ama çok az da olsa vardır. Böyle insanlar bütün dünyaya dağılmış. Hangi milletten olursa olsun bu böyle. Ancak bizler tanımamış olabiliriz.

Taa çocukluktan beri tanıdığımız bir arkadaşımın dükkânı vardı. Alışverişe ben oraya giderdim. O evi tuttuğumuz gün de oraya gittim ve sevinçle "evden taşınıyorum" dedim. Laf olsun diye. Hem alışveriş ediyorum, hem de arkadaşla konuşuyorum. Eve geldim ki bu bana telefon açtı. "Sen evden taşınıyorsan bir arkadaş var, iyi bir çocuk, onun karısı falan da Türkiye'de, sen evi ona devretsene" dedi. "Bu benim elimde değil ki" derken, "biz o çocukla beraber gelip eve bakalım mı?" diye sordu. Yine: "Tabii gelin ama bu benim elimde olan bir şey değil" dedim. Geldiler, çocuk kaç yıl evliyse de ev bulamadığından mı nedir karısını bir türlü getirtememiş. O da bir odada, yıllardır lojmanda kalıyormuş. Aile için kalınacak yer değilmiş. Bizim evi gördü, benim evden neden çıkmak istediğimi ise o arkadaş da biliyordu ama ben yine de anlattım. "Olsun" dedi. Hiçbir şeyi de olmadığından, her şeyi yeniden satın alıp yapması lazımmış. Ben: "İstersen biz her şeyi, perdesine, çatal kaşığına kadar sana bırakır öyle çıkarız" dedim. Şaka gibi söylüyordum ki, bu kabul etti. Biz para konusunda da

anlaşmaz mıyız? Sanki ben evsahibimiyim de bizler kararlar alıyoruz! Onlar bana: "Sen yap işte" dediler ve gittiler. Ben her şeyi olduğu gibi ev sahibine anlattım. Ev sahibinin oğulları efendi bir adamdı. Ev de büyükannesinden ona miras kalmıştı. Tam o yıl da doğu batı birleşmesinden dolayı Almanlarda bir doğu Alman aşkı başlamıştı. Bunlar da herkes gibi evini doğudan gelenlere vermek istiyordu. Gelip de bakanlar olmasına rağmen evi beğenmediler. Sonunda bizim istediğimiz gibi oldu, oldu amma son taşınacağımız bir hafta on güne kadar da evet demediler. Biz iki buçuk ay ne olacak diye dokuz doğurduk. Olunca ben o kadar çok sevindim ki, "işte bu parayla Amerika'ya giderim" diyordum. Hatta aldığım bu parayla birçok kredi borçlarından birini de kapattım. Allah'a çok ama çok dua etmişim. İnanıyorum ki Allah bu yalvarışlarımı kabul etmişti. O eve taşınan çocuk da tok gözlü ve efendi biri çıktı. Verdiği paraya benim içim rahat etmedi ve "çamaşır makinesini da sana bırakayım, ayrıca hiç para da istemem" dediysen de "olmaz" dedi. "Hayret böyle insanlar da mı varmış" diye geçirdim içimden. Sekiz aylık bebeğimizle birlikte, sadece kendi özel eşyalarımızı alıp o evden çıktık.

Benim vize alıp da Amerika'ya gitme işlerim, taşındıktan sonra tam üç buçuk ay içerisinde gerçekleşti. Elimde kalırsa para bitecek korkusuyla çok çabuk davrandım. Gerçi elimizde yine beş kuruş kalmayıp borç yaptık ama ben nihayet gidebildim. Gittim de sanki ne oldu?! Ne olduğunu da yavaş yavaş anlatacağım.

Bir şeyler yaparken beklentimiz eğer kendi kafamıza göre olursa, hayal kırıklığına uğramamak da mümkün değildir. Ne kadar o şeye hâkim olduğumuzu sansak da, bizler sadece insanız, gücümüz, aklımız, yeteneklerimiz ve bilgimiz sınırlıdır. İyi ki de öyle. Gücünü, aklını sınırsız sananları görüyoruz! Onların çevrelerinden, gölgelerinden bile kaçıyor insanlık. Eğer haddimizi bilmezsek, öyle sevimsiz kişiler gibi de olabiliriz. Kafamıza göre olan beklentiler konusunda, ben Mukaddes Kitaptaki yaşanmış bir örneği düşünürüm ve bu bana haddimi bildirir, beni rahatlatır. O da bir ordu komutanının hakkında geçer.

Bu adamın cüzam hastalığı vardır. Cüzamın da o zamanlar çaresi yok. Evlerinde hizmet etmesi için İsrail'den esir aldıkları bir çocuk: "Ah! Keşke efendim Samiriye'deki peygamberin önünde olaydı, o zaman onu cüzamından iyi ederdi" diyerek, onun bu hastalığından iyi edileceğini söyler. Demek ki kız o aileyi ve adamı sevmiş. Zaten sevilen bir adam olduğunu askerlerinin onunla konuşmasından da anlıyoruz. Ona "baba" diye hitap ediyorlar. Bu şimdiki zamanımızın mafya babaları gibi değil. Bunun doğru, dürüst, başışlayıcı, sözüne güvenilir, iyi insanlara, o kişilerin içlerinden gelerek söyledikleri bir söz olduğu kesin.

İsmi Naaman olan o ordu başbuğu, krala gidip bu kızın anlattıklarını söyler. Kral da Suriye kralı ve o vakitler Suriye de kuvvetli bir krallık. Kral: "Var git, ben de İsrail kralına mektup gönderirim" der. Naaman yanına altın, gümüş ve giyecek hediyeler alır, mektup da İsrail kralına gönderilir. Mektupta da Suriye kralı: "Şimdi bu mektup sana gelince, işte kulum Naaman'ı cüzamından iyi edesin diye sana gönderdim" diye yazar. İsrail kralı bu mektubu okuyunca, elbisesini yırtar. Elbise yırtmak İsrail'de üzücü, sıkıntılı bir olayı ifade eden bir adettir. Ve der: "Ben Allah mıyım ki, bu adamı bana gönderiyor? Fakat anlayın rica ederim, bakın benimle nasıl kavga çıkarmak istiyor".

İsrail kralı bunu sanki savaşmak için Suriye kralının bir bahane olarak yaptığını düşünür. Adam haklı, cüzamlı birini kral nasıl iyi etsin? Ayrıca bu kral İsrail'de pek imanlı olmayıp, Allah ile ilişkisi de kötü olan biridir. Fakat peygamber Elişa olayı ve kralın elbisesini yırttığını duyunca, yanına adamlar gönderip der: "Neden elbiseni yırttın? Şimdi bana gelsin ve bilecektir ki İsrail'de peygamber vardır". Naaman da gidip atları ve arabasıyla Elişa peygamberin kapısında durur. Elişa ise dışarı bile çıkmadan uşağını gönderip: "Git Erden nehrinde 7 kere yıkan ve etin eski haline dönecek ve temiz olacaksınız" dedirtir. Fakat Naaman çok öfkelenip gider. Başlar söylenmeye: "Ben de sandım ki dışarı çıkacak, Allah'ının

ismiyle dua edecek, cüzamlı yerin üzerinde ellerini falan sallayacak, cüzam da iyi olacak. Sanki benim ülkemde daha iyi sular yok mu da bana, 'git Erdende yıkan' diyor" diyerek söylenerek kızgınlıkla döner.

Askerleri onun bu öfkesini görünce, Erden nehrinin yakınlarındayken yanına yaklaşıp şöyle derler: "Baba, peygamber sana büyük bir şey söylemiş olsaydı, onu yapmaz mıydın? Nerede kaldı ki, sana: "Yıkan ve temiz ol" diyor?" Ne kadar mantıklı ve uygulanması kolay bir yol. Bu öğüt Naaman'ın da kafasına yatmış ki hemen uyguluyor. Ve Allah adamı Elişa'nın sözüne göre Erden'de 7 kere suya dalıyor. Eti hemen küçük çocuk gibi eski haline dönüyor ve temiz oluyor. (2.Krallar, 5'inci bölümün tümü)

Bu adam kimbilir ne kadar sevinip aynı zamanda da utanmıştır. Efendi biri olduğu da kesin. Hemen bir alay adamıyla peygamberin yanına geri dönüyor. Onun önünde durup: **"İşte şimdi bildim ki, bütün dünyada Allah yoktur, ancak İsrail'de vardır; ve şimdi rica ederim, bu kulundan bir hediye al"** der. Peygamber ise: "Önünde durmakta olduğum hay olan Rabbin hakkı için bir şey almam" diye cevaplar. Ne kadar zorladıysa da almaz.

Daha sonra bütün bunları gören peygamberin uşağı da içinden: "Efendim bu adamın elinden hiç bir şey almadı" diye Naaman'ın arkasından gizlice koşar. Bu gelen kim diye bütün alay durur. Bizimki de: "İşte sizden hemen sonra peygamber oğullarından iki genç geldi, rica ederim onlara bir talant (herhalde yaklaşık 34,5kg.) gümüşle yedek elbise ver diyerek efendim beni sana gönderdi" der. Naaman da: "Kerem ette 2 talant al. Ve onu zorladı, iki torbada iki talant gümüş bağladı ve iki kat yedek elbise ile iki uşağına verdi ve onun önünde onları taşıdılar" diye geçiyor yazıda. Gözü aç uşak bunları alıp evine saklar. Sonra da hiç bir şey olmamış gibi Elişa peygamberin önünde durur. Elişa ise sorar: "Gehazi neredeydin?" der. O da: "Bu kulun hiçbir yere gitmedi" der. Elişa ise şu cevabı verir: "Seni karşılamak için o adam arabasından döndüğü zaman, benim yüreğim seninle beraber gitmedi mi? Gümüş almak, elbiseler, bağlar, koyunlar, sığırlar, köleler ve cariyeler almak vakti mi? Bundan dolayı Naaman'ın cüzamı sana ve senin soyuna ebediyen yapışacaktır" der. Ve Uşak anında onun önünden kar gibi cüzamlı bir halde çıkar.

Bu olaydan alınacak o kadar çok ders var ki. Kafamıza göre olan beklentilerimizin, imansızlığımızın, hırsımızın, açgözlülüğün, sahtekârlılığın ne kadar yanlış olduğunu keşke anlayabilsek. Bunun yanında da keşke, efendiliğin, doğruluğun, Allah'a olan bağlılığın ve tok gözlülüğün değerini de bilsek. Çünkü bu dersin içinde bunlar da var.

Bizim ortaokulda bir Türkçe hocamız vardı. Deli İrfan derlerdi. Durup dururken sinirlenir, ağzından tükürükler saçarak bağırmağa başlardı. Kime bağırdığı da belli değildi. Bu hocamızı anneme anlatmıştım. "Deli diyorlar ona zaten" dedim. Annem de: "O adamdan korkma, lakabı deli olan insanlar iyidir; sen lakabı "cin, uyanık, bitirim" olanlardan kork" demişti. Ben bu lafı unutmamış ve bu hocamıza daha dikkatli bir gözle bakmaya başladım. Annemin dediği doğru çıktı. Bir de bu adamın dersi çok enteresan olurdu. Daha doğrusu alışmadığımız bir metot uyguluyordu. Mesela derste bir konu işledikten sonra, konunun bize ana fikrini sorardı. İlk dersinde bir çocuk parmak kaldırıp cevap verdi. Dinledi, sonra otur diye eliyle işaret yaptı. Bizler o çocuğun yanlış söylediğini sanıp yine parmak kaldırdık; onları da dinledi ve "otur" dedi. Sınıfın üçte birinin söylediğini dinledi ve ne "doğru" ne de "yanlış" demedi. Biz de içimizden: "Artık ana fikir falan kalmadı, hepsini söyledik, ne istiyor bu adam bizden" diye düşünmeye başladık. Bu durumu anlayıp bize kızdı. "Bir çeşit kalıp gibi ana fikir yoktur" dedi. "Herkes kendine göre ne anladiysa, o onun için ana fikirdir. Ben size yazarın ne anlatmak istediğini sormuyorum ki, size göre ana fikri nedir onu soruyorum. Ayrıca yazarın sanki ne anlatmak istediğini tam olarak kim bilebilir" demesi hepimizi şaşırtmıştı. Hem "oh!" demiş sevinmiş, hem de düşünmüştük. En azından bu benim için hâlâ böyle düşündürücü ve aynı zamanda da çok değerli bir metottur. Çünkü o kalıp gibi cevap arayan hocalardan canımız çıkmıştı.

Aynı bir cinayet romanını okuyan değişik kişileri düşünün. Kimi aynı romanı okur polis olur, başkası aynı romanı okuyup hırsız olur. "Herkesin hoşlandığı ve takdir ettiği ille de polis olmalıdır" diye bir kaide koyanlar, dar kafalı insanlardır. O kitabın yazarı bile polisi takdir eder bir amaçla yazdığı halde herkes o polisten hoşlanacak diye bir kural yok. Gerçekler zaten çoğu zaman beklenenlerden farklıdır. Bazı filmlerde ben de banka soyan hırsızların kurtulmalarını daha çok isterim. Başrolü oynuyorlar diye mi, yoksa film onlar hakkında daha çok bilgi verip, seyirciye sempati kazandırdığı için mi bilmiyorum, olabilir. Hatta filmin sonunu tahmin ettiğimiz halde, onların kazanmasını yine de yürekten arzu ederiz. Yoksa bizler de hırsızlık yapıp, banka soyacak değiliz. Hem polisler, uluslar, devletler hırsız olursa, insanlar da o filmdeki sıradan kişilere karşı artık daha başka bir gözle bakma eğilimi gösteriyor. Kalıp düşünceli insanlar esnek ve bağışlayıcı olamaz ve böyle şeyleri anlayamaz. Sefiller kitabında (Victor Hugo) bir polis şefi vardı. Görev hastası dangalağın biriydi. Onun bile insanlık duyguları, vicdani hisleri sonunda ona o görevi yapmaya müsaade etmedi. Organizasyon düşüncesini yendi, yapması gerektiği görevi yapamadı. Bu sefer kendini öldürdü ve o kalıp gibi olan kişilikten kurtuldu! Bu ancak romanda geçen bir olay, ama gerçek yanı çok büyük.

Anlattıklarım aşırı dincilerin durumuna da çok benzer. O yüklerin altından kalkamayan üyeler, ya kendilerini intihar eder, ya tımarhane düşer, ya da ömür boyu ruhen hasta, bunalmış yaşar. Çünkü o baştaki kokozlar bunlara daima suçluluk duygusu vermek için uğraşırlar. "Ancak bizim istediğimizi yaparsan rahat edebilirsin" hissini vererek, üyelerinin vicdanlarını o şekilde hamur etme gayretindedirler. Bu yüzden Yehova Şahitleri vaaz eder ve etmezse vicdanı rahatsız olur, kendini kötüler. "Biz bunu Allah adına yapıyoruz" derler ama asıl gerçek rapor verme zorunluluğunda yatar. Bu da o baştaki kokozların isteğidir, Allah'ın değil. Raporunu çok saatlerle dolu verdiği zaman, o ay rahatlık duyar. Tabii ki bu da onların bilinçaltına yerleştirilmiş ve hiçbirinin açıkça kabul etmeyeceği bir gerçektir. Öncülük rütbesi eskiden ayda 90 saatten 70 saat vaaz etmeye düştü demiştim. Bundan sonra hiçbir öncü hediye olsun diye her ay 20 saat daha fazladan yapmadı. Birkaç istisna varsa da ben duymadım. Acaba neden? İşte bu o kokozların baskısının etkileridir. Hâlbuki sevinçle yapan bunlara hiç dikkat etmez. "Allah adına ne yaptım, dur saat yazayım" demek aslında Allah adına yapılan çok büyük bir terbiyesizliktir. Kişinin bütün sevincini almaktan başka bir işe de yaramaz. O yola karşı da zamanla ancak nefret geliştirir. Fakat baştaki o kokozlara yeni müşteriler, yeni kanlar lazımdır. Yoksa onların altını kimler saracaktır? Mamalarını saatinde kimler verecektir! Ne kadar çok vaaz edilirse o kadar da çok müşteri toplanır. Müşteri demek para demek, para demek kudret demek, kudret demekle onlar için güven demektir. Kendilerinden önceki atalarının yollarında yürürler. Sonra da o yeni gelenlere: "Girin eşekler sizde bu ahıra " derler, "taşayın bizim yükümüzü, deeeh!" Bir de bunların hepsini yaptıran Allah'mış!!! Onların uygula dediği bu sistemi, yürekten gelerek en sevdiğiniz bir insana karşı yapın da bakın, çok geçmeden ondan nefret bile etmeye başlarsınız da şaşırmayın. Nefret etmeseniz bile muhakkak sevginiz sönecektir. Gerçi onların da bilerek ya da bilmeyerek asıl amaçları bu değil midir? Şeytanın hedefi daima insanları Allah'a karşı soğutmak, nefret ettirmek ve O'ndan çalmak olduğunu hepimiz duymuşsunuzdur.

Peki, Allah'a göre sevginin tanımı neydi?

Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolayca öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz.

Sevgi haksızlığa sevinmez, ama gerçek olanla sevinir.

Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi ümit eder, her şeye dayanır.

Sevgi asla son bulmaz. 1.Korintliler 13:4-8

Böyle bir sevgiyle Allah hakkında duyuruda bulunacak kişi, saat hesabı tutar mı tutmaz mı? Yine siz karar verin. Hiç bir peygamberin böyle bir

saçmalık yaptığı görülmemiş. Hiç bir Resulün ve İsa'nın öğrencilerinin böyle bir terbiyesizlik yaptığı duyulmamış ve de yazmıyor.

Davut peygamber kralken, ille de ordusunun sayısını bilmek istiyor. Sanki sahip olduğu başarıları bu sayıya bağılıymış gibi. Allah ise ona öfkeleniyor ve bu olay birçok kişinin ölümüne sebep oluyor. (2.Samuel 24'üncü bölümün tümü ve 1.Tarihler 21'inci bölümün tümünü lütfen okuyun, enteresandır) Bunlar ise sözüm ona rapor verdirip saat saymakla, insanları gayrete mi getirdiklerini sanıyorlar! Zorla, nefretle. Kastedilen tabii ki hep vicdan ve psikolojik baskı zoru. Koydukları bu kuralar ile kumun üzerine ev bina eden adama benziyorlar. Yağmur yağar, seller gelir, o evin yıkımı korkunç olur. İsa zamanında bu sözleri kendi eğri ve çarpık öğretilerinde giden adamlara yönelik söyledi. (Matta 7:24-27) Ben şahsen öyle bir rapor yazıp da, "şu kadar saat Allah'ı sevdiğim için vaaz ettim" diyemem. Benim Allah'a olan sevgime ait bu bir ölçü müdür? Allah benim ne yaptığımı bilmiyor mu? Bu iş ancak benimle Allah arasında kalır. Kimsenin bilmesine de gerek yoktur. Peki, o sokakta seccade açarak namaz kılanların ne farkı var? Yardım etti diye gazetecilerin önünde, elinde bir çek ile boy boy resim çektirenlerin ne farkı var? Şahitlerin, Allah adına kapı kapı gidip de bunun hesabını rapora yazıp saat tutanların ne farkı var? İsa ise ne dedi?

"Dikkat edin! Yapmanız gereken doğru işleri gösteriş için insanların gözü önünde yapmayın. Öyle yaparsanız, göklerdeki Babanızdan ödül alamazsınız. Bu nedenle, birisine sadaka vereceğiniz zaman bunu ilan etmek için önünüzde borazan çaldırmayın. İkiyüzlü kişiler, insanların övgüsünü kazanmak için havralarda ve sokaklarda böyle yaparlar. Size doğrusunu söyleyeyim, onlar ödülleri almışlardır.

Siz sadaka verdiğiniz zaman, sol eliniz sağ elinizin ne yaptığını bilmesin. Öyle ki, verdiğiniz sadaka gizli kalsın. Gizlilik içinde yapılanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir.

"Dua ettiğiniz zaman ikiyüzlüler gibi olmayın. Onlar, herkes kendilerini görsün diye havralarda ve caddelerin köşe başlarında dikilip dua etmekten zevk alırlar. Size doğrusunu söyleyeyim, onlar ödülleri almışlardır. Siz ise, dua edeceğiniz zaman odanıza girip kapıyı örtün ve gizlide olan Babanıza dua edin. Gizlilik içinde yapılanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir.

Dua ettiğinizde, putperestler gibi boş sözler tekrarlayıp durmayın. Onlar, çok söylemeleriyle seslerini duyurabileceklerini sanırlar.

Siz onlara benzemeyin! Çünkü Babanız, nelere gereksinmeniz olduğunu daha siz O'ndan dilemeden önce bilir. (Mat 6:1-8)

Bunları söyleyen İsa Mesih Allah'ın iradesini yapıyordu, peki Şahitler kimin iradesini yapıyorlar? İsa'nın sözlerinden bu apaçık anlaşılıyor mu? O saat raporları hakkında, "istatistikler için gerekli" diye bunların bir de palavraları vardır. İnsanlar yanlış bir amaç uyandıracak bilgiye neden ihtiyaç duyarlar? Biraz önce de bahsettiğim gibi, aynı böyle bir amaç ile Davut da askerlerini saydırmak istemedi mi? Peki, onların sayısını bilmek istemesi Allah'ın gözünde neden suç oldu? Çünkü bununla Davut yüreğinden gelerek Allah'a değil de, askerlerinin sayısına güvenecek bir ruhi tutumu geliştirme tehlikesi içindeydi. Bu yüzden de bedelini yine ağır bir şekilde ödedi ve ödediler. (2.Samuel bölüm 24 ve 1.Tarihler bölüm 21) Yoksa Şahitler de saat saymakla, ne kadar çalışkan olduklarını mı ispat etmeye uğraşıyorlar!

Benim bu Amerika yolculuğunda ve daha başka birçok konulardaki beklentilerimde, aklıma hep Naaman'ın örneği gelir. Onun yaşadığı tecrübe bana çok ders olmuştur ve hâlâ da olur. Bir olayı sadece kendi gözümüzde doğru olana göre değerlendirip, ondan ille de kafamıza göre bir değişiklik bekleyemeyiz. Hem bu konulardaki bilgimiz bazen o kadar azdır ki. Ben, bu ve buna benzer sebeplerden dolayı, her zaman Allah'ın iradesine yer vermemiz gerektiğini öğrendim. Bunu zaman geçtikçe daha da iyi anlıyorum. Biz yerdeyiz, Rab ise göklerde. (Vaiz 5:2) Hiç kimse O'nun gibi olamaz, O'nun gibi düşünemez. Sabretmemiz gereken, dayanmamız gereken, anlayamadığımız çok şeyler olacaktır. Fakat bütün yürekle, şüphe etmeden

Rabbi bekleyen ve sadece O'na güvenen hiç kimse de utandırılmayacaktır.
(Romalılar 10:1-13)

New York'a gitmem gerekiyordu. O zamanlar ben bu insanların bilmeden hata yaptıklarına inanıyordum. Hem başka bir düşünceye sahip olma hakkını Allah ne bana ne de başka bir kimseye verdiğini zannetmiyordum. Bununla demek istediğim şu: ben oturduğum yerden, "bu insanlar laf dinlemez, yaptıklarını zaten kasıtlı yapıyorlar, sen ne söylersen söyle boştur" gibi düşüncelere sahip olma hakkını o bilgilerimle Allah bana vermiyordu. Bu mutlak bir hükmetmek demektir ki, Allah bizleri bu şekilde hâkimler olarak tayin etmedi. Bu onun kendi işi, bizim değil. Ayrıca bununla da, ben bunu böyle yaptım, veya böyle inandım diye kesin bir kural koyamayız. Ben böyle yazdığım gibi inandığım için Amerika'ya gittim. Şimdiki bilgilere sahip olsaydım belkide gitmezdim. Fakat bu bilgiler, tecrübeler de insana oturduğu yerde kendi kendine gelmiyor. Başka biri buna benzer bir olayda belki başka bir şey yapardı. Bu şeyler o kişilerin imkânlarına, yeteneklerine, bilgisine, o şeyi sevgisine ve inancına göre muhakkak değişecektir.

Yine bazı şeyler yanlış anlaşılabilir diye açıklama yapmam gerekiyor. Mesela Resul Pavlus 1.Korintliler 6:1-5'de: "Aranızda birbirinize hükmetmez misiniz?" diyor. Burada kastedilen hükmetme işiyle benim kastettiğim şey çok farklı. Pavlus apaçık belli olan bir olayda, günahta, çirkinlikte, pislikte birbirinize hükmedin diyor. Bu aynı Tanrısal ahlâk ve yaşam standartlarını kabul etmiş kişiler için geçerli, bir yabancı için değil. Hatta Pavlus'un: "Böyle kişileri aranızdan çıkarın" dediği adam, babasının karısını almış! Böyle kişilere hükmetmek de, ancak arasından çıkarmaktan öte gidemez. Yine Pavlus, ilerde bu kişi hakkında bile, tövbe ettiği için tekrar aralarına alınmasını söylüyor. Pavlus bunu 2.Korintlilere 2:5-11de yazdığı mektubunda belirtti. Kastedilen hüküm şekli de, kilisenin şu son yüzyılımıza kadar yaptığı gibi, canlı canlı ateşte yakmak, kafasını uçurmak da değildi. Pavlus'un kastettiği hüküm şekli, Allah'a söz verdiği halde, o söze uygun yaşamayanları sadece aralarından ayırmaktır. Burada Pavlus Şahitler gibi sistemli bir şekilde kişinin etrafında hiçbir insan bırakmayıp, sadece kendine bağımlı yaptıktan sonra, "Allah geleceği her zaman görür" dedi diye bir kişiyi cehenneme layıksın diyerek aralarından atmayı da kastetmedi. Kendi öğretileri ya da uydurdıkları 1878-1914-1918...1975 gibi tarihlere inanmayanları da ölüm oğlu ilan edebilirsin hiç demedi. Bunlar bu kadar büyük yetki sahibi olduklarını iddia ederler ise, unutmalarını ki bir o kadar da büyük hükme uğrayacaklardır. "Bize takılın korkmayın, sizlerin günahı bizim üzerimizde olsun" diyenlere inananlar da kurtulacaklarını pek ummasınlar. İsrail halkı yamuk yumuk işleriyle krallarına-kâhinlerine uymakla kurtulduysa, onlar da kurtulacak. Yok, ama onlar kurtulamadıysa, bunlar da kurtulmayacak. Bu o kadar basit.

Peki, benim bu kitapta yazdığım şeyler, tüm bu dinlere hükmetmek değil midir?

Ben sadece onların işlerini açığa çıkarıp, o işler hakkında Allah'ın hükmünü kitaplardan gösterip, ispat etmeye çalışıyorum. Bu eğer hüküm ise, buna ben değil Allah hükmetmiştir. Bu da aynen İsa'nın dediği gibi olacak: **Sözlerimi işitip de onlara uymayanı ben yargılamam. Çünkü ben dünyayı yargılamaya değil, dünyayı kurtarmaya geldim. Beni reddeden ve sözlerimi kabul etmeyen kişiyi yargılayacak biri var. O kişiyi son günde yargılayacak olan söylediğim sözdür. Çünkü ben kendiliğimden konuşmadım. Beni gönderen Baba'nın kendisi ne söylemem ve ne konuşmam gerektiğini bana buyurdu. O'nun buyruğunun sonsuz yaşam olduğunu biliyorum. Bunun için ne söylüyorsam, Baba'nın bana söylediği gibi söylüyorum.** Yuhanna 12:47-50

İsa Mesih bununla bir kişiye açıkça neyin hükmedeceğini belirtmiyor mu? Ben de burada bütün bu yazdıklarım ile kendi kafama göre olan bir adaletten, doğruluktan ve hakikatten bahsetmemeye çok özen gösterdim. Kendilerinin inandıklarını söyledikleri Kutsal Kitaplar, ya Mukaddes Kitap ya da

Kuran'ın ışığı doğrultusunda ispatlamaya çalıştığım sözlerle, onların başlarına gelecek hükmü anlatmaya çalışıyorum. O kitapları da ben yazmadım ki, "kafasından uyduruyor" desinler. Kararı ise herkes kendi adına verecek. Bunu yapmak ile ben bir kişiyi, bir toplumu, bir dini, ya da tüm dünyayı uyarmakla suç mu işlemiş oluyorum? Hayır, tam tersine, bilip de uyarmamak, Allah'ın gözünde asıl suç işte bu. (Hezekiel 3:18-21) Keşke o fanatik, yobaz, kan emici, can almaktan başka hiçbir faydaları olmayan, insanları sadece mutsuzluğa götüren, ruh hırsızları bu dinler, milletler, insanlar; evet keşke hepsi gerçek Allah'a dönseler de O'nun iradesini yapsalar. Ama yapmadıklarına göre, bu insanlar benimle olsa, işlerinden dolayı ben de onları aramdan atarak hükmetmez miydim? Bunu muhakkak yapardım. Ee, o zaman fark ne? Fark hükmetmekte değil, aslında fark neye ve niçin hükmedildiğinde. Yoksa kim olursa olsun, ister Şahitler olsun, kilise olsun, ya da başka bir din veya millet olsun, onlara kimse "neden hükmediyorsunuz" diyemez. Tabii ki hâkim de olacak, hükümde edilecek, suçlu da cezalandırılacak. Ben niye hükmediyorlar diye karşı gelmiyorum; hükmettikleri konulara, bunu nasıl yaptıklarına ve kendilerinin Allah'tan uzak o kirli işlerini göstermeye uğraşıyorum. Kısacası bu kitapla suçluların suçsuzlara nasıl hükmettiğini yazmak için uğraşıyorum. Ters okumadınız, dünyamızda suçlular suçsuzlara hükmediyor. Hükme layık kişiler, suçsuzları mahkûm ediyorlar. Köle, uşak olması gerekenlere taç giydirep, başımıza oturtular, bu insanlığa onlar hükmetti. Ben bu kitapta tersliklerden bahsediyorum, yoksa hükmetmenin yanlış olduğundan değil. Davut'un oğlu Süleyman bu konuda ne demek istediğimi daha iyi anlatıyor.

**Güneşin altında gördüğüm bir haksızlık var,
Yöneticiden kaynaklanan bir yanlışı andırıyor:
Zenginler (ruhi zenginlik) düşük makamlarda otururken,
Aptallar yüksek makamlara atanıyor.
Köleleri at sırtında,
Önderleri yerde köleler gibi yürürken gördüm. Vaiz 10: 5**

İşte ben bunları anlatmak istiyorum. Her şeyden ziyade bunları takip eden insanlığa mesaj vermek istiyorum. Çünkü o sömürenleri anlarım da, sömürtülme, eşek olmayı, hem de bunu gönülden gelerek yapanları... Ben bunları anlayamıyorum. Uyanın! Eşeklikten kurtulup insan olun diye duyurmaya çalıştığım bu ses, bizi başlangıçtan beri yaratan Allah'ın amacı. Bu yüzden eşek değil insan olup, hep birlikte insan olalım. Bu konularda da birbirimizi teşvik edelim. Çünkü buna hepimizin ihtiyacı var. Hiçbirimiz bir başkasından üstün değiliz. En aşağı gördüğümüz kişilerin efendisi Allah; en üstün gördüğümüz kişilerin de efendisi yine aynı Allah. Hepimiz O'nun köleleriyiz. Hangi kölenin başka bir köle üzerindeki hakkı efendisinden daha fazladır? Hiçbirinin. O halde efendiymişiz gibi ne hakla o kölelerin üzerine kendimizi yükseltiyoruz?

Dükkânına gittiğimi söylediğim arkadaşın bir akrabası varmış. O da New York'a yakın bir yerde yaşıyormuş. Bu arkadaş: "İlle de onu gör, bilmediğin yabancı yerde en azından sana yardımcı olur" dedi. Ben kimseye yük olmak istemesem de onun bu ısrarı ki, beni de rahatlatan bir durumdu, kabul ettim. Hemen o akrabasına haber vermiş, ayarlamış ve elinde bir kâğıdın üzerine ismimi yazıp havaalanında beni bekleyecekmiş. Bu düşünceli insanların dindarlık ile falan hiç de ilişkisi yoktu. Hataları olmalarına rağmen bu insanlardan gördüğüm efendilik ve tok gözlülüğü, 20-30 hatta 40 yıldır aktif bir biçimde Allah'a kulluk ettiğiyle övünen dindar insanların hiç birinden görmemişimdir dersem yalan söylemiş olmam.

Hiç unutmam, bir Şahit ki kendisini severdim. Gittiğimiz toplantıda da ihtiyar olarak sorumlu biriydi. Bir gün yanında o toplantı salonuna yeni atanmış, o işten de para kazanan biriyle beni ziyarete gelmişti. Onlar bu işi yapanlara: "Daimi öncü" derler. Ben ise şimdiki bilgimle o garibanlara "daimi eşek" diyorum. Bunların da içlerinde kendi faydasını düşünen tilkiler az değildir. Ona benim hakkımda sanki suç işlemiş çocuğun

öğretmeni velisiyle nasıl konuşursa, bu da bizim evde o yeni gelen görevliye aynen böyle benim hakkımda adeta rapor veriyordu. "Bende hayat gururu, kendini beğenmişlik olduğu için Kurana sarılmışım ve bu yüzden bir türlü hakikate gelemiyordum." Bu "**hakikat**" kelimesi Şahitlerin çok kullandıkları bir terimdir. Onların organizasyonlarına, söylediklerine inanmayıp kabul etmeyen herkes hakikatte değildir! Sadece hakikat kendilerindedir ve bunu bir onlar biliyordur! Bütün üyelerini de buna inandırmak için yoğun bir program uyguladılar. O üyeler de kendinden emin bir gurur ve kendini beğenmişlik ile "hakikate şu tarihte geldim" demekle, Şahit olmak için vaftiz olduğu günü kasteder. O sözünü ettiğim ihtiyarın bana geliş nedeni ise, o çevreye yeni atanmış daimi öncüye çevredeki olup bitenleri haberdar etmek ve o kişileri tanıtmak. Onların benim hakkımda böyle konuşmalarına umursamıyordum da, o kendisini sevdiğim dediğim adamın bu ikiyüzlülüğüne kafam bozulmuştu. Bunlar birbirlerinden korktukları kadar, Allah'tan dahi korkmazlar. Ben de bunların o tutumuna karşılık ters cevaplar vermekle, gergin bir hava oluştu. Bunlar sonunda giderlerken bu sevdiğimi söylediğim ihtiyar bana: "Benim seni sevdiğimi biliyor musun?" dedi. Ben de onun istediği cevabı vermeden: "Mukaddes Kitabı bilen insanlar çok tehlikeli olabilirler" dedim. Bu onun istediği cevap değildi ve yine aynı şeyi sordu. Ben de yine: "Abi bu kitapları bilen insanlar, eğer onun yolunda yürümezse çok tehlikeli olurlar, senin beni sevip sevmediğini nereden bileyim" dedim. Bence haksız yere çok bozulmuştu. Aslında gerçekten de öyledir. Kutsal kitapları bilen derken, iyi ile kötüyü ayırt etme bilgisini kastediyorum. Sıradan bir insan iyi ile kötüyü ayırt edemez. Kaç yaşında olursa olsun, hangi okulları bitirirse bitirsin, ona iyi ile kötü ayrımını yapacak bilgiyi bu dünya öğretmez. Böyle biri rastgele iyilik de yapar, kötülük de. O kişi kafasına göre, nefesine göre, arzusuna ve içinin çektiği şeye göre, en çok da sahip olduğu kültüre göre aklından estiği gibi davranır. Bütün kötülük diye bildikleri ancak kanunlar çerçevesindedir. O ülkenin kanunu ne emrediyorsa onu yapmak iyilik, yapmamak ise suçtur ve ardından ceza getirir. O ceza getirecek şeye de ille de "bu kötüdür" diye yine demez, ancak cezasından korkar. Fakat gizlide bu kanunları her fırsatta çiğner ve çiğnemeye de hazırdır. Ayrıca bu kanunları hiçbir ceza çekmeden de çiğniyorsa, bununla bir de övünür. Bu insanlar çok merhametli oldukları gibi çok gaddar da olabilirler. Aynı bir rüzgârın esintisi gibi, ne zaman nereye eseceğini kendisi bile bilmez. Bunlardan farklı olarak Mukaddes yazıları okuyup onları öğrenmiş insanlar, iyi ile kötünün ayrımını yapmakta eğitim alırlar. Genellikle o kişiler de sonunda kötü olan şeyleri yapma yolunu seçerler. Fakat bu sefer kötülük yapma konusunda profesyonel olma yolundadırlar. Ya da en azından bu aldığı bilgilerden sonra ne yaptığını daha iyi biliyordur. Gelecek konuda bunlara biraz daha etraflıca değineceğim.

Sözde bu konulara New-York yolculuğuna hazırlıktan bahsetmek için başladım. Yine de orada neler olacağı hakkında kısaca yazmadan önce, önemli bir konuya daha değinmek istiyorum. O da vicdan konusu. Bunların anlamlarını bilmezsek, işlediğimiz konuların değerini kavramakta zorluk çekebiliriz.

Vicdan

Vicdanın sözlük anlamı, «iyi ile kötü arasındaki farkı görme yeteneği». Kutsal Kitaplar dediğimiz, Allah'ın sözlerinden eğitim almış biri de, iyi ile kötünün arasındaki farkı görmeye başlar ve isterse bu yeteneğini geliştirir. Bu kitaplar vasıtasıyla kendisinin almış olduğu kültür doğrultusunda iyi diye bildiği birçok şeyin saçma, hatta zararlı olduğunu öğrenirken; kötü diye bildiği bazı şeylerin ise çok daha faydalı ve insancıl olduğunu da anlar. En basit bir örnek vereceğim. Mesela dünyamızda hiçbir yerde sigara içmek yasak değildir. Özel içilmemesi gereken yerler hariç, bunu kastetmiyorum. Herkes bu sigaranın paketini taşıyabilir ve satın alabilir. Kısacası kanunlar önünde bu yanlış değildir. Fakat bir Yehova Şahidi dünyanın neresinde olursa olsun sigara satın almaz. Onun gözünde bu kötüdür. Peki, öbürleri de sigaranın ne kadar kötü olduğunu bilmiyor mu? Hele şimdi paketlerin üstünde dev harfler ile "sigara öldürür" diye yazıyor. Evet, ama bunu uygulayan kim? Doktoru, hekimi, profesörü, bakanı, başbakanı, öğretmeni, hâkimi, askeri, polisi bunu içiyor ise, sen ne yazarsan yaz, o insan bundan etkilenmez. Alır ve yine içer. O yazının da anlamına güler, alay eder. Fakat bir Şahit çocukluğundan, ya da o dinin içine girdiğinden beri bunun Allah tarafından hiç de hoş karşılanmadığını öğrenir. Yine en azından birbirleri önünde bunu hepsi de uygular. Yani lafta kalan bir öğreti değildir. Bunu gören kişi de etkilenir ve "onlar nasıl yapabiliyorsa ben de yaparım" der ve sigarayı bırakır. Yani kişinin vicdanı ve o vicdana verilen eğitim ona sigarayı bıraktırır. Bu örnekle sıradan insanlar ile dindar geçinen Şahitleri kıyasladım. Gerçi sıradan geçinen insana da, "sigara faydalıdır" diye bir eğitim verilmez, ama çevre bu durumu bozar. Sigaranın zararlı olduğu hakkında uzun uzun vaazlar veren öğretmenin kendisi de sigara içer. Ne kadar etkili ve büyük konuşursa konuşsun, o kişi bizzat kendisi bunu uygulamıyorsa, bütün o faydalı konuşmaları boştur, hiç kimse üzerinde etkisi olmaz ve de olamaz.

Başka bir örnek daha verelim, o zaman vicdanın alınan eğitim doğrultusunda ne kadar farklı çalışabileceğini belki daha iyi anlatabilirim. Mesela bir çocuğun geçirdiği trafik kazasından dolayı, kan kaybıyla ölme tehlikesinde, dünyadaki bütün insanlar sınıfı, kültürü, hangi inanca sahip kim olursa olsun, vicdanı o çocuğa kan ver diye zorlar, hem de verilmesini ister. Fakat bir Yehova Şahidi, ne o çocuğa kan verir, ne de o çocuk -kendi çocuğu da olsa- ona kan verilmesine müsaade eder. O çocuk gözünün önünde ölür. Bunu o kadar rahat bir vicdanla yapar ki. Hatta bununla Allah'ın önünde büyük bir fedakârlık bile yaptığını sanır. Dediğim gibi, bütün öbür insanların vicdanı otomatik olarak o kişiyi hayatta tutmak için her imkâna başvururken, Yehova Şahidi taş gibi durup, aldığı eğitim sayesinde vicdanı onu bu konuda hiç de rahatsız etmez. Tam tersine, eğer kan alırsa çok rahatsız olur. Bunlar bir dinin verdiği vicdan eğitiminde, üyelerinin sigara ve kan konusunda nasıl davrandığını gösteren örneklerdi. Biri doğru ve faydalıyken, öbürü verilen eğitimden dolayı yanlış ve ölüme götürücüdür.

Tam bu konuyu yazarken Internet'te bir haber okuduk. Amerika'da, kendisini ölümden döndüren doktoru niye kan verdi diye o hasta mahkemeye vermiş! Zannedersen hemen o hastanın kim olduğunu tahmin etmişsinizdir. Evet, bir Yehova Şahidi. Davayı kaybettiği halde, itiraz edip bir üst mahkemeye gitmiş. Daha sonra ne oldu bilmiyoruz. Şahitler arasında her gün duyulan olaylar bunlar. Bu insan tüm bunları aldığı o eğitimden dolayı yapar. Vicdanı ona: "Bu konuda sen doğrusun" der. Burada yazdığım inanca ve uygulamaya ben de sahiptim. Hem de yıllarca. Hiç tam araştırmadan, Şahitlerin bu inancını akılsız bir eşek gibi ben de kabul etmiştim. Yani bu kitabımda bahsettiğim eşeklerden biri de benim! Bu insanlarla uyum içinde olmadığım o kadar çok konu vardı ki, hangi birine itiraz edeyim. Ölümden falan da korkmadığım için, bu konuyu olduğu gibi, pek umursamadan kabul etmiştim.

Hastanedeki bir doktor geldi aklıma. Ameliyattan önce bana sorular soruyordu. Ben de: "Ne olursa olsun bana kan vermeyin" demiştim. Adamın kafası bozulmuştu. Bir de bu işi Mukaddes Kitaptan ayetler göstererek açıkladım! Zaten en çok utandığım yanı, bu işi Allah adına ve onun sözleriyle yapmam oldu. Hiç bir şey olmadı ve ameliyatta kan falan da gerekmedi. Fakat doktorla konuştuğum, o zamanki sahip olduğum eşekçe bilgiden dolayı benim vicdanım hâlâ rahatsızdır. O doktor ki, bunların çoğu Allah'a zaten pek inanmazlar, bir de karşısındaki eşek olan ben bunu ona Allah'ın sözünden ispat etmeye çalışıyorum, "kan gerekirse verme, öldür" diyerek! Bu doktorun Allah'a karşı birazcık sempatisi de varsa, belki o da gitmiştir. Gerçi doktorlar da Yehova Şahitleri gibi organize edilmiş bir birlik içindedirler. Şimdiki yüzyılımızda prensip olarak farkları da pek yoktur. Onlar da hakikati yere çalmakta, menfaatleri uğruna her şeyi kabullenmekte, şahitleri solda sıfır bırakırlar. En korkunç olanları Merkel'in zamanındaki Alman doktorları. Hitler zamanından farkları, daha bir profesyonel olmaları. Kafalar ise aynı ve güçlerini kanundan alıyorlar. Allah ellerine düşürmesin. Neyse, gelelim benim kan hakkındaki inancıma. Aslında bunlar tembelce, araştırmadan kabul edilen inançlar dersem, daha doğru olur. Sırf başkaları öyle dedi diye. Bir de bu eşeklik: "Onlar çok araştırmışlardır ve bizden çok daha doğrusunu muhakkak biliyordurlar" inancından kaynaklanır. Bu konuda hayatımızda hiçbir kötü olay yaşamadık. Fakat ya olsaydı? Ya çocuğumu, karımı ben bu yüzden ölüme terk etseydim? Şimdiki bilgilerden sonra ben bu vicdanla ne yapardım? Korkunçtur, rezalettir bu dincilerin yaptıkları, yaptırdıkları.

"Vicdan, almış olduğu eğitime göre çalışır" dedik. Yine başka örnekler de verelim ki daha kolay anlaşılsın. Mesela bir adam hırsızlık yapar veya yankesicidir, ya da adam öldürür, ama evine geldiği zaman horul horul rahat uyurken; bunun yanında başka bir insan, hiç tanımadığı birine sert ve belki de yürek kırıcı sözlerle konuştu diye bütün gün ve gece içi devamlı rahatsızdır. Sıkıntıdan döner durur. Uyku uyuyamaz, iştahı kaçar. Hâlbuki bu adamı hiç kimse cezalandırmıyordur. Hatta cezalandırmayacaktır da. Fakat bu rahatsızlığı ona vicdanı verir. Bu konuda Davud peygamberin bir tecrübesi hakkındaki ayet 1.Samuel 24:5 ve 2.Samuel 24:10'da geçer. Orada: **...Ondan sonra vaki oldu ki, Saul'un eteğini kesmiş olduğundan dolayı Davud'un yüreği kendisini kötüledi.**

...Ve kavmi saydıktan sonra Davud'un yüreği kendisini rahatsız etti. Der (Eski Mukaddes K. tercümesi). Hatta bazı tercümeler ki, aslından da o anlam çıkıyormuş, vicdanı için «rahatsız etti» yerine «dövdü» kelimesi geçer. Vicdan insanı harfi anlamda dövemez, fakat ruhi anlamda büyük rahatsızlık verir ki bu, "rahatsızlık verdi" demeleri de yanlış değildir, "dövdü" demeleri de. Benim ifade etmek istediğim şey de, vicdanımızın ruhumuzda, iç dünyamızda, dolayısıyla da bütün bunlarla bizzat bizim üzerimizde ne kadar etkili olduğudur.

Peki, öbür kötülük yapan adamda vicdan yok mu? Hatta böyle insanlara "vicdansız" demezler mi? Vicdan aslında her insanda vardır, ancak işleme şekli alınan eğitime bağlıdır. Aldığımız ve inandığımız eğitime göre ne iyi ne kötü diye öğrenmişsek, vicdanımız bunun ayırımını yapar. Hem bu soru hakkındaki örnekler geçmeden, başka bir soruyu daha işleyelim. Mesela diğer yandan, çok iyi vicdan eğitimi almış insanlar da ilerde kötü oluyolar. Bunların vicdanına ne oluyor da kötülük yapabiliyorlar?

Bir insanın vicdanı denilen şey gözle görülen bir organı falan değildir. Bu bizlerin iç dünyamızdaki hislerimiz, ayırt etme yeteneğimizdir dedik. Mukaddes Kitaplarda buna bazen "yürek" denir. Bu yine o insanın harfi kalbini kastetmez. İçinden gelen hislerini, duygularını kasteder. Vicdanımızı da eğer benzetecek olursak, duyu organımızdan burnumuza benzeterek birkaç örnek verelim ki, konu daha kolay anlaşılsın. Mesela burnumuza gelen değişik bir koku bizi hemen uyarır. Acaba mı diye bir iki nefes daha alırız. Yine uyarır. Örneğin sabah erken kalkıp işe giderken, eski çorabımızı şöyle bir koklarız. O an kokuyu alırız, şöyle bir uzaklaştırıp bakar, yine koklarız, bu sefer sanki koku azalmıştır; ama hâlâ

kokuyordur. Yine uzaklaştırıp baktıktan sonra yine kokularız; artık koku çok azalmıştır ve bizim için o kadar korkunç kokmuyordur ve o çorabı giyer işe gideriz. Çorap hep aynı çorap, koku hep aynı koku, bu fark ne? Burnumuz bizi uyardığı gibi, bu uyarıyı da ebediyen yapmaz. Eğer burnumuzu o kokuya alıştıırırsak, onun uyarı sesi de gittikçe kısılacaktır. İlk etapta "korkunç kokuyor!" diyen burnumuz, ikinci etapta "kokuyor" der, üçüncüsünde "eh işte biraz kokuyor", dördüncüsünde "idare eder", beşincisinde "pek o kadar da kokmuyor", altıncısında "yok canım ben anlamıyorum", yedincisinde "hiç duymuyorum" der ve gerçekten de duymaz. Kısacası buna, "burnumuz o kokuya alıştı" denir. Mesela ben arabama içi çikolata koksun diye vanilya kokusu takarım. Fakat bu koku ben ne zaman arabaya binersem bineyim bana kokmaz. Bir yabancıya kokar, fakat bana kokmaz. Ama ben başka bir yabancıнын arabasında o kokuyu duyarım. Kendi arabamda değil. Çünkü benim burnum ve zihnim arabamdaki o kokuya alışmıştır. O kokuya bilinçaltı alışmışımdır ve bu benim için artık tabiidir, onun için fark etmem. Fakat aynı kokuyu başkasında duymayı beklemediğim için hemen burnum hisseder. Böyle aşırı kokulu mesleklerde çalışan insanlar bu durumu iyi bilirler. Mesela ilk defa sabahtan akşama kadar devamlı mazot koklayan biri, eve geldiği zaman ya midesi bulantı halindedir, ya da kusmaktan içi dışına çıkar. Öyle işleri meslek edinmiş insanlar başlangıçta aynı şikâyetlerle aynı tecrübeleri yaşamışlardır. İlerde zamanla burunları bu kokuya alışmıştır, artık rahatsız olmazlar. Ya da ilk defa lokantanın mutfağında çalışan biri için de durum yine aynıdır. O yemek kokuları kişinin midesini ayağa kaldırır. Böyle bir sürü örnekler verilebilir.

Vicdanımız da böyle. Ne kadar iyi eğitim almışsak alalım, yapılması ya da yapılmaması gereken bir olay karşısında, o vicdan bizi burnumuz gibi önce şiddetle uyarır, sonra o şiddet azalır, daha sonra sakince uyarır ve daha sonra, -hele bir de inatçıysak- o sesi kaybolana kadar bekleriz ve yapmamamız gereken şeyi de yaparız. Ya da yapmamız gereken şeyi yapmadan geçeriz. Bizim isteğimiz ve arzularımız vicdanımızın o sesini boğar dersek de yanlış söylemiş olmayız. Eğer bu yapılmaması gereken şeyleri bir de meslek haline getirirsek, artık o vicdan tam tersine, bir gün gelir o şeyi yapmadığımız zaman bizi kötüler. "Tembel! Bak yapmadın, bugün kimseyi çarpmadın, dolandırmadın, kesmedin" der. Bu konuda Süleyman, Allah'tan aldığı ruhla şöyle yazıyor:

Çünkü onlar kötülük etmezlerse uyumazlar; ve kimseyi sürçtürmezlerse (tökez koymazlarsa) **uykuları kaçar.** Süleyman'ın Meselleri- Özdeyişleri 4:16

Kimisi küçük bir yanlışlık yaptığı zaman vicdanen korkunç bir rahatsızlık duyarken, bu ayetteki insanlar ise kötülük yapmayınca uykuları kaçıyormuş! Bu adamlarda vicdan yok mu? Olmaz mı, ama o vicdan hem onun aldığı eğitime, hem de ısrarla artık o vicdanı nasıl bastırıp boğduğuna göre çalışıyor. Yine çok basit bir örnek vereyim. Arabistan'da cuma günü camiye gitmeyen erkeğin vicdanı rahatsız olurken, aynı yerde bir Hıristiyan'ın camiye gitmesi vicdanını rahatsız eder. Ya da, pazar günü bir Katolik dindar kiliseye gitmediği zaman rahatsız olurken, yine aynı yerde yaşayan bir Müslüman dindarı zorla o kiliseye sokarsanız, bu sefer de onun vicdanı kendisini rahatsız eder. Neden o kiliseye girdi diye. Çünkü bu iki din grubu için de o yerler mekruhtur. Hâlbuki oraya gidenler Allah'a ibadet ediyorum diye giderlerken, başka bir inanç eğitimi almış kişinin vicdanına aynı yer büyük rahatsızlık verir.

Hassas bir konu olduğu için resul Pavlus bu konuda dikkat edilmesi gerektiğini vurguluyor. Şunu da hiç utmayalım ki, iyi bir vicdan kendi kendine olmaz. Bu konuda herkesin şahsen büyük uğraşlar vermesi gerekir. Her insanın çocukken evde aldığı eğitim, az da olsa çok da olsa farklıdır. Anne-Babalarımız bizleri kendi gözlerinde doğru gördükleri bir şekilde yetiştirirler. Onların da her konuda neyin doğru neyin yanlış olduğunu bildikleri söylenemez. Kaldı ki bu işin içine birçok eğri büğrü duygular da girer. Fakat doğru bir vicdana sahip olmak ve onun sesini dinlemek, hele iman konusunda çok önemlidir. Bu yüzden yine Pavlus şöyle diyor:

"İmanın ve iyi vicdanın olsun; bazıları iyi vicdanı bırakıp iman konusunda battılar." 1.Timoteos 1:19

Benim tüm bu kitapla anlatmak istediğim noktanın özü de zaten bu. Allah'a yaklaştıracaklarını sandığımız o dinlerin bence en büyük görevleri, insanların vicdanına hâkim olup, iman konusunda onları Allah'ın önünde batırmaktır. Dinler ve devletler, bu vicdana hâkim olma konusunda baskı yaparak insanları korkutmakta en ustadırlar. Hatta tarihte yaşamış Hitler isimli bir diktatör "vicdan denilen şeyin olmadığını, bunun Yahudilerin bir uydurması olduğunu" söyleyerek halkının vicdanını bu telkinlerle dağlamıştır. Biz insanlar ise inanimadığımız şeyleri korkudan, menfaatten ya da başka nedenlerden ötürü yerine getiriyorsak, vicdanımızı zaten dağlamaya başlıyoruz demektir. İyi bir vicdanı bırakan insan ise aynen Pavlus'un dediği gibi, iman konusunda da batmaya başlıyor demektir. Hâlbuki iman olmadan Allah'a yaklaşmak imkânsızdır. (Habakkuk 2:4 ; İbraniler 11:6) Eğer kişi vicdanının sesine kulak vermez ve onu devamlı boşarsa, bir gün gelecek o en iyi ve Allah indinde doğru eğitim almış dediğimiz kişinin bile vicdanı çok farklı çalışacaktır. İyi ile kötü ayırımını yapmakta hissizleşecektir. Vicdanı dağlanmış demek bu anlamda anlaşılmalıdır.

Hayvanların üzerine kime ve nereye ait olduğu belli olsun diye belli işaretler, ya da harfler yapmak için, üzerinde o şekil olan kızgın bir demiri onun vücuduna bastırırlar. Canı çok yanan hayvanın bir zaman sonra o yanan derisi hiç hissetmez olur. Çünkü oradaki sinirler ölmüştür. Artık oraya iğne de batırsan hissetmez. Çünkü dağlanmıştır. Bir insanın vicdanı da böyle dağlanabilir. Genelde kişinin kendisi, bulunduğu çevre, aldığı eğitim, ihtiyaçları, nefsi ve daha bir sürü etki insanın vicdanına şekil verir. Her türlü kötülüğü yapmış birinin evine gelip de sanki hiçbir şey olmamış gibi horul horul uyuması, işte bu yüzdendir. O kişinin vicdanı yok değildir, olan vicdanına ancak başka bir şekil vermiştir veya verilmiştir. Bazı insanlara kötü gözükken şeyler, başka insanlara kötü gözükmez. Onun bu konudaki vicdanı duyarsızdır, hissizdir. Hem ille de duyarsız veya hissiz olması da gerekmez. Camiyle kilise örneğinde olduğu gibi, o insanların vicdanı çalışmaktadır, fakat farklı bilgilere dayalı iman hisleriyle. Onun için nasıl eğitim aldığımızı çok dikkat etmeliyiz.

Dinciler bu durumu bildiklerinden, insanların vicdanlarına şekil vermeye çok bayılırlar. O şekli bir verdi mi, artık tamam. Kişi kurulmuş bir robot olur. Ne dersin de, ne yaparsan yap, onu bu yoldan kolay kolay döndüremezsin.

Mademki biz insanlar böyle yaratılmışız, her şeyden ziyade muhakkak ama muhakkak hatalı olabileceğimizi kabul etmeliyiz. Bunu Şahitler gibi, Hıristiyan kiliseleri gibi, Müslüman ve Yahudiler gibi sadece lafta değil, bütün yürekle, işlerle ve samimiyetle de uygulamalıyız. Bu yüzden aldığımız eğitimde ya da kendi anlayışımızda da hataların olabileceğini kabul etmek zorundayız. Eğer hiç hatasız bir eğitim aldığımızı ve kendimizi de kusursuz görüyorsak, ayrıca buna yürekten de inanıyorsak, o zaman fanatik olmuşuz demektir. Bunlara "kesin inançlılar" da denilebilir. En büyük hatalar, vahşetler, adaletsizlikler, insanların hatalı olabileceklerini samimiyetle inanarak kabul edememesinden kaynaklanmıştır.

Bu, doğru ve haklı olduğumuz şeylerde de mi şüphe edip, hep tereddüt edeceğiz demektir? Hatta bu konuda Resul Yakup:

"Sizden birinin bilgeliğe eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; Tanrı ona verecektir.

Yalnız hiç kuşku duymadan, imanla istesin. Çünkü kuşku duyan kişi rüzgârın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer.

Tüm yaşamında böyle değişken, kararsız olan adam Rab'den bir şey alacağını ummasın." der. (İncil-Yakup 1:5-8)

Burada kastedilen, kararlılık ve şüphe edilmeden gösterilmesi gereken imanın Allah'a ait olması vurgulanıyor. Yoksa aldığımız bilgi ve kendi doğruluğumuza karşı şüphesiz bir şekilde en doğru benim demek yerine: "Bizler günahkâr insanlarız, bilginin en doğrusu Allah katındadır ve istediğine onu verir" diyen bir düşünceyle, kendimizin hatalı olabileceğine her zaman meydan vermeliyiz. Bu sözü kitabımda defalarca tekrarladığım gibi

yine yazıyorum: "Allah'ın önünde kâmil, yani cennette kusursuz olana kadar, O'nun indinde bilgide ve işlerimizle ne yaparsak yapalım her zaman bir günahkâr, bir putperest gibi kalacağız". (Romalılar 7:18 ve 7:23-25) Bu bilinçle Davut peygamber şöyle söylüyor:

Eğer fesatları (kötülükleri) hesaba alırsan, ey Yehova, ya Rab, kim durabilir? (Mezmurlar 130: 3)

Yoksa nakâmil, yani kusurlu, günahkâr olduğumuzun anlamı olmazdı. Bu dünyada kim kendinin bilgide ve uygulamada en doğru olduğunu savunabilir? Bu yüzden bizim Allah ile ilişkimizde doğru bir vicdana sahip olmamız çok önemlidir. Başkasının doğru vicdanıyla demiyorum, herkes kendi vicdanından sorumlu olduğu gibi yine herkes kendi vicdanı adına hesap verecektir. Ona göre suçlu, ya da suçsuz sayılacağız. Bu yüzden de kimsenin vicdanına baskı yapmaya hakkımız yok. Eğer böyle yaparsak bu o insana kurtuluş değil tam tersine, Pavlus'un dediği gibi, onu Allah'a olan iman konusunda batırabilir.

"...Özet olarak, her ne yer ve içerseniz, her ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın..." 1.Korintoslular 10:23-33

İşte önemli olan bu, Allah buna bakıyor. İncil'i ilk okuduğumda bu sözler beni de çok şaşırtmıştı. Ne demek yani, hiç tamı tamına doğru olanı yapan yok ise, yine bütünüyle yüzde yüz neyin doğru olduğunu bilmiyorsak ve bilemeyeceksek, hiç bir şeyin anlamı da kalmaz artık demiştim. Boşunamıydı Allah hakkında araştırmalar, soruşturmalar, ibadetimiz vs.? Çünkü bu açıklamadan sanki o anlam çıkıyor. Ne yapılırsa yapılsın, doğru mu yanlış mı diye tamı tamına bilen yoksa, neye göre hükmedileceğiz? Zaten bu yazıyla anlatmak istediğim konu da bu.

Bir kere kesinlikle kendimizi Allah'ın önünde elimizden geldiğince eğitmeliyiz. Ancak bu eğitim vasıtasıyla iyi ve doğru çalışan bir vicdana sahip olabiliriz. Bu da yüzde yüz olmayacaktır. Kusurlu olmamız, zaman zaman buna engel olacaktır. Fakat bilgi edinip araştırmaya ve en doğrusunu yapmakta gayretli olmaya, kusurlu, günahkâr olmamız bir engel değildir. Yani yüzde yüz çalışan doğru bir vicdanımız olmayabilir, fakat daima bilgi edinip, araştırıp kendimizi eğitmekle, yanlışlık yapma oranımız azalacaktır. Günahkâr olmamız bizi yılgınlığa değil, tam tersine, bu bilinçle daha da çok gayretli olmaya yönlendirmeli. Ancak aldığımız bilgileri nasıl uyguladığımızdan da sorumlu tutulacağız. Ee, bilgi bize sorumluluk yüklüyor ise, o zaman hiç bilgi de edinmeyelim mi? Bakın, Resul Pavlus Allah'tan aldığı ruh vasıtasıyla şunları söylüyor:

Allah, Mesih İsa vasıtası ile benim İncilime göre insanların gizli şeylerine hükmedeceği günde, şartları olmadığı halde günah işleyenler, şartları olmadığı halde de helak olacaklardır; şeriat altında günah işleyenler de şeriat vasıtası ile hükmedileceklerdir; çünkü şeriatı işleyenler Allah indinde salih (doğru) değillerdir, ancak şeriatı yapanlar salih sayılacaklardır; zira şeriatı olmayan milletler, şeriatı işlerini tabii surette yaptıkları zaman, onların şeriatı olmayarak kendi kendilerine şerattirler; onların vicdanı birlikte şahadet ederek ve düşünceleri aralarında kendilerini itham (suçlar) ve yahut müdafaa eyleyerek şeriatın işi yüreklerinde yazılı olduğunu gösterirler. Romalılar 2:12-16

Demek ki ister bil ister bilme hükümden kaçmak diye bir şey yok. Neye göre? Vicdanımıza göre. Peki, o vicdan neyin doğru neyin yanlış olduğunu nereden bilecek? Kısa ve çok basit bir şekilde açıklarsak: «Kendine yapılmasını istemediğin şeyi sen de başkasına yapmadığın gibi; kendine yapılmasını istediğin şeyleri sen de başkasına yaparsan hiçbir sorun kalmayacaktır». Bu bir prensiptir ve binlerce sene bu basit prensibe göre insanların vicdanı çalıştı. Bunları yapan bir insan vicdanen rahatsızlık duyar mı? Şeytan da olsan, melek de olsan bu kuralı uyguladığın zaman kötülük ortadan kalkar, yok olur. (Luka 6:31 ; Matta 22:36-40) Bunu anlamak o kadar zor mu? Bu çok basit olan prensibi ister ve ararsak onu vicdanımızda hissetmemiz de zor olmayacaktır. Ne kadar eğitimsiz de olsak vicdanımız artık bize çok şeylerde rehberlik edecektir. Okuyarak, öğrenerek bizler bu işin ancak kalitesini arttırıp, iyiliği tesadüfen değil de bilinçli bir bilgiyle, profesyonelce yaparız. Kötülük ne kadar bilgili ve profesyonelce

yapılıyorsa, ona karşı biz de iyi olmakta ve iyilik yapmakta uzman olmalıyız. Yoksa sadece iyi niyetli olmakla, bilgisizlikten ötürü oraya buraya giden, ne yaptığını bilmeyen deli danalar gibi de olmamız mümkündür. Bizler ise dana ya da eşek değil, dediğim gibi insanız.

Her ne kadar vicdanımız tabiatıyla iyi ile kötünün basit bir ayırımını yapıyorsa da, Allah bizlerin bilgi edinmesini tavsiye değil, emrediyor. (Süleyman'ın Meselleri:29) Sadece iyi niyet ve kısmen doğru çalışan vicdan, bilgisizlikten dolayı hiç durumuna iner. Çünkü Şeytan yeryüzüne olan hâkimiyetiyle, kötü olan şeyleri bizlere iyiymiş gibi gösterip, vicdanımızı maniple ederek bozmakla, yaşadığımız şu son günlerde büyük bir ustalık göstermektedir. Bilgiye eski zamanlardan çok daha ihtiyacımızın olduğu kesin. Sadece son günlerde yaşamamızdan dolayı değil, yeryüzümüzdeki kötülüğün şimdiye kadar görülmemiş bir biçimde böyle ustaca ve dünya çapında yaygın olduğundan dolayı da. İşte bu yüzden zamanımızda Tanrısal bilgiye belki de her zamankinden çok daha fazla muhtacız. Elimizden geldiği kadar buna karşı tembellik etmeyelim. Bir olay karşısında o an ne yapacağımızı kutsal saydığımız kitaplardan araştırıp ve cevabını da hemen bulmamız mümkün olmayabilir. Bu yüzden vicdanımızı öyle eğitelim ki, yanımızda o kitaplar olmasa da, zihnimizde ve yüreğimizde oralarda geçen tecrübeler ve Allah'ın sözleri bize her yerde, her konuda rehberlik edebilsin.

Bundan sonra hâlâ şüphe mi ediyoruz, bilmiyor muyuz, ne doğru ne yanlış ayırt mı edemiyoruz; bütün bunları ve sıkıntılarımızı, hiç çekinmeden, tam bir yürek doğruluğuyla ve samimiyetle Allah'tan isteyelim, verecektir. İsa şöyle söyledi:

"Ben size şunu söyleyeyim: dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapıyı çalana kapı açılır.

Aranızda hangi baba, ekme isteyen oğluna taş verir? Ya da balık isterse ona balık yerine yılan verir? Ya da yumurta isterse ona akrep verir? Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba'nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi?" Luka 11:9-11

Bizler de doğru olan şeylerde eksikimiz ne ise, ister bilgi olsun, ister ayırt etme yeteneği, isterse de gerçeği aramak, Allah'tan istersek vereceğinden emin olalım. Ama Suriye komutanı Naaman gibi kendi kafamıza göre olmasını da beklemeden. İnsanlar çok şeyler için Allah'a yalvarıyorlar, ama Allah'ın değil, o şeyleri hep kendi iradelerinin, kendi isteklerinin doğrultusunda gerçekleşmesini bekliyorlar. İnsanoğlu kendi kafasına göre olmadığını gördüğü şeylerde genellikle Allah'a sırtını çevirmiştir. Kendi kafasızlığı ne olursa olsun, onu kabul etmeyi kendine yediremediği gibi, "neden beni bu duruma girmeye bıraktın" diye bir de bu konuda Allah'ı suçlamışlardır! Hâlbuki zararın neresinden dönülürse kârdır denildiği gibi, o yoldan farkına varıp da dönmek, kişi geçmişte ne yapmış olursa olsun, bu ona kurtuluş getirecektir.

Mesela bazı insanlar idam edilirken bunun farkına varıp gerçek bir tövbe gösterdiklerinden dolayı Allah da onları kabul etmiştir. Bazıları ise tam tersine hiç pişmanlık duymazlar. İsa öldürülürken, sağında ve solunda iki haydut da onunla birlikte mahkûm edilmişti. Biri tövbe eder ve alçak gönüllülükle suçunu kabullenirken, öbürü hâlâ terbiyesiz bir biçimde, hiç ilgisi bile olmadığı halde İsa'ya küfreder. (Luka 23:39-43) Bu örnek bizlere ölüm cezasına çarptırılan herkesin ille de tövbe edeceğini göstermez. O tövbe edene ise İsa: "Sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın" der. İsa, o haydut olan mahkûma şahane bir kurtuluş başışlandığını müjdeler. Bununla da Müslüman âleminin inandığı gibi "ne yaparsam yapayım, sonunda kelimeyi şahadet getirir, yani tövbe eder kurtulurum" gibi bir düşünce savunulmuyor. Haydi, diyelim ki ne yaparsan yaptın ve İsa'nın yanında asılan haydut gibi sonunda yürekten gelerek de tövbe ettiğin için Allah da seni başışladı. Fakat şunu da unutma ki, o başışlanan mahkûm yaptığı akılsızlıkların bedelini işkence çarmhında vücudunda çivilerle ölene kadar

nasıl ödedi ise, sen de ödeyeceksin. Allah'ın bütün kutsal yazılarındaki amacı ve bizlere verdiği bilgi, bu dünyada mümkün olduğunca acı çekmeden yaşamaya çalışmaktır. O'nun bu sözlerini bir kullanma kılavuzu gibi de görebiliriz. Televizyon, müzik aleti, elektronik bir cihazın nasıl kullanma kılavuzu varsa, Allah'ın sözlerini de bu dünyaya ait bir yaşam kılavuzu olarak kabul etmeliyiz.

Hiç dinle minle alakası olmayan birinin, çok dindar olan insanlardan daha iyi meyveler verdiğini söylemişim. Çok iyi bilen insanlar, bilmeyenlerden daha da kötü oluyor. Yahudiler bu yüzden de dünyada çok milletlerin nefretini kazanmıştır. Bunun nedenini sıradan bir kişi anlayamıyor. Ancak onların kötü işlerine bakarak yargılıyor. Fakat eğer bir millet, bir din örgütü korkunç olmuşsa, bu onların almış olduğu iyiyle kötüyü ayırt etme bilgisinden de kaynaklanır. Maalesef bu bilgiye sahip çok kişi de, herkese iyi olanı değil de, sadece kendine iyi olanı elde etmek ister. Bu doğrultuda gerekirse herkesi de çiğneyip geçer. Artık yaptığı şeyleri amatörce değil de profesyonel bir şekilde yapıyordur. Zaten amatör ile profesyonel arasındaki fark nedir?

Bunu bir filmde basitçe söylemişlerdi ve unutmadım. Örneğin, amatör bir fotoğrafçı 100 tane resim çeker ve o istenileni bir resimde yakalar. Profesyonel fotoğrafçı bir resim çeker ve o istenilen resmi zaten yakalamıştır. Burada anlatılmak istenen, ne yaptığını bilenle bilmeyenin arasındaki farktır. Bilgisi, tecrübesi olana profesyonel deniyor, bilgisiz ve tecrübesiz olana ise amatör. İyilik ve kötülük konusunda da durum aynen bu şekildedir. Bilerek, profesyonelce yapılan kötülük mü amacına ulaşır, yoksa amatörce yapılan mı? Amatörce yapılanın ancak yüzde onu-yirmisi hedefine ulaşırken öbürü tam hedefe doğru gider. Hem de genelde hiç şaşmadan.

Çok basit bir örnek daha vereyim. Almanya'da bir Türk dönerci dükkânı açar. Aradan çok zaman geçmez, o işten anlamayan ve öyle bir iş yapmak hiç aklında bile olmayan başka bir Türk bunu görünce, hemen yanına ya da arka sokağa, o da aynı bir dönerci dükkânı daha açar. Başlar arada bir rekabet. Yerler birbirlerini. Fiyatları kırdıkça kırarlar. Hatta birbirlerini batırırsınlar diye zararına çalışırlar. Alman müşteriler de bu duruma bıyık altından gülerler. Dediğim gibi bizim Türkler kendilerini hiç sevmeyen bir millet yaptysalar da, hiçbir devlet bunları tehlikeli görmedi. Çünkü en büyük düşman zaten kendileri. Bir de bunun neyine düşman olsun. Birbirlerinin birbirlerine yaptıkları kötülüğü hiçbir düşman zaten bilemez ve yapmaz. Gerek de duymaz, çünkü onlar her an birbirlerini zaten yeme halindedirler.

Şimdi bir de Yahudi olan bir milletten örnek verelim. Aynen o da gidip herhangi bir yerde bir dönerci dükkânı açtı diyelim. Bunu gören başka bir Yahudi düşünür ve "bu dönerciye ne lazım" der ve o da gidip ya bitişliğine ya da arka sokağına bir fırın açıp pideler yapar. Bu pideleri o dönerciye sattığı gibi, bırakın rekabeti, bütün oranın halkını kendilerine muhtaç ederler. Bu muhtaçlık zorla olmuyor tabii. Kalitesiyle, disiplin ve düzeniyle oluyor. Birbirleriyle çalıştıklarından dolayı, birbirlerine yardım da ederler. Çünkü o öbürünün sayesinde öbürü de onun sayesinde yaşıyordur. Birinin öbürüne yardım etmesi, aslında kendine yardım etmesi demektir. Bu iki milletin insanlarından biri öbürünü nasıl batırayım diye zararına uğraşırken, ikinci örnekteki Yahudi ise nasıl kalkınalım diye uğraşır. Hangisi daha kârlıdır? Hem de kimseye rekabet ve kötülük etmeye gerek duymadan. Bununla da ne Yahudilerin seçilmişliklerini, ne de Almanların ırkçılığını savunuyorum. O ikinci dönerci dükkânını açan, hangi milletten ve ırktan olursa olsun, bunun önemi zaten yok, ben burada insanların aldıkları eğitimlerle nasıl farklı olabileceklerini vurguluyorum. Vicdan, iyi ile kötüyü ayırt etme yeteneğidir demiştik. Fakat yine tekrarlıyorum, iyi diye ne öğretirsek vicdan ona iyi der, kötü diye öğrendiğimiz şeyler de vicdanımız için kötüdür. Yukarıdaki örneklerde herkes kendine iyilik yaptığını veya yapacağını sanarak yola çıkmıştır, başkalarına değil. Eğer bunlar devletlerin kanunlarıyla da uyum içindeyse, onlar için zaten bir problem de yoktur.

Hitler Almanya'sında Yahudilerden nefret edilmesinin en büyük nedeni de, Yahudilerin birbirlerine olan dayanışmaları ve dolayısıyla başarılarıydı. Yahudilerin sahip oldukları Tevrat, dolayısıyla da Allah bilgisi, birbirlerine olan bağlılıkları, kendilerini öbür toplumlardan en üstün görüp, Allah tarafından seçilmiş bir millet olarak inanmalarıydı. Kullandıkları Allah bilgisinin Allahın hoşuna giden türden olmadığı ise çoğu kez ortadaydı. Nasıl ki onlar seçilmiş bir millet olma sarhoşluğunu bu kadar sevdiler ise, Almanlar da böyle sarhoşluktan çok hoşlanmışlardır. Milletler böyle içkileri içmeye ve onlarla sarhoş olmaya bayılırlar. Bir de bu bilgileri herkese karşı nasıl faydalı olur diye değil de, sadece kendilerine nasıl faydası olacak diye kullanarak. Bunlar da insanlarda nefreti geliştirir. Almanlar her ne kadar Yahudilerden nefret ettiyse de, Yahudilerin başarılarından etkilenerek, onların yapmış oldukları şeylerin aynılarını kendileri başarılı olmak için yaptılar ve hala büyük bir zevkle yapıyorlar. Üstün Alman ırkı düşüncesi, nefret ettikleri Yahudileri örnek almakla gelişmiştir. Almanya'da uzun yıllar kalan bazı Türklerin milliyetçi olmaları gibi. Hâlbuki milliyetçilik onların hiç umurunda bile değilken, Almanlardan etkilenerek onlar da milletçiliğe sarılmışlardır. Dinde de durum aynıdır. Dinle devletle hiçbir işi olmayan, başkasının gayretinden, nefretinden etkilenip öbürüne kızarak, gidip kendi dinine sarılması bu yüzdendir. Ben burada sizlere yine, "al birinden vur öbürüne" dedikleri olayları anlattım. İnsanlar başkalarında görüp de nefret ettikleri şeylerin aynısını severek kendi neden yapar? Aynı şekilde kendisinden de başkalarının nefret etmesi için mi?

"Birbirinizi sevin, size kötülük edenlere hayır dua edin, komşunu kendin gibi sevmelisin" gibi sözleri bu insanlar öğrenir ve "kim bana bunları aynen böyle yapmıyor" diye artık etrafındakilere dikkatle bakar. Kendisine ise hiç bakmaz. "Acaba ben bunları kimlere yapmıyorum da yapayım" gibi bir düşüncenin noktası virgülü bile aklından geçmez. İşte, iyi ile kötü arasındaki Allah'ın bize verdiği bilgiyi biz insanlar böyle öğrendik ve böyle de uyguluyoruz. (Matta bölüm 5 den 7 ye kadar)

"Benim seni sevdiğimi bilir misin?" diye soran o ihtiyar, o günden sonra toplantılarda bana cevap bile verdirtmedi. Hâlbuki ben yıllarca zaten cevap vermiyordum ve bunun da hastası değildim. "Neden cevap vermiyor, işte samimi değil" gibi sözlerle daima bu yüzden de beni suçluyorlardı. Ben de onlar memnun olsun diye, kendimin de inandığı, aynı fikirde olduğum konularda cevaplar vermeye başlamıştım ki, bu sefer de yasak koymaları hiç de uzun sürmedi! Gerçi o zaman için bu durumu sadece o ihtiyarın kendisi uyguluyordu, öbürleri değil. İlerde ise hepsi uygulamaya başladı, o da ayrı. Hâlbuki genelde bunlar hep birlik içindedirler. Ne yaparlarsa birlikte karar aldıkları halde, bana karşı bu ihtiyar kendi kafasına göre bir karar almıştı. Aslında kötü bir insan değildi, iyi de değildi. Herkes gibiydi. O gün ısrarla sorduğu sevgisini bana böyle göstermeye başladı! Gerçekten sevse, benim sözlerimden etkilenmezdi. Ben de onun o günkü akılsızlığına karşılık sadece: "Mukaddes Kitabı bilen insandan korkarım" demiştim. Haksız mıymışım?

Konuyu daha fazla uzatmadan kısaca toparlarsam, Allah'ın sözü insana iyi ile kötüyü öğretir dedik. Gerçek iyilik ve doğruluk hakkında Allah tüm evrende en üstün otoritedir. Kimse bu konuda ondan daha iyisini bilemez. Bizlerse şeytanın bu dünyasında öğrendiğimiz, Allahın kanun ve prensiplerine zıt olan şeylerle ne yapacağımız, bizim kendi elimizde olan bir şeydir. Eğer Allaha göre kötü olanı yapmaya karar verirsek, ne yaptığımızı çok iyi bildiğimizden dolayı artık o işi daha bir profesyonelce gerçekleştirerek yaparız. İyilik yapmaya karar verirsek de durum yine aynıdır. Bu sefer de iyiliğin ne olduğunu bildiğimizden dolayı, yapmak istediğimiz iyiliği yüzümüze gözümüze bulaştırmadan akıllıca yaparız. Karşımızdaki bundan fayda görür. Sakın iyilik yapmayı kolay bir gözle görmeyin. Bu konuda kendimizi yetiştirmek zorundayız. Bakın bu konuda Allah ne diyor:

«Halkım akılsızdır, Beni tanımıyor. Aptal çocuklardır, akılları yok. Kötülük etmeyi iyi bilir, İyilik etmeyi bilmezler». Yeremya 4:22

Evet, nasıl ki iyilik etmekte bilgili olmamız gerekiyorsa, buna bağlı olan vicdanımızı eğitmekte de gayretli olmalıyız. "Vicdan kendi kendine eğitilmez" demiştim. Doğru bir vicdan eğitimi almak bu yaşadığımız dünyada neredeyse imkânsız gibi gözükebilir. Televizyonlar, radyolar, haberler, filmler ve gazetelerden tutun, dünyamız gerçekten de kötü ve boş olan ne varsa bizleri onlarla eğitiyor. Bütün bunlar ve çevremiz, Allah'ın bizlere birçok iyi şeylerle donanmış, tabiatıyla doğuştan verdiği vicdanı dağılamaya ya da bozmaya uğraşıcı bir şekilde, hem de kesin adımlarla ilerliyor. İyi olan, doğru olan eğitim de yok mu? Olmaz mı, istersek var. Hem de bol bol. İmkânsız gibi gözükken bu eğitimi de imkânsızmış gibi yapan yine bizleriz, yani bizzat kendimiz. Kolay olan ise maalesef kötü olanı yapmayı seçmektir. Fakat onun başı da sonu da hep acılı, mutsuz ve sonu ise Allah'ın indinde yok olmak demek. İyi ve doğru çalışan bir vicdan için uğraş verirsek, hayat kurtaracağız. Unutmayalım, bununla hem kendimizin hem de başkalarının hayatını kastediyorum. Onun için alacağımız vicdan eğitiminde daima şu soruyu kendimize çekinmeden soralım: İyi diye öğrendiklerim kime göre iyidir, kötü diye öğrendiklerimse aslında kime göre kötüdür? Her iki soruda da cevap "Allah" değilse, yanlış bir vicdan eğitimi alıyoruz demektir.

Bu konuda çok az yazmaya çalıştım. Her konuda çok az yazmaya çalışıyorum. Yine de beni eleştirenler "Bir araba laf etmişsin" diyorlar. Umarım zihinlerinizde ve yüreklerinizde sizleri uyandırmaya yarayacak şeyleri yazıyorumdur. Vicdan konusunda, onu şekillendirmekte, ya da başkalarının vicdanımıza hâkim olmalarına, onları üzerimize yetkilendirmekle lütfen eşek olmayalım. Bu anlatılanların elle tutulup gözle görülmüyor diye, ruhi değerlerle ilgili olmasından dolayı hiç de öyle hafife almayın. Yaşantımızı, hayatımızı ve en çok da geleceğimizi acı ya da tatlı yapmakta bunların çok büyük etkileri vardır. En çok da yaratıcımızla olan ya da olacak ilişkimizde büyük fonksiyonlara sahiptirler. Umarım bu konuyu siz daha ayrıntılı bir şekilde araştırırsınız. Ben ancak kitabımla ilgili olduğu için, az da olsa bilmenizi muhakkak istedim.

New York-Brooklyn

Aslında benim amacım ile ilgili olan, bu yolculuk hakkında anlatılacak çok az şey var. Hiç tanımadığım biri olduğu halde en büyük yakınlığı orada zor şartlar altında çalışarak yaşamaya uğraşan, bahsettiğim dükkânı olan arkadaşın akrabasından gördüm. Havaalanında, elinde bir kâğıda yazdığı isimle beni bekliyordu. Adı Hasbi, yol üzerinde moteli restorandı olan bir yerin mutfağında çalışıyordu. Amerikalı güzelde karısı vardı. İlerde o kadından ayrılmış olduğunu duydum. Bence de o hanım zamanımızın birçok kadınları gibi aile hayatını sevecek biri değildi. Hasbi çalıştığı motelin, bekârken kaldığı odasını bana verip, beni orada yatırdığı halde, iş yerinin sahibine oda parasını hem de zorla verdi. Hâlbuki evlenmiş ama o odasını yine de bırakmamış. Karısıyla başka bir evde kalıyorlar. Ev kirası ellerine geçen bir aylık maaşları kadarmış. Anladığım kadarıyla birinin maaşını kiraya yatırıp, öbürünün maaşı ile de geçiniyorlardı. İş yerinin sahibi olan adam Hasbi'den oda için para almak istemedi, fakat onun ille de benim için o oda parasını vermesine hayranlıkla şaşırılmıştım. Dilini dahi doğru dürüst bilmediği bir ülkede, o zor şartlar altında çalışarak bu insanın gösterdiği cömertlik ve misafirperverlik; o çok dindar olmakla, daima kongrelerde, toplantılarda, camilerde, kiliselerde sevgi nutukları atarak övünen, her şeyi de Allah'ın ismiyle yapan insanlardan her yönden üstündü. İki gece bir gün yanında kaldım. Yanında derken, işin iyi yanı kaldığım yerde yalnızdım ve bir motel odasıydı. Misafircilikten çok sıkılırım. Fakat orada o kadar rahat ettim ki. Yolculuktan geldiğim ilk gece bu hemen pizza ısmarlamıştı. Mesela dört kişilik, ya da üç kişilik pizza deyince üç ayrı pizza gelmiyor, ancak o pizzanın çapı büyüyor. Kocaman bir tekerlek gibi. Öyle güzel pizzayı ben ne Almanya'da ne İtalya'da, ne de başka bir yerde yemedim. Daha sonra yalnızken New York'ta pizza yedim, güzeldi ama bunun gibi değildi. Yatacağım zaman beni moteldeki odasına götürdü.

Yattığım ilk gece karşımdaki odalarda birbirini yiyen iki kişinin gürültüsünü, kavga ederek kan revan olduklarını ve odada ayakta duran bir tek eşya kalmamacasına kadar birbirlerini parçaladıklarını ben duymadım! Uçakta sekiz saat oturmak mı, oranın değişik havası mı, yoksa aşırı bir yorgunluk hissettiğimden dolayı mı nedir bilmiyorum. Nedense oralardayken bu yorgunluk sıkıntısını hep çektim. Sabah kapının önü polisler doluydu. Hasbi sonradan beni alıp o odayı göstererek: "Bu odayı görüyor musun, aynen senin kaldığın odanın eşidir. Bak ayakta duran hiçbir şey kalmamış. Yerler falan kan içinde" diyordu. Nasıl olmuş diye sordum. İki arkadaş iki kasa birayla odaya girmişler. İçip sohbet ederlerken bir anlaşmazlık olmuş, kavga etmişler! Bira şişelerini birbirlerinin kafalarında parçalamışlar. Hasbi bana yine: "Bunlar vahşi, cani insanlardır" diyordu.

Odasında kaldığım o bir günde, öğleye doğru ben aç kalırım diye tostlar yaptırmış. Tabaklar dolusu yemeklerle koşarak geldi. O kadar yemeği yememe imkân ihtimal bile yoktu. Elleri yana yana getirmiş ve hemen yine işe koştu. Belkide o yarım saatlik paydosunu da bana harcadı. Hasbi benim bütün isteklerimi yaptı. Beni de bir arkadaşına emanet ederek, gideceğim yere uğurladı. Ayrılırken, karanlıkta arabasının bir kenarına ki, karanlıktan hiç gözüküyordu, biraz para koymuştum. En azından o şartlar altında kazandığı parayı bir de benim için harcamış olmasını içim bir türlü almıyordu. Arabaya girdi ve hemen biraz sonra o parayı gördü ve bana nasıl zorla geri verdi, yine hayret ettim. Nasıl gördü, ne biçim bir gözü vardı, hâlâ şaşırırım. Haydi, bu adam gururlu falanda, bana harcadığı o masrafı verdiğimde almaktan utandı desem bile, en azından o parayı karanlıkta görünce bile, tanıdığım bütün insanlar gibi görmezlikten gelmesi gerekirdi. Bu öyle değildi, gördü ve zorla geri verdi. Bu adam misafirperverliğiyle beni çok ama çok utandırdı. Allah onu bereketlesin, yardımcı olsun. O yabancı dediğim kişiden gördüğümü, yıllarca tanıyıp ve kendilerine çok fedakârlıklarda bulunduğum insanlardan görmedim. Allah'ın her insandan

beklediği komşu sevgisini bu Karadenizli arkadaş hem de severek gösteriyordu. Tekrar bravo. Hiçbir şekilde de ben bu adamcığı bir daha ne gördüm ne de benim ona bir faydam oldu. Yine de ümitle belki bir gün diyorum.

Ondan ayrıldıktan sonra Brooklyn'e yakın bir yerde oturan Türklerin evinde misafir oldum. Sadece akşam kalıp sabah ayrılacaktım. O da bunların ısrarıyla. Çünkü Hasbi beni bunlara emanet etmişti. Daha bunlarla oraya neden geldiğim hakkında falan sohbet başlamıştık ki, ben Kuran konusunu anlatırken gergin bir hava oldu. O da basit konular hakkındaydı. Mesela Allah'ın sünnet olmamızı Kuran'da emretmediğini, ya da namaz kılarken papağan gibi Arapça tekrarlarla söylenen ibadet tarzının insanların bir uydurması olduğunu söyleyip, hem de yerinden göstermek istediğim zaman bunlar iyice göklere çıktılar. Hâlbuki ben misafir olarak onların terbiyesine sığınıp, bu gibi sorularla Kuran'a karşı ilgilerini çekmek istiyordum. Onların öfkeleneneğini de biliyordum, ama bu konular bana hayati ve gerekli geliyordu. Onlar ise inanıyorum ki ilk defa duyuyorlardı. Ev onların evi, ben ise yabancıyım. Dil de bilmiyordum ama oradan akşamın 11'inde gitmek de ayıp geldi bana. Hem anlattıklarımı da ille de onlar ne yaptığımı sordukları için açtım. Yoksa kimseyi bir yerlere çekmek amacında değildim. Ancak her zamanki amacım, insanları Allaha kazandırmak, O'nu araştırmaya özendirme. O gece orada kaldım ama bunu bir de bana sorun. Beni oraya getiren de piyasadan kayboldu. Ben de içimden, o gelsin de bir kurtulayım diyorum. Tek istediğim şey bir otele gidip, kendime gelmek. O istenmeyen yerde sabahın köründe kalktım. Sessizce mutfağa gittim. Bunlar dört beş erkek bir arada bu evi tutmuşlar. Tam bekâr amele evi. Amerika değil de sanki burası İstanbul, Tophane deseler hemen inanacağım. Acaba bunların kaldığı yer mi böyle de başka yerler farklı diye camdan baktım. Bütün evlerin dıştan görünüşü de, perdeleri de bunlarınkı gibiydi. Dünyanın en zengin, savaş tekniğinde en üstün olan bu ülkede daha ne rezalet şeyler görecektim ve duyacaktım. Hem de o kısacık zaman içerisinde.

Zaman sanki durmuştu ve bir türlü geçmek bilmiyordu. Ben mutfakta oturup hiç ses yapmadan öyle bekliyorum. Günlerden pazar sabahı, herkes de uyuyor. Hele Türkler 12 den önce kalkmazlar. Saat ise daha altı, yani sabahın körü. İçlerinden biri kalktı. Pazar günü işe gidecekmiş! Aralarında en efendisi de oydu. Bana kısaca: "Sen bizim sahip olduğumuz imanı da alt üst edersen, biz buralarda neye tutunacağız" dedi. Dedikten sonra hemen de gitmesi lazımmış ve de gitti. Yalana sarılmak insanı korur muydu? O yabancı dedikleri ülkede gerçeklere kulak tıkamak onlara rehberlik mi edecekti? Hem onlar da bizim gibi, bütün o saçma sapan inandıkları ve yaptıkları şeylerden dolayı da o ülkelere köle olmamışlar mıydı? Saat daha altı, ah ben ne yapacağım! Nasıl olduysa oldu, zaman da benim camdan dışarıya bakarak seyrettiğim kumrularla beraber geçti ve beni oraya getiren de çok şükür uyandı. Saat on bir mi neydi. "Ne olur bana iyilik yapacaksan sadece bir taksi tut ve şu adresi ona ver" dedim. Yok, ille de o beni götürecekmış. Zahmet etme falan diyorum ama dinlemiyor. O gece o bizim aramızda fazla durmadı ve konuşulan tatsız olaylardan pek haberi yok. Olsa da bu konular hakkında hepsi birbirinden korkar. Aynı Şahitler ya da başka dinlere ait insanlar gibi. Hem dinle falan da ilgisi olmayan biriydi. Bence hiç biri dindar değildi. Amerika'ya gelmiştiler, yaşamak için her biri korkunç mücadele veriyordu. Bu mücadeleyi ben zaten Almanya'dan dolayı iyi biliyordum.

Nihayet biz yola çıktık. Yolda arabası mı ne bozukmuş, sözde kısa bir tamirciye girdi. Kısa ama bir türlü bitmeyecek, bekliyoruz. Tamirci de Türk. Hayret ettim, her yerde Türk vardı. Ben Almanca konuşarak idare ederim diyordum ama New York'ta Türkçe bilmek daha geçerliydi. Taksicisinden, tamircisine, lokantacısından, garsonuna kadar Türkler vardı. Daha sonraları yalnız kalıp da bir otele girdikten sonra, New York-Manhattan'da caddelerde gezerken, sokakta evsiz barksız köprü altında yatan o insanlar gibi birini, her kese Türkçe küfürler yağdıran bir kadın gördüm! Kulaklarıma inanmadım. Kimse onu hem anlamıyor hem de umursamıyordu. O ise hepsine Türkçe küfürler yağdırmaya devam ediyordu. Yayalarla birlikte caddede karşıdan karşıya

geçmek için beklerken, o yanımdan yürüyerek geçti. Kadının sokaklarda yattığı belliydi. Saçları ise sarıydı. "Belki de 60'lı yıllarda İstanbul'a gelen Amerikan filosundaki bir askerle evlendi de, öyle mi buraya geldi" diye şöyle bir hayal kurdum. Türk kızları o zamanlar herkes gibi Amerika diye ölüyorlarmış. O kadını görünce: "Sırf bu niyetle kurulan aile yuvasının sonu da böyle olur işte" dedim içimden. Oraların bir havasını ben İstanbul-Taksim benzettim. Bu tabii Amerikancasıydı.

Bizim o tamircide beklememize sonunda sinirlendiğimi de anlayan o arkadaş, nihayet Brooklyn'deki Şahitlerin merkez binasına gitmem için bir taksi tutup beni gönderdi. Nihayet içimden "oh!" dedim. Daha binanın önüne gelip taksiden indim ki, kapının önünde bir araba ve karı koca oldukları belli olan iki kişi binanın önünde duruyorlardı. Pazar günü oralarda aslında kimse olmazmış! Adam girip bir şey alıp da çıkacak havasında. Kadında kapıda bekliyor. Tamam, bunlar bana artık yardım eder ve ben kurtuldum dedim. Elimde de bavulum. Nereye gidersem onu da sürüklemem gerekiyor. Amerika'da taksi olsun ya da kim olursa olsun, bavulu elinde olan birinin bavulunu sanki bagaja koymak diye bir adet yok. Nereye gideceksem arabanın arka koltuğuna bir de o koca bavulu sokuyorum. Nedense bagaja koymuyorlar! Öyle bakıyorlar. Bagajlarında yer yok ki. Bir kere tesadüfen gördüm, bagajlarının içi rezaletti. Hırdavatçı dükkânı mı desem, pasaklı insanların evlerindeki tavan arası mı desem, işte öyle bir bagajları var. Buralara en az dört hafta kalacağım düşüncesiyle geldim. Bir de hemşire ve birader kelimesinin İngilizce nasıl söylendiğini biliyordum. Bunlara: "Sen birader sen de hemşire misin?" dedim. Evet dedi kadın. Ancak çok memnun olduğum bir ifade gösterebildim ve hiç İngilizce de bilmediğimi belli ettim. Onlarla ilgili bir zorun olduğunu da anladılar. O gün pazar olduğu için toplantıya gideceklermiş. Bu ana binanın önünde de kısaca bir şey almak için durmuşlar. Beni de kocası sanki "Sen de nerden çıktın be adam" der gibi bir ifadeyle yanlarına alıp o toplantıya götürdüler. Toplantıda kadın bir telaşa kapıldı. Bir şeyler söylüyor, oraya buraya koşuşup dönüyor ama ben anlamıyorum. Konuştuğu insanlara eliyle boynunu falan tutuyor ki anladım ve yanına gidip, problem ne der gibi baktım. Bana kravat, ceket arıyormuş! "No problem" dedim ve tuvaleti sordum, bavulu gösteriyorum. Yani, "bunun içinde her şey var" der gibi. Bana tuvaleti gösterdi. Tuvalete girdim ve soyunup, o kadının istediği, ceket, kravat, kumaş pantolon, hepsini giydim ki memnun olsun! Tuvaletten çıkınca, şöyle bir bakıp, "hah şimdi oldu" der gibi içi rahatladı ve gitti en önlerde bir yere oturdu! Bir daha da onu hiç görmedim. Olsun onun içi artık rahat ya! Ahırda yularlı eşek görmeye alışmış kadın, yularsız birini görünce rahatsız oldu herhalde!

Toplantı salonu tren vagonu gibi, dar uzunca. Birkaç tane göbekli, irikıyım ama uysal gibi gözükten zenci arkada ayakta, diskoteklerdeki fedailer gibi bekliyorlar. Bu beni getiren adam da ciddi ve hep meşgul bir havada sağa sola devamlı emirler veriyor. O zencilere ne dediye anlamadım, ama el işaretleriyle konuşurken, buna dikkat edin der gibi beni en arkada bu zencilerin gözü önüne oturttu. Onlar bunun her dediğine ya çok kısa bir söz söylüyorlar, ya da hep başlarını sallıyorlar. Kendi de gitti en önlerde bir yere oturdu. Karısının yanı olacak, arkadan göremiyordum. İki saatlik toplantı bir de İngilizce! Boynum artık kıldan ince, ne yapalım katlanacağız diyorum. Çok şükür toplantı bitti, bu adam telefonda almanca konuşan birini buldu. Ahizeyi bana verdi. O adam da bana: "Sen ne için geldin, ne istiyorsun?" diye soruyor. Ben de: "Sizlerle konuşmak için" geldim diyorum. Fakat "ne hakkında" diyor. Telefonda anlatamam dediysen de ille de "konuyu söyle yeter" diye ısrar ediyor. "Kuran hakkında konuşacağım" dedim. Tamam, artık anladılar. "Yarın sabah sekizde merkez binaya gelersin" deyip, "telefonu yine sen o kişiye ver" dedi ve onunla ne konuştuğunu tahmin edebilirdim artık. Toplantı dağılıyordu, bunlar beni yine neler konuştuğunu anlamadığım bir garibin yanına askeri komutlar vererek yamadı. O adam da sırtına rahatlıkla binilecek, oranın bir garibi ve de bekçisi olduğu belliydi. En gariplerde hep eşek diye kullanılır. Bu Asya'da da, Amerika'da da, Avrupa'da da, Afrika'da da hep böyle. Bu garibin yanında bir de toplantıya getirip götürdüğü, yarım dünya gibi zenci bir

kadın vardı. Herhalde ya Şahit ya da ilgili biri. Belli ki bu onu getirip götürüyor. Hatırladığım kadarıyla arabada kendi karısı ve 1,5 yaşlarındaki ikiz çocukları vardı da, bir de beni mi araya soktular. Yoksa karısı başkalarıyla geldi de evde mi buluştuk bilmiyorum, unuttum. Zenci kadını arabayla metroya kadar mı ne götürdü. Belli ki toplama dağıtma işlerini de bu yapıyor. Bunu ben bizim toplantılardan da biliyordum. Bir garip gördüler mi hemen yanına gelip, işte şunu da getirir misin, bunu da götürür müsün gibi yaklaşırlar. Hep yükleri bir başkasına atacaklar. Ama o da eşek misali, yüzü tutmayan bir garip olmalı. Çünkü o en yukarıdakiler böyle basit şeylerle uğraşmak istemezler!

Ben bu yolculuklardan artık yorulmuştum. Uykusuzluk, değişik, sıkıcı ortamlar bunaltmıştı beni. Şimdi de bu gariplerin yanındaydım. Otele götürün beni diyorum, "yok olmaz" diyorlar. Ne biçim bir misafirperverlikse! "Buralarda ille de sen bizim dediğimiz şekilde yaşayacaksın" mı demek bu? Hasbi, evet bir Hasbi, ne anlayışlı biriydi diyordum içimden. O kadar yorulmuşum ki artık, tek istediğim bir samanlıkta veya ahırda da olsa yatmak uyumak. Yok, bulamadım onu. Amerika'da yatak çok lüks bir eşya oldu! Evlerine geldiğim bu Şahitlerin yanında yarın sabaha kadar kalıp, ondan sonra o en yukarıdakiler ile konuşmak için buluşacağım.

Bu gariplerin evine geldik. Onlar bana bir şey söylüyorlar ama ben anlamadım. Tek istediğim şeyin elimle işaret ederek artık uyumak olduğunu söyledim. Öyle ya, o direktif verenin emrine uyararak adamcık beni almış, evine getirmiş, daha ne yapsın. İmkânı da yok ki. Kendilerinden başka bir kişi için bile yatacak yatakları da yok. Mutfakları var ama kahveyi aşağıdaki lokantadan alıyorlar! Tavaya kırılmış yumurtayı bile hep hazır satın alıyor, kendileri yapmıyor. Bu durumları sabah kahvaltıda görmüştüm. Amerika öyleymiş!!! Bunlardan bana ne de, ben çok yorgundum ve uyumaktan başka o an hiçbir şey istemiyordum. O iki odalı evlerinde bir koltuk vardı, evleri de tam taşınacaklarmış gibi bir halde. O yarım koltuğu eliyle gösterdi, olsun dedim. Yani oraya kıvrılıp uyuyacağım, arabanın içinde uyur gibi. Bunlar da evden gittiler. Ben uyumamışım da sanki artık bayılmışım. Hava mı değişikti, bahar mıydı, yolculuk muydu, moral miydi, yoksa hepsi miydi bilmiyorum, fakat ben bittim. O tuvaletin bile nerede olduğunu bilmediğim, iki odalı gibi, yürürken bazı şeylerin üzerinden atlayarak dolaşılan leylek yuvası gibi bu evde, yarım koltuğun üstünde baygınken, ikide bir de kapının önüne bir sürü insanlar geliyordu. Bağıra bağıra konuşuyorlardı. "Hay Allah, herhalde misafirleriyle geldiler, ben de uyuyorum, ayıp olacak kalkayım" diyorum, ayıp olacak deyip zorla kendimi doğrultuyorsam da, kimse gelmiyor ve o gürültüyle konuşanlar gidiyor, ben yine yana doğru düşüp tekrar bayılıyorum. Bu durum belki on yirmi defa böyle oldu. Her seferinde yarı baygın hacı yatmaz gibi o daracık koltukta şöyle bir doğrulup, sonra küt yine yatıyorum. Kaç saat geçmiş bilmiyorum, kapının önünde bağırsıp durdular ama ne gelen var ne giden, kimse evde yok. Sanki bir sürü insan gelip gitti. Artık ayılmaya başlarken gözüm açılmış öylece yarı baygın bir noktaya bakıyordum. Hiç kımıldamadan bakıyorum. Uyuyor muyum, yoksa baygın mıyım bilmiyorum. Aa! Bir baktım gözümün önünde küçük bir fare. Olamaz hayal dedim. O beni hiç umursamıyor. Gözümün önünde oraya buraya dolanıyor. Fareleri de sadece Tom ve Jerry çizgi filmlerinde severim. Ben yavaş yavaş ayılmaya başladım. Fare mutfaklığın içersinde, dolapların üstünde, her yerde dolaşüyor. Mutfak çekmecelerinden bir çekmece aralıktı, onun içine girmeye uğraşıyordu. Tamam dedim ben, girer girmez çekmeceyi üstüne kapatacağım diye öyle tetikte, yattığım yerde bekliyorum. Girdi ve süratle gidip hemen çekmeceyi ittirdim. Hâlbuki çekmecenin arkasından fare çıkıp gitmiş. Olsun, ortalarda bari dolaşmasın, hiç sevmem fareleri. Pis olduklarından dolayı sevmem. Evde çocukken her türlü hayvanı baktık. Bir koca akvaryum dolusu okulun farelerini de bizim evde bakmıştık. Çoğalıp bir sürü olmuşlardı. Annem hayvanları çok sevdiğinden, çok şükür o duygularımızı çocukken tatmin ettik. Yine de öyle mutfakta, evde serbest gezen fareler içimi bulandırır.

Artık yavaş yavaş kalktım. Evde kimse yoktu ve yine o kalabalık sesler başladı. Meğerse adamın telesekreterli dedikleri türden telefonuymuş. Konuşanların sesini banda kaydederken dışarıdan da duyulacak gibi kalitesiz bir hoparlöre bağlamış. Kardeşim sesini de ne kadar çok açmış. Ben de o

şekilde bir telesekreter hayatımda hiç görmemiştim. Hem öyle şeyler şimdi zamanımızdaki gibi yaygın değildi. Cep telefonu denilen şey bile daha yoktu. Bu yüzden şaşırılmışım. Hâlâ o sesler unutamadığım bir kâbustur. Akşama doğru bunlar eve geldiler. Oh! Birlikte yemeğe gidecekmışız. Dil bilmemek ne kadar kötüyken bazen de ne kadar iyidir. Yanlarında yaşlıca bir kadın daha vardı. Kadının annesiymiş. Onlar bence güney bir ülkeden geliyorlardı. Meksika mı yoksa daha başka bir ülkemi bilmiyorum. Bence adam tip itibarıyla Avrupa kökenliydi. İkiz çocukları tıpa tıp birbirine benliyordu. Hiç fark yoktu. Herhalde, dediğim gibi bir buçuk yaşlarındaydılar. Hep birlikte bu adamın çok iyi dediği bir lokantaya gittik. Biftek yapıyorlar. Birçok yeri yenmiyor, kemikli, kırıkdağı; yediğim en kötü et. Herhalde boğa eti falandı. Adam soruyor, nasıl diye, ne diyeyim! Sık sık çok sorunca ikiyüzlülük yapamadım artık, çok yeri yenmedi diye tabağımdaki kemikleri gösterip yine de iyi iyi der gibi kırılmasın diye kafamı sallıyorum. O yemeğe göre çok da pahalı bir yerdi. Ben zaten bunlara yük oluyorum diye hepsinin parasını vermişim. O kadar pahalı bir yemek ve kazık Amerika'da bir daha hiç yemedim. Belkide o adamcık hep duyup duyup gidemediği, ben de o sırada onlarda misafirim diye, bizi gözünde çok meşhur sandığı bir yere mi götürdü nedir bilemeyeceğim. Bazen bana da olur. Bir misafiri en iyi diye götürdüğümüz ve gözümüzde en iyi yer dediğimiz o lokanta rezalet çıkar. Hiç gitmediğimiz fakat uzaktan hoş görünen bir yerdir. Hâlbuki her zaman gittiğimiz yerler çok daha kaliteli ve de ucuzdur. Sanki o yerlere biz her zaman gidiyoruz da sıkıldık diye o misafirin de sıkılacağını mı düşünürüz bilemem. Olur böyle şeyler, o insanlar bence gariban iyi insanlardı. Akşam eve döndüğümüzde nerede yatacağımın kaygısına düştük. Adamın anlatmasından, benim gibi o merkez binaya konuşmaya gelen birçok kişiler hep bunda kalmışlar. Bu sefer adama daha da acıdım. Kimbilir o gelenler de ne nedenlerle geldiler? Demek ki kalitesine göre, onlarda böyle insanları ya buna ya da başka birine kakalıyorlar. Kuran hakkında konuşacağım deyince ben bunlara kakalandım! Ben en çok bu evinde kalacağım insanların adına üzüldüm. Hâlbuki o şehirde bildikleri uygun bir otele götürselerdi, bununla bana yapabilecekleri en büyük iyiliği yapmış olurlardı. Kısa keseyim, adam kendi yatak odasında beni de yerde bir şeyin üzerinde yatırmaya kalktı. Aman dedim yapma, adamın zaten bir odası var, bir de de aralarında ben olacağım! Aşağıda, ayakta sağa sola bile dönerken dikkat edilmesi gereken bir garajı vardı. Her yer her yerde bir garaj. Gördüğüm arabaların bagajları gibi. Ayakta durmak için bile eşelenmen lazım. Aylardan da Martın sonu. "Ben burada yatarım" dedim. "Olmaz" falan dediyse de ben zorlayarak oldurdum. Biraz da onun yardımıyla eşelenip yer açtık. "Ah!" diyorum ve içimden, "eski zamandaki resullerin çektikleri yanında, benim bu başıma gelenler de ne ki" diye kendi kendime bir yandan da moral telkinleri yapıyordum. Çünkü başka hiçbir çarem yok ki. Adam bana "olur mu burada yatmak" falan gibi bir şeyler dedi ama ben "yes yes" diyip o garajda portatif katlanan, ortası epiğice çukur incecik yatağın üzerinde, «V» şeklinde ne sağa nede sola dönmek şartıyla yattım. Nasıl yattım ve de kalktım yine bir ben bilirim. O şekilde sabah biz hemen ana binaya gittik ve beni içeri soktu ki, tam o sırada caddeye trafik polisi geldi. Yanlış yere mi durmuş ne, ceza yemesin diye koca göbeğiyle koşa koşa gitti. Bu adamı da bir daha hiç görmedim. Almanya'ya geldikten sonra Bernd'e İngilizce kart yazdırdım ve onlara teşekkür ettim. Cevap falan da gelmedi. Evinde giriş kapısının arkasındaki duvarda bir tahtanın üzerine iğnelediği kartlar vardı, benim kartı da belki oraya iğnelemiştir.

İşte gelmek istediğim yere nihayet gelebilmişim. Bütün bu sıkıntılıları bu yere gelmek için çektim ama çok şükür ki geldim diye içimden geçiriyordum. Uzun boylu beyaz saçlı bir adamla, yanında orta boylu ve ağzındaki tek ön dişi sararmış bir Alman ile beni küçük bir odaya soktular. Buralar derli toplu, Şahitlerin toplantı salonları gibi düzenliydi. Zaten Şahitlerin merkez binasıydı. Hemen ilk girişte dipte sol tarafta küçük bir oda. Bunlar bana sorular sormaya başladılar. Babamın adını, askerlik yapıp yapmadığımı, yaptıysam nerede yaptığımı, evli olup olmadığımı, çocuğumu vs. Pasaportumu istediler, onu da verdim. Almanya ya nasıl gittiğimi de sordular. Bütün bu

sorular sanırım yaklaşık yirmi dakika falan sürdü. Olabilir, kendi güvenlikleri için yapmalılar diyordum. Ama bunlar kimden, neden korkuyorlardı? Hem o zamanlar şimdiki gibi Amerika'nın öyle terör savaşı falan verdiği bir zaman da değildi. Bütün bu konuşma esnasında o benle konuşan sarı dişli Almanca bilen adamdan hiç ama hiç hoşlanmamıştım. Kendini beğenmiş, pisliğin biriydi. Bunlar haber alma örgütüne ait emniyet sorularını bitirdikten sonra bana: "Sen buraya neden geldin?" dediler. Ben yine "Kuran hakkında sizinle konuşmak için" dedim. Hemen de çantamdaki onların yayınlamış oldukları yazı serilerini çıkarıyordum ki, bu sarı dişli olanı "konuşmamız bitmiştir" dedi ve ayağa kalktı. O beyaz saçlı olanı ki ilerde öğrendim, yönetim kurulu üyelerinden Albert Schröder'miş, yüzü kızarmasına rağmen o sarı dişlinin pisliğine uyup o da ayağa kalktı. Ben ise oturduğum yerde onlara bakıp aceleyle dergileri falan çantama yerleştirmeye uğraşıyordum. Bunlar da, hadi artık defol git der gibi ayakta beni bekliyorlar. "Ne olur bana yarım saat verin de biraz anlatayım" dediysem de "hayır" diye taş gibi direttiler. Hâlbuki benimle yarım saat saçma sapan sorular ile vakitlerini boşa geçirmişlerdi, ne olurdu 7 bin kilometre uzaklıktan gelen bu insana bir yarım saat vakitlerini ayırsalardı! Ben elime bavulumu alıp oradan çıktım. Binadan elli metre falan uzaklaşıp bir duvara dayanıp, taş merdivenlerin üzerine yere oturdum. İçimden "belki yürekleri yumuşar da görüp çağırırlar" diye geçiriyordum. O taş merdivenin dibine oturduğumda sabah saat dokuza falan geliyordu. Sekiz saat öyle oturmuşum. Bütün o binanın önünden de görünüyordum. Kimse beni çağırmadı. "Şimdi ne yapacağım, boşu boşuna geldim, konuşamadım bile" diyordum. İçimden: "Beni bir dinleseler, ister kabul etsinler ister etmesinler, ama bir dinlesinler" diyordum. O sekiz saat beklerken, ne yapacağımı, nereye gideceğimi hiç bilmeden, içimden Allah'a devamlı dualar edip, kendi kendime konuşarak öyle oturdum.

Ne kadar oturursam oturayım, kimsenin gelip de: "Lütfen gel, ne anlatmak istiyorsan anlat, sonra yine gidersin" diyeceği yoktu. Musa geldi aklıma. O adam İsrailîlilerin her türlü kavgalarıyla, çekişmeleriyle, dövüşleriyle, en küçük meselelerine kadar onların tüm problemleriyle uğraşıyordu. Öyle, sayıları milyonlarca olan inatçı, asi halkın, tek başına sabahtan akşama kadar oturup sorunlarını çözmeye uğraşmak korkunç bir şeydir. Ta ki Midyan'da Allah'ın kâhini olan Musa'nın kaynatası bu durumu görüp, onun zayıf düşmemesi için öğüt verene kadar Musa bu işi tek başına yapıyor. (Çıkış 18, bölümün tümü) Bu insanlar ise bu teknikte, bütün bu kolaylıklara rağmen, kim ve ne için olursa olsun, binlerce kilometreden sadece konuşmak için gelen bir insanla konuşmaya vakitleri ve gururları müsaade etmiyor! Bunların oturdukları, o klimalı, ekmek elden su gölden denilen cinsten bir hayatta, bir elleri yağda bir elleri balda o bolluk ve rahat nerede; çölde, kurak ve bir gölge bile bulamayan, daima asi o halkla uğraşmak zorunda olan Musa nerede! Diyeceksiniz ki, "Musa ile bu adamlar kıyas mı edilir?" Evet, haklısınız da, bu en basit bir örnek ile bunları Musa ile kıyas edişimin nedeni onların kendi sözlerinden dolayı. Bunlar kendilerini Musa'dan o kadar üstün görürler ki. Dediğim gibi İsa bile, o da kendilerine ters düşmezse, ancak kabul edecekleri bir seviyede olabilir! Böyle düşünür, böyle davranırlar ve bunların yönetim kurullarının böyle de meyveleri vardır. Bunlar kendilerini hepsinden üstün gören bir gurur, kibir ve kendini beğenmişlikle doludur. Şu son cümlelerim için bir Şahit saçma dese de, uygulamaları ve öğretileri benim yazdıklarımı onaylar bir şekildedir. Hem içlerinden hiçbiri benim yaşadığım bu tecrübeleri onlarla yaşamamıştır ki bilsin. Ancak içlerinden çıkmış ya da atılmış olanlarından çok azı o dini biraz daha iyi tanır. Onlar hakkında edindiği tecrübeleri artık daima "evet" diyen biri gibi değildir de, "hayır" demekle çok daha farklı olmuştur. Her hangi bir gözcü kulesi yayını alın ve okuyun. Bunlar daima kendilerini överler. Hâlbuki Davud ve oğlu Süleyman şöyle söylüyor:

Çünkü Rab yüksek ise de, alçak gönüllülere bakar; fakat kibirliyi uzaktan tanır. Mezmur 138:6

Kendi ağzın değil seni başkası övsün; kendi dudakların değil, yabancı övsün. Süleyman'ın Meselleri 27:2

Ben en azından şu iki ayete uygun bir tane 'Gözcü Kulesi', ya da eski ismiyle 'Tarassut Kulesi' mecmuasına rastlamadım. Alçak gönüllülükten çok bahsederler. Başkalarından bekledikleri bu özelliği, daima kendi yönetim kurullarına karşı gösterilmesini isterler. Onlara göre bu dünyada herkes alçak gönüllü olmalıdır. Fakat sadece onların kendi yönetim kurullarına karşı! Aralarındaki her türlü gururu, kibri, kendini beğenmişliği, hırsızlığı, uğursuzluğu, çocukların ırzına geçmeyi vs. bunlar bir yerde başışlar. Fakat kendilerinin o yönetim kuruluna karşı geleni hiçbir zaman affetmezler. Diyorum ya, ben o baştaki kokozları anlarım ve anlıyorum da, onların önünde eğilip, "sırtıma bin" diyen eşekleri, işte onları hiçbir zaman anlamadım ve de anlayamayacağım. Bazen kendim de dâhil. Tesadüfen şu ayetler geldi aklıma.

Yöneticilere (Emirlere) **ve kurtarışı olmayan Âdemoğullarına güvenmeyin.**
Mezmurlar 146:3

İnsan korkusu tuzak kurar; fakat Rabbe güvenen emniyette olur. Süleyman'ın Meselleri 29:25

Bu sözlerle Allah insanları birbirlerine düşman gibi göstermek amacıyla değildir. Öbür taraftan da sadece kendisine verilmesi gereken izzetin, yüceliğin, insanlara verilmesine ve bu şekilde onlara itaat edilip yüceltilmesine ise karşıdır. İnsanlar nedense bu durumlara daima çok yatkındır.

Ben orada sekiz değil, seksen saatte beklesem bir faydası olmayacaktı. Çok yorgundum. Aklıma bir fikir geldi. Bunlarla konuşmadan gitmeyeyim diye zaten devamlı düşünüyordum. Bana yardım etmesi için de devamlı Allah'a yalvarıyordum. Birkaç gün sonra bunlar İsa'nın ölüm gününü anmak için toplanmaları gerekiyordu. O beyaz saçlı, yönetim kurulunda olan Albert Schröder ile konuşmaya, daha çok bir cesaret bulmuştum. O gün onun New York'ta hangi toplantı salonunda olacağını bilmem gerekiyordu. Bir de orada şansımı tekrar denemek istedim. Çünkü yanındaki o pislik heriften o da korkup, ikiyüzlülüğe kapılmıştı. Dilini bilmesem de, o yaşlı adamın bu pisliğin gösterdiği tavra karşı yüzünün kızarması benim için iyi bir alametti. Tekrar kalkıp o binaya gittim. Onun o gün hangi toplantı salonuna gideceğini sordum. Söylediler, adresini de aldım. "Şimdi bir arabaya binip, otele gideyim ve o güne kadar rahatlayayım" diye düşünerek bir taksiye bindim. Taksici adam zenciydi. Otel aradığımı söyledim. Hatta bir ay boyunca otelde kalmak bana çok pahalı olacağını bildiğimden, dur şu taksiciye sorayım, belki parayla onun evinde kalırım diye düşünerek, sordum da. Anlatana kadar göbeğim ayrıldı ama anladı. Devamlı durup durup eve telefon ediyordu, ama karısını bulamıyordu. Muhakkak bu durumu ona da soracaktı. Fakat eğer Schröder de beni dinlemezse, ya da dinledikten sonra dahi benim burada işim biterse, o zaman Almanya'ya geri dönecektim. Benim orada bir ay kalmam çok pahalı olurdu. Taksici de müsaade almak için karısını zaten bulamıyordu, ben de: "Sen beni bir otele götür, yine telefonla konuşuruz" dedim. Aynı zamanda belki bir hafta içinde de dönebilirim diyordum. Taksici, "bir hafta için değmez" dedi. "Ama bunu ben ancak iki gün sonra bilebilirim" dedim ve bana telefon açmasını söyledim. Otel için, çok pahalı olmasın ama rezalet bir yer de olmasın diye anlatmaya çalıştım. Bu adam da iyi biriydi. Bayağı aradı ve sordu sonunda günlüğü 89 dolara bir yer buldu. Bu paranın içinde yemek kahvaltı bile yoktu. Günlüğü beş dolara olan yerlerde varmış, ama öyle yerler! Otelin yöneticisi Almanca bilen yaşlıca bir adamdı. O da benimle çok ilgilendi. Nedense evinin telefon numarasına kadar bana verdi. Manhattan gibi bir yerdeki o lüks otelin müdürünün bana böyle yaklaşım göstermesi beni o otele ısındırdı. Dedim ya, iyiliği hep belkide Allah'ı bilmeyen ve O'nun reklamını yapma gereği duymayan insanlardan görecektim.

Odaya girince nasıl rahatladım anlatamam. Duş alıp yattım. Hep kâbuslar görerek uyanıp uyanıp yine uyuyordum. Yola çıktığımdan beri de eve hiç telefon açmamıştım. Nasıl açayım. Ben gittiğim yerlerden telefon açmasını hiç sevmem. Çünkü herkesin canı yanar, bilirim. Ancak kendim bir imkân bulursam o zaman açarım. Yabancı, bilmediğin bir ülkede de bu imkân hemen

hiç çıkmıyor insanın önüne. Hem o zamanlar şimdiki gibi cep telefonları, internet kafeler falan da yok. Odaya girince hemen eve telefon açtım. Ben sevinçle telefonda konuşuruz ümidindeyim, bizimki ise beni suçlarcasına devamlı: "Neden hiç aramadın" deyip, hüngür hüngür ağlıyor ve beni bile duymuyor. İki üç dakika bu ağlama faslını da dinledim. Onu sakinleştirip, teselli ettikten sonra telefonu kapatıp yatmışım! Hâlbuki evden çıkarken devamlı söylemişim, "telefon açmam, merak etme" diye. Benim hanımın bir özelliği de; sen ne söylersen söyle, o yine kafasındaki beklentisine, hayaline göre davranır, düşünür ve de bekler! Yattığımda akşamüstü altı falandı, üç saat mi ne uyumuşum. Aslında tam uyuyacağım ama bütün gün hiç yemek yememişim. Bir gün önce yarım dilimini bile yiyemediğim o boğa etiyle duruyordum. Yaklaşık otuz saattir ağızıma bir şey girmemişti. Ne yiyecek ne de içecek. Ondan önce de Türklerin yanındaydım ve yine hiçbir şey yememişim. Param vardı, o konuda rahattım. Öyle birkaç günlük açlık da bana bir şey yapmazdı. Ancak çok uzun süren açlıklarda midem çok yanıyordu. Bütün geceyi de öyle geçirmek istemiyordum. Eee kolay mı, Allah adamlarını görmeye gelmişim!

Kalktım ve giyinip dışarıya çıktım. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Fakat otel tam Manhattan'ın ortasındaydı. Ne tarafa dönersem muhakkak bir lokanta gibi bir yer bulurum diyerek sağıma soluma bakınıyordum. Tam kaldırımda beklerken, sağ tarafımda küçük boylu biri genç iki kadın birbirleriyle Türkçe konuşuyordu. Bu muhakkak hayal dedim. Yanlarına yanaştım, hayal değildi gerçekten de onlar Türk'tü. Onlara sordum: "Sizler yiyecek bir yer biliyor musunuz?" diye. Onlarda: "Biz de arıyoruz" dediler. Birlikte aramaya başladık. Bir lokanta bulduk ki selfservis. Kendi yemeğini kendin bir tepsiye alıp, kasada parasını ödüyorsun. Ben kızla konuşurken, "acaba hangi yemekleri tavsiye edersiniz, siz burada yaşadığınızdan daha iyi bilirsiniz" dedim. Tezgâhın arkasındaki garson Türkçe, "şunları yiyin" demez mi! O da Türk. Sonra o çocukla arkadaş bile olduk. O yolda gördüğüm kadınlar ana kızmış. Kadın Türkiye'den kızını ziyarete gelmiş. Kız da çocuk bakacağım diyerek mi ne New York'a gelmiş. Adanalı ve hali vakti yerinde insanlar. Yalnız kadıncağızın büyük bir yarası varmış. Lokantada yemek yerken hep ağladı ve bana onu anlattı. Oğlunu, çok genç yaşta trafik kazasında, hem de korkunç bir trafik kazasında daha yeni kaybetmiş. Sivri uzun kazıklar taşıyan bir traktöre arkasından süratle çarpmış. Bütün her yerine bu kazıklar girmiş. Hem ağlıyor hem anlatıyordu. Ben de dilim yettiğince ümitlendirmek istedim. Allah'ın ölüleri diriltme ümidinden bahsettim. Bu yaşantı ile her şeyin bitmediğini, Allah'ın biz insanları ebediyen yok olalım diye yaratmadığını falan söyledim. Önce ilgiyle falan dinledi ama yemekleri bitince, benim de evli olduğumu duyunca mı nedir, değişiverdiler. Belkide benden ve bahsettiğim dirilmeye ilgili konulardan mı çekindiler, bilmiyorum.

Sonra o Türk garson çocuk yanıma geldi, beraber konuştuk ve hemen de randevulaştık. O da başka bir garipti. Almanya'da Berlin'de büyümüş. Sonra anne-babası temelli Türkiye'ye dönüş yapmışlar. O da İstanbul'da otelcilik yüksek okulunu bitirmiş. Bir kıza âşık olmuş ama kız başka zengin biriyle evlenmiş. O da bu duruma çok içerleyip kızmış. Ne yapıp yapıp Türkiye'de durmamaya karar verip, yabancı bir yolcu gemisinde iş bulmuş. Ne zaman ki gemi New York'a yanaşırsa aynı kafada olan bir arkadaşıyla kaçacaklarmış. Kaçmışlardaki. En zor şartlar altında dahi, yine de almış olduğu eğitimden dolayı kendini oralarda koruyabilmiş. Bu da benim hiç hoşuma gitmeyen bir şey yaptı. Benim için gezmeye gittiğimiz taksinin parasını imkânsız kabul etmeyecek bir şekilde hep kendisi verdi. O zaman o kadar canım yanıyordu ki. Ben bu yolculuk için belli bir para zaten gözden çıkarmıştım ama bu insanlar çok zor şartlar altındaydılar. Onlardan para alınır, ya da onlara yük olunur muydu? Sonra adresini alıp, mektuplaştık. Bir iki kere küçük istekleri oldu, Almanya'dayken onları postaladım. Ona hep Allah'ın biz insanlık için olan ümidinden bahsettim. Hem mektuplarda hem de oradayken. Fakat bu insanlar bir gün geliyor bu konuşmalardan sıkılıyorlar. Almanya'ya döndüğümde ona "Türkçe Mukaddes Kitap göndereceğim" demiştim ve gönderdim de. Daha sonra mektuplar kesildi, bir daha yazışmaz olduk, yazmadı. Benim hayret ettiğim yan, böyle insanlarla hiç ummadığım bir diyarda

karşılaşmaktı. Hâlbuki insanlar genelde çok cimri, menfaatçi falanken bunlar da karşıma nereden çıkmıştı böyle! Hem de bu insanların hepsi çok zor şartlar altında yaşıyorlardı. Allah öyle insanları korusun. Sadece bana iyi davrandılar diye söylemiyorum, onlar herkese öyle davranıyorlardı. Bu bence onların bir özelliğiydi. Bütün bu yolculuğum esnasında konuşmak istediğim, görüşmek istediğim insanlar nerde, bu garipler nerde! Hangileri sizce Allah'ı memnun ediyordur? Bence insan olanları. İsa Mesih komşu, yani insan sevgisi hakkında çok güzel bir misal verdi. Her Hıristiyan da İsa Mesih'in anlattığı bu hikâyeyi "iyi Samiriyeli" diye bilir. İsterseniz sizler İncil'in Luka kitabında geçen bu bölümü 10:25-37 ayetlerini yerinden açıp okuyun. Yine dediğim gibi, ben bu ayetlerde geçen sevgiyi, o ayetleri devamlı öğretenlerden değil de, gerçek dostluğu ve sevgiyi, hiç o şeylerin adını bile anmayanlardan, bilmeyenlerden gördüm. Maalesef gerçek bu. Yine Napolyon Bonaparte geldi aklıma. "Her kes kendinde olmayan şey için savaşır" demişti. Herhalde bu dincilerde kendinde olmayan şeyleri öğretip, kendilerinde olmayan o şeylerle övünüyorlar. İsa Mesih kendine ait seçtiği insanların özellikleri hakkında çok açık bir belirti daha verdi. O da bunların ne öğretileri, ne de bilgileri olacaktı. Kendi tarafında duranları, yani Allah'a makbul olanları O şu şekilde tarif etti:

Size yeni bir buyruk veriyorum: birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin.

Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır." Yuhanna 13:35

İşte ölçü buydu. Şahitler birbirlerine karşı çok sevgi doluymuş! Bu benim 20 yıla yakın tecrübemde pekte görmediğim bir şeydi. Çoğu zaman formalite ve sahtece olan kongrelerde, toplantılarda birbirlerini kucaklamaları herkesin yaptığı şeyler. Aynı her hangi bir kulübün üyeleri, aynı marka motosiklet kullananlar, aynı partiye üye olup, aynı futbol takımı tutan insanlar da o stadyumda birbirlerine, hatta daha fazla ve cömertçe bir yakınlık gösterdikleri bir gerçektir. Peki, bu insanlar Şahitlere göre putperest ise ve onlar böyle iyi özelliklere sahipse, o zaman onların kendilerinin bu insanlardan ne üstünlüğü var? Onlar kongrelerde stadyumları temiz bırakıyorlarmış! Öbürleri pisletiyor ise temizleyici personelin işi bu zaten, temizliyorlar. Fark bu mu? Hem onlar ucuz olsun diye kiraladıkları stadyumun temizliğini de üzerlerine alıyorlar da onun için temiz bırakmak zorundalar. Yani yine maddi menfaatler söz konusu. Eğer özellik birbirlerine yardımsa, Allah'ı bilmeyen ve tanımayanlar da birbirlerine daha çok yardımda bulunmuyorlar mı? Yine eğer sarılıp, öpüşüyorlar ise, her gün en basit bir tren istasyonunda ya da havaalanında durun, o buluşan insanlara dikkat edin, onlar da birbirlerini yerler ama gördüklerinde sarılmazlar mı? Komşu, yani insan sevgisine, bu kitabı okuduktan sonra kimin sahip olup olmadığına sizler karar verin. Ben Şahitlerde görmedim. Daha doğrusu tabii olan, gerçek sevgiyi hiçbir "dindar" olduğunu söyleyen insanda görmedim. Yoktur demiyorum, ben görmedim diyorum. Yine konu olarak Şahitlerde kalırsak, görüyorum diyen, ya ikiyüzlü, ya da kördür. Dediğim gibi herkesin birbirine karşı gösterdiği doğal şovlardan bahsetmiyorum, gerçek sevgiden bahsediyorum. Yoksa Katolik kilisesinin Papası en sevgi dolu adam ilan edilmesi gerekirdi. O misyoner olarak başka ülkelerde çalışan Şahitlerin, aynı yaşadıkları yerlerde birbirleriyle olan kavgaları, geçimsizlikleri, paylaştıkları evlerde birbirlerin mallarını çalmaları, içlerinden çıkan yönetim kurulu üyesi olan Raymond Franz kitabında açıkça yazıyor. Bu gibi problemleri çözmesi için kendisinin görevle gittiği o yerler hakkında, üstesinden gelinmesinin imkânsız olduğunu söyleyen Raymond Franz'ın bahsettiği kişiler, cenneti vaaz eden, "bizden başka kimse kurtulamayacak" diyen bizzat Şahitlerin kendileri! Vaazlarında insanlara: "Cennette kapılarda hiç anahtar olmayacak" diyen bu insanlar beraber yaşarken, odadaki dolaplarını bile birbirlerine karşı asma kilitlerle koruyorlarmış.

O kaldığım otelde çok iyi günler geçirdim. Özgürlük gibi güzel bir şey var mıdır? Özgürlük, Allah'ın içimize yerleştirdiği en güzel duygulardan biri. Şeytan ve insanlık bu duygunun da suyunu çıkarmak için uğraşsa da, Allah bu

güzel duyguyu sonsuzluğa kadar varlığını koruyacak bir şekilde insanların içine koydu.

Mukaddes Kitap bir kadından bahseder. Elişa peygamber rastgele o kadının oturduğu yerden geçerken, bu kadın onu evinde yemek yemeğe zorlar. Ne zaman peygamber bu yoldan geçerse ki, bazen bir yıl geçmediği de olur, işte her seferinde bu kadın Elişa peygamberi ve uşağını evinde yemek yemeğe davet eder. Bir gün bu kadın kocasına: **"Daima yanımızdan geçen bu adamın mukaddes Allah adamı olduğunu anladım. Haydi, onun için duvar üzerinde küçük bir yukarı kat odası yapalım, ve vaki olacak ki bize geldiği zaman orada kalır"** der. (2.Kralllar 4:8-37) Bu kadın hakkında Mukaddes Kitap: **"Büyük bir kadındı"** (2.Kralllar 4:8) diye bahsediyor. Bununla Allah, o kadının ne kadar değerli olduğunu anlatmak ister. Kadın misafirperver ve anlayışlı biriydi. O peygambere gerçekten rahat etmesi için ayrı bir oda yaptırıyor. Demek ki rahat etmek için ayrı bir yer gereksinimi duygusu her insanda var. Hâlbuki evine davet etmesi bile çok büyük bir şey değil miydi? Bu yeterli olmaz mıydı? "Hem bir daha ne zaman gelecek ki?" diye de düşünemez miydi? Değer miydi bu zahmetlere? Bir de bu kadının yaptığı şeylerde kendi izzetini aramadığı da kesin. Bazı insanlar yapar ama karşında da durup bakar, kendisinin övülmesini bekler. Bu kadının öyle biri olmadığı kesin. Yaptığı iyilikte kendisinin değil, olduğu gibi karşısındakinin faydasını, rahatını arayan biri. Amacı can sıkıntısından dolayı veya dedikodu yapmak için etrafına insanlar toplamak da değil. Yine Mukaddes Kitabın kısa ama çok güzel ve bir solukta okunacak konularından biridir. Okumanızı tavsiye ederim.

Bunları yazarken aklıma çok yıllar önce yaşadığım bir olay daha geldi. Yaşım yirmi falandı. Arabayla Kıbrıs'a gitmiş, cebimizde beş kuruş kalmayınca kadar da harcamıştık. Arabamıza benzin alacak paramız bile kalmamıştı da, Mersin'de hiç tanımadığımız birilerinin yanında misafir olmuştuk. Ben öyle şey yine hiç görmedim. Bize öyle bir sofraya hazırladılar ki, o yer sofrasında her şey vardı. Biz yemeğe başladık ama etrafımızda kimse yoktu. Hatta ben tuz aramış bulamamıştım da, biri gelir diye bekledim bekledim kimse gelmemişti. Meğerse onlar bize yemeği hazırlayıp, gitmişler. Nereye gitmişlerdi bilmiyorum. Belki yandaki başka bir eve geçmişlerdi. Fakat sırf bunu biz rahat edelim diye yapmışlardı. Bir de bize para verip yolladılar. Adamın kalabalık bir ailesi vardı. Mesleği taksicilikti. Biz onun kardeşini de yanımıza alıp İstanbul'a gittik. Zaten ilk de o kardeşiyle tanışmıştık. Mersin'de gemiyi beklerken bir tamirciye uğramıştık ve bu orada çalışıyordu. İstanbul'a geldikten birkaç gün sonra biz bu adamcığın parasını verip, yanımızdaki kardeşinin biletini de falan alıp otobüse bindirdik. O çocuk bu paraları abisine geri götürmemiş. Biraz yalancı biriydi. Onun anlatmasına göre, Ankara'da çok kar varmış da otobüs gidememiş, Ankara'da günlerce otelde yatmak zorunda kalmış ve paralar da bitmiş! Bize bu insanlığı gösteren bu abi için o kadar üzülüm ki. Ben de o zamanlar öğrenciyim. Öyle çok param da yok ki bu adamcığa bir kere daha vereyim. Bu kerata ağabeyine muhakkak başka bir şey anlatmıştır diye sonra mektup da yazdım. Hiç cevap falan da almadım. Ne desin adamcağız, yukarı tükürse bıyık aşağı tükürse sakal. Bu yaptığı o çocuğun bir akılsızlığıydı. Fakat abisini o kadar yıl geçmesine rağmen unutamıyorum. Böyle insanlar yaptığı iyiliğin hiçbir karşılığını falan beklemeden yapıyorlar. Doğru olduğu için, insan oldukları için. En çok da, minimum az bir bilgiyle de olsa bu insanlar Allah'ı, insanları sevdikleri için böyleler.

Bu özelliklere sahip insanlar Şahitlerin gözünde putperest ve hiç kurtulamayacak insanlardır. Şimdi aklıma geldi, bir de o gece en iyi yatak odalarını bizlere vermişlerdi. Kocaman bir yatak odası ve tertemiz. Benim yanımda da benden üç yaş büyük bir kadın ve de ablasını Kıbrıs'a götürdüğümüz arkadaş var. Sene 1980'di. Belki 1981 de olabilir. Keşke o insanlarla bir daha karşılaşısam. İçimden duyduğum bu sevgiyi, minneti hâlâ hiç unutamıyorum. Hiçbir zaman da belki unutmayacağım. Bu adamın bize ettiği iyiliği bir düşünün. Hâlbuki onların yerinde bir dindar olsaydı, şöyle düşünürdü: "O tatile giderlerken paraları muhakkak vardı, kimbilir ne itlik ve serserilik yaptılar da böyle oldu, oh şimdi cezasını çeksinler".

Böyle düşünmekte haklıydı da. Hatta yanımdaki arkadaş, "battı balık yan gider" diye elimizdeki son paranın tümünü Marlboro sigarası kartonlarına yatırmıştı. Ekmek paramız kalmayınca kadar harcamıştık. Bu insanlar ise hiçbir şey düşünmeden ve beklemeden bize yardım ettiler. Dinci verdiği ekmeği, nasıl yediğini, midenin neresine gittiğini ve onu da nerede çıkaracaksın diye bir de takip eder. Bahsettiğim bu tip dinciler yedirdiği lokma için, zihinlerinde insanın midesinin röntgenlerine kadar çekerler. Eğer onun ekmeğini yediysen ve hoşlanmadığı şeyi de yaparsan, kolunu sokar ve midenden de o ekmeği alır, geri çıkarır. Bunlar Allah'ı bilenler ile bilmeyenler arasındaki fark. İster inanın ister inanmayın, ben yaşadıklarımı, gördüklerimi, tarihteki olayları, kutsal yazıları yazıyorum. Yarası olan gocunsun diye bir laf vardır, inanmak istemeyen okurlarıma ben bu cevabı vermek isterim. Kültürlerinden dolayı çok misafirperver ve cömert dinciler de varmış. Onlar da yedirip içirip, para verdikten sonra, her yerine bomba koyup: "Git falan yerde o bombalarla beraber patla, Allah da seni cennete koyacak" diyorlarmış. Hep bunlar Allah'a hizmet edenler! Diyorum ya, "Allah adıyla" diye başlayan insanlardan ödüm kopar. Ne demek yani, Allah'a inanan insanlar hep böyle midir? Ben de Allah'a inanıyorum, ama kendimde övünecek hiçbir şey bulamıyorum. Bu dinler ise bırakın övünmeyi, bir de cennete gidecek bileti sadece kendilerinin satma yetkisine sahip olduklarını söylüyorlar!

New York'tayken son bir ümitte tekrar görüşmek istediğim, o beyaz saçlı, yönetim kurulu üyesi olan adamın gideceği toplantının olduğu adrese bir gün önce taksiyle gittim ki, yerini ve uzaklığını öğreneyim. Sonrada kaldığım otele metroyla döndüm. Bu New York'un Metro konusu çok hoşuma gitmişti. Bütün gün nereye gidersen git, bir dolar. Bir de o cadde isimleri çok hoştu. Çoğu caddeler numaralıydı. Hata yapmak sanki imkânsız gibi bir şey. Duraklarda dahi o numaralara göre iniyorsun. Birazcık kafası çalışan birinin dahi üç beş dakikada öğreneceği bir ulaşım sistemi kurmuşlar. Hem de hiç dil bilmeyen biri bile kolaylıkla bunu becerebilir. Paris'te de metro sistemini bu prensibe göre yapmışlar ama New York gibi kolay yine de değil. Avrupa'da caddelere verdikleri isim-soyadı gibi olan yerleri aramak ölümdür. Bunlar o koca şehrin büyük bir bölümüne böyle numaralar vererek, caddelerin bulunmasını kolaylaştırmışlar. Nihayet son ümidim olacak gün geldi. O günün önemi de Mesih'in öldüğünden dolayı gerçekten de bütün insanlık için çok anlamlıydı. Bu günün anlamını da şimdi tam yeri gelmişken kısaca anlatmak isterim.

İsraillilerin Mısırdan, kölelikten çıktıkları gün Yahudi takvimine göre 14 Nisandır. Yaklaşık 1500 sene sonra aynı gün İsa öldürüldü ki, şeriat ve peygamberliklerdeki o gün aslında başından beri İsa Mesih'e işaret ediyordu. Bütün insanlığa geçen Âdem'in günahı ve kusurlu olma durumu yerine İsa'nın bir kefaret (bedel) olarak ölmesi, Allah'ın adaleti için uygun ve mecburiydi. (Romalılar 5:12 ve 19 ayetleri Kuran-Ali İmran, sure 3:59) İsa ve Âdem kusursuzdular, yani yaratıldıklarında günahsızdılar. Âdem günah işlemesiyle bu özelliği kaybetti. İsa Mesih ise hiç günah işlemedi. Ayrıca ikisinin de bedensel bir babası yoktu. Bu öğretiye Müslümanlar ellerinde hiçbir delilleri olmadığı halde şiddetle karşı gelirler. Ben de ilk defa İncil'i okuduğum zaman, almış olduğumuz Müslümanların çarpık öğretilerinden dolayı, bu gerçeği kabul etmem çok zor olmuştu. Fakat bu konuda duyduklarımın, törelerden, insan adetlerinden ziyade Allah'ın kitaplarına, Kurana bağlı kalmak istedim. Bu tarih bizim kullandığımız takvimlerde farklı günlere gelebilir. Çünkü bizler güneş takvimi kullanıyoruz, Mukaddes Kitabın yazıldığı yerlerde ay takvimi kullanılıyordu. Her yıl bu günü muhakkak takdirle anmalıyız. Allah'a karşı bu takdiri ise sadece yılda bir gün değil aslında her an duymalıyız. Çünkü bu bizzat her insanı ilgilendiren bir gerçektir ve hayattır. Hıristiyan âlemi bu günün anlamından çok uzak şeyler yaparlar. Paskalya bayramı dedikleri budur. O günlerde çikolatadan tavşanlar ve yumurtalar satarlar. Onların bu yaptıkları Allah'tan ve amacından uzak, aslında putperest olmuş adetlerdir. Bu konu hakkında ilerde daha detaylı bahsedeceğim.

New York'un trafiğine rağmen ben o toplantıya vaktinde gidebildim. İçeriye girer girmez gözüm Albert Schröder'i aradı ve buldum. Hemen yanına gittim ve beni tanıdı. Bana Almanca: "Nasılsın?" diye sordu. Kendisi Alman asıllıymış, fakat Amerika'da doğup büyümüş. Almanca konuşulduğu zaman biraz anlamasına rağmen kendisi konuşamıyormuş. Ben bu adamı 65 yaşlarında sanmıştım. Almanya'ya döndüğümde, Bernd ile konuşurken onu mecmualardan dolayı tanıyıp bana: "Seksenin üzerinde olması lazım" dedi. İnanmadım ve "benim gördüğüm belki de oğluydu" dedik. Sonra bir mecmuada resmini bulup bana gösterince, "aa! işte bu adamdı" dedim. O da: "Bu da babası-oğlu falan değil, kendisi" dedi. Gerçekten de seksenin üzerinde olan bir insan olarak çok dinç kalmış biriydi. Hâlâ hayattaysa şimdi yüz yaşında olmalı. Sorduğu soruya karşın, ben "iyi olduğumu" söyleyip teşekkür ettim ve yine yalvarırcasına hemen konuya girip, "lütfen beni bir yarım saat dinleyin ve geldiğim gibi yine gideyim. Binlerce kilometre uzaklıktan boşuna gelmiş olmayayım" dedim. Anladı ve "yarın şu saatte gel" dedi. Çok çok teşekkür edip, aman o tercümanı tekrar getirmemesi için de yalvardım. Sadece yüzüme bakıp, birazda şaşırılmış bir şekilde, olur der gibi başını salladı. O toplantı boyunca çok sevinçliydim. Yarın da hemen dediği saatte gittim. Yanında bu sefer başka bir tercüman vardı. Almanmış ve mimar olduğu için oradaki bazı görevlerde çalışmak için bulunuyormuş. Hani şeker gibi adam derler ya, işte bu da öyle biriydi. Öbür pislik nerede bu adam nerede! İkisi de aynı kültüre sahip, aynı şeylere inanıp, aynı ülkeden geliyorlar. Fark ise güney kutbuyla kuzey kutbu kadar uzaktı. Albert Schröder bizi yukarıdaki odasına götürdü. Odasına asansörle çıktık. Arkasından yürürken dikkatimi çekti, Albert'in ayağında önü kapalı ev terliği vardı. Şaşırdım, ama sonra düşündüm ki bu adam burada evi gibi kalıyor dedim. Hatta "gibisi" fazla, onun evi zaten orasıydı. Bürosuna girdik ki, beni şaşırtan bir durum daha dikkatimi çekti. Tam yüzde yüz emin olamadım ama o büronun camından sekiz saat boyunca oturduğum yerde bu beni görebilirdi. Bence gördü de. Kalkıp da camından ön tarafa doğru bakmaya utandım. Hem aslında önemli de değildi. Masasına oturdu ve arkasındaki bütün duvar kadar dolu raflarda kitaplar vardı. Biz o mimarla beraber yan yana karşısına oturduk. Ben hemen konuya girdim. Geçen konularda yazdığım o Kuran hakkındaki kritikleri çıkardım. Bu yazı serilerini zaten kendileri yazmıştı ve anlatmaya başladım. Başlangıçtan beri fazla vaktinin olmadığını devamlı belirttiğinden, en önemli konuları ele alacaktım. Bu insanların Kuran hakkında zaten bilgileri olmadığını biliyordum. Bilgileri de, sahtekâr bir adamın kendini peygamber olarak ilan etmesi kadardı. Kısacası onlar için Kuran Şeytandan ve cinlerden gelen bir kitaptı. Gerçi Müslüman âlemine bakıldığı zaman insan pek başka bir şey de düşünemiyor. Aynı gözle Hıristiyan âlemine bakıldığı zaman da insan iyi şeyler düşünemiyor.

Ben kısa ve öz olarak yaklaşık on beş dakika konuştum. Tercümanın tercüme etmesi ve Albert Schröder'in cevapları, yine onların bana tercüme edilmesi ile bu konuşmamız toplam 35-40 dakika falan sürdü. Anlatmak istediğim konunun özeti ise şuydu. "Bu yazı serilerini kim yazdıysa, bilmeden yalnız Kurani değil Mukaddes Kitabı da kritize ediyor" dedim. Şaşkın bir şekilde, ne demek bu der gibi yüzüme bakıyordu ve devam ettim: "Eğer buradaki yazılara göre Kuran Allah sözü olamazsa, aynı prensip ve mantıkla bakıldığında Mukaddes Kitap da Allah sözü olamaz" dedim. Hemen birkaç örnek verdim. Muhammed'in Musa ile nasıl kıyaslandığı hakkında, bir peygamber olmak için aranan ve beklenen özellikler vs. ki aynı şeyleri tekrar yazıp sizleri sıkmayacağım. Kısacası yukarıda bu yazı dizisi hakkında yazdıklarımın sadece birkaç tanesi hakkında ayetler vererek anlattım. Hepsi on beş dakikalık bir şey. Neler anlatabileceğimi siz düşünün. Benim bütün konuşmamı dinledi ve ben sustum. Bana şöyle cevap verdi: "Biz bu yazıyı yazan kişinin hata yapmayacağını vurgulamıyoruz ki" deyince, bu sefer ben, yani bu da ne demek der gibi yüzüne bakınca: "Fakat biz sadece Mukaddes Kitap hakkındaki yanlışlıkları düzeltiriz" dedi. Bu cevap kesindi, bu düşünce ve karara yalvarma falan para etmezdi diye düşündüm. "Bu kitaba inandığını söyleyen yüz milyonlarca insan var" dedim. O insanlara yardım edilmesi gerekmez miydi? "O kadar çok dinin var olduğunu" söyledi ki, bununla da bana "hangi birine yardım edelim" mi demek istiyordu?

Aslında Albert durumu ya anlamamıştı ya da anlamak istemiyordu. Yardıma ihtiyacı olan ilk etapta kendileriydi. Düzeltmeleri gereken şey ilk önce kendileri olmalıydı. Ben ona kendileri gibi bir kafayla gidip: "Sizler yanlışsınız, bizler doğruduz" demiş olsaydım, o zaman beni zaten hiç dinlemeyecekti. Kendilerinin doğruluğundan o kadar emin ki, başka şeyi düşünemiyordu bile. İşte hepsi bu. Yanımdaki tercüman o kadar efendi bir insandı ki, bu sefer de Albert onunla devamlı sert ve azarlayıcı bir şekilde konuşuyordu. Hayret, öbür pisliğin yanında Albert süt dökmüş kedi gibiyken, bu efendi adamın yanında da aslan gibiydi! Şu insanlık ne biçim olur. Daima tersliklerle doludur. İzzete, hürmete, sevmeye layık olan bence bu adamdı. Muhakkak bazı şeyleri hatalı yapıyor olabilir. Hatta o pisliklerden daha da gayretli değildir. Bu da olabilir, fakat insandır. Bir sıkıntı ve bir derdinde insanlar ancak bunlardan medet umabilir. Öbürleri için aynı şey söylenemez. Sevgi, merhamet, anlayış denilen şeyler bu pislik dediğimiz cins insanların lügatinde dahi yoktur.

Bence rahat ve güzel bir konuşmaydı. En azından benim vicdanım artık rahatlamıştı. Ben de artık bundan fazla bir şey yapacağıma o an için inanmıyordum. Hem ben kendimin değil, Allah'ın iradesi ne ise bütün yürekle onu aradım. Ne derece faydası oldu? Bilmiyorum, belki oldu belki de olmadı. Fakat bu insanların "bilmiyorduk" demeleri için de özürleri pek yok.

Daha sonra biz Albert'ten ayrılınca, aşağıda lobide o mimar benimle biraz daha oturdu. Çünkü konuşmamız ve benim sözlerimden ne demek istediğimi o da anlamıştı. Ne dedi biliyor musunuz? "Sen öyle konuşuyorsun ki insan cevap veremiyor, ama bu haklı olduğunu göstermez. Bazı mantıklar vardır ki insanı şaşırtır, ama doğru değildir" deyince, "pek anlayamadım, biraz daha açık anlatır mısın" diye sordum. Bir örnek verdi: "Allah kadiri mutlak mıdır, yani Allah için her şey mümkün müdür?" dedi. "Evet" dedim. "O halde, Allah yerinden oynatamayacak kadar büyük bir taş yaratabilir mi?" diye sordu. Önce pek anlamadım, bana kelime oyunu gibi geldi. Tekrar sordum ve anladıktan sonra beni bir gülme aldı. Çok ilginç bir soruydu. Nasıl cevap verirsen ver, sonuç Allah'ı küçültücüydü. Bu mantığa göre Allah kadiri mutlak olamazdı. Soru o kadar usturuplu ve aldatıcıydı ki, bu yüzden beni güldürmüştü. Mimar beni bu mantıkla kıyaslıyordu. Yine bu mantığa göre, doğruyu da söyleyen herkes susturulabilirdi. Aslında bu görüş insanın kendi inandığı dışındaki bütün ölçüleri yok etmek amacındadır. Sonra yol boyunca konuştuklarımız hakkında düşündüm. Mimar da bu mantığı yemişti ki, oraya eşek olmuştu. Bir mimarı kandırmak için de bunlarda yeteri kadar böyle yemlerin var olabileceğini kabul etmek gerekir. Soru öyle bir şekilde soruluyor ki, Allah'ın kudreti ve kadiri mutlaklığı insan mantığıyla kıyaslanarak ölçülüyordu. Bir insanın böyle bir soruya cevap verebilmesi için, önce Allah'ı ve gücünü bilmesi lazım. Bizler ise kendi gücümüzü, çocuklarımızın yeteneklerini, koynumuzdaki eşimizin ne olduğunu ve neler yapabileceğini tam olarak bilemezken, Allah'ın bütün kudreti hakkında nasıl O'nu bir ölçüye sokabiliriz!

Bütün atom çekirdeklerinin içindeki enerjide ve daha bilmediğimiz ve görmediğimiz her yerde gözü olan biri hakkında konuşuyoruz. Bütün bunları yaratan da kendisi. Eğer Allah o kadar büyük bir taş bile yapsa, o taşın bütün moleküllerine, atomlarına kadar zaten Allah'ın enerjisinin varlığını taşıyor. Bütün o taşın içindeki hareketleri, canlıları, gelişmeyi yönlendiren yine Allah'ın kendisiyse, biz bunları anlayabilir miyiz? Yeryüzünün üzerindeki her şeyi değil, yerin altındaki şeylere kadar yaratan ve onlara hâkim olan yine kendisi. Bunların yanında bütün yeryüzü ney, bütün uzay ve evren ney? Hepsini yaratan ise Allah. Soğuk buzulları yaratıp, suyu en keskin kayadan daha sert edip donduran; en katı maddeyi, demiri, tuncu eritip suya çevirip güneşi yaratan da Kendisi. Onları atomdan daha küçük parçalarına kadar görüp, bir de bunları programlayan yine kendisi. Biz bunları lafta söylüyoruz, anlıyor muyuz? Çok küçük olan sivrisinek gibi bir canlıyı yaratabilir miyiz? Şimdi genlerle insan ve başka canlılar yapılmış. Olan şeyi yapmak bir ağacı aşlamak gibidir. Bir ağacın nasıl aşılandığını bilenleriniz muhakkak anlar. Mesela kırmızı gülle beyaz güllü düşünecek olursak, bunların birinden alınan bir parçayı öbürünün içine yerleştirmek, her okuma yazma bilmeyen bir çiftçinin dahi sol eliyle

yaptığı bir şeydir. Ve o kırmızı gülün yanında, aynı dalda bir de beyaz gülün çıkmaya başlaması, onu yapan insanın değil, onu o şekilde yaratan Allah'ın mucizesidir. Bizler ancak şimdiye kadar ne yaptysak Allah'ın yarattığı şeylerden faydalanarak yapıyoruz. Yani, olan şeylerden bir şeyler yapmaya çalışıyoruz ama yaratmıyoruz.

Yaratmak ve yapmak kelimeleri üstünde de durmalıyız. Mesela "yaratıcı insan" terimini çok kullanırız. Aslında bunu alışkanlıkla yapıyoruz. Yapıcı demek daha doğru olur. Bununla o kişinin ne kadar yetenekli olduğunu vurgulamak isteriz. Aslında yaratmak sadece Allah'a ait bir özelliktir. Çünkü yaratmak hiç olmayan bir şeyi meydana getirmektir. Mesela Allah'ın Mukaddes Kitapta insanı topraktan yaptığından bahseder. Bu işi yapma ve yaratma kelimelerini ayırarak anlatır. Tekvin 2:3 ve Tekvin 1:26'da geçen bu ayetler Türkçe Mukaddes kitabın Yeni Tercümesinde nedense bütün tercümelerin dışında olan bir kelimeyle "yaratalım" kelimesini kullanmış ki doğru değildir. Olsun, bu sadece ayrıntılı bir bilgi, korkmayın ölüm kalım meselesi değil. Tercüme işlerinde işte bu gibi hatalar daima yapıldı ve buna da Allah müsaade etti. Fakat "Allah'ın sözleri değiştirildi, hiç birine inanma" demek başka şey; "bunları araştırıp doğrusunu bul" demek bambaşka. Kelimeler üzerinde durarak kafanızı karıştırmak istemem, fakat bazı şeyleri ayırt etmenize yardımcı olmak istiyorum.

Daha sonra Allah ruhundan vererek Âdem'in burnuna yaşam soluşunu üfledi demekle, onu yarattığını kastediyor. Allah insanı topraktan yaptı demekle, insanın ham maddesinin toprakta bulunduğu ifade ediliyor. Bir şeyler var ve ondan insan yapılıyor. Yani olan şeylerden. Tabii ki var olan o şeyi de önceden yaratan yine Allah. Olan bir şeyden meydana getirme işine yapmak denirken, hiç olmayan bir şeyi meydana getirmeye de yaratma deniyor. Ben tüm kutsal kitaplardan bu anlayışa sahip oldum.

Bir ilim adamı, insanın 20 aminoasitten meydana geldiğini iddia edip, hayatı boyunca da ancak bunların dördü üzerinde yaptığı deneylerde başarılı olduğunu sanmış. Ben inanıyorum ki bütün bu elde edilen maddelerle 20 si de bulunsa, daha ileriki zamanlarda bir insan bile yapılabilir. Fakat hayat nasıl verilecek? O insanı yaşatmak için olan enerjinin kaynağı nereden gelecek? O insana ruhu kim verecek? Her şey kalbin pompasıyla olmaz ki! Bir Mezmurda(Zebur) şöyle yazıyor:

Yüzünü gizlersin, onlar şaşırırlar; soluklarını alırsın, ölürler, ve topraklarına dönerler. Ruhunu gönderirsin, yaratılırlar; ve yerin yüzünü tazellersin. Mezmurlar 104:29-30

Demek ki bir insanı yaratma işi Allah'ın verdiği ruhtan oluyor. İnsanı yapma işi ise; olan şeylerden meydana getirmek demek. Mesela ağaçtan masa yapılır. "Masa yarattım" denmez, ama "yaptım" denir. Çünkü masanın ham maddesi olan ağaç zaten var. O masa, var olan şeye şekil vererek yapılmıştır. Kutsal Kitaplarda, bunların hiç biri olmadan, bir hiçten yapılan şeye ise yaratma deniyor ki, bu da sadece Allah'ın bir özelliğidir. Bu özelliği Allah istediğine verdiği gibi geri de alabilir. Yeryüzünde insanı var edebilecek bileşimlerin ve karışımların olduğu kesin. Buna ispat olarak bir kaç ayet de var.

Mesela Nuh'un günlerinde gökteki yaratıklar ki, kitap onlardan Allah oğulları diye bahsediyor. Bunlar insan kızlarının güzel olduklarını görüp kendilerine zevklerine göre insan bedenleri aldılar ya da yaptılar. Bu konuda o meleklerle Allah yardım etmiş olamaz, çünkü bu Allah'ın iradesine uygun değildi. Hem Allah'ın kendisinin karşı geldiği bir şeyde onlara neden yardım etsin ki? (Yaratılış 6:1-4 Bu konuda ise 4'üncü ayete Türkçe yeni çeviri dipnot vermiş. Bu sefer de yeni çeviri eski çeviriye nazaran daha açık anlaşılır bir şekilde tercüme edilmiş. O dipnotta da bunların melek olabileceklerini kabul ediyor)

Peki, melekler bu insan bedenlerini nasıl aldılar?

İnsan yapılırken Melekler Allah'ın yanındaydı. Onlar bunu gördüler ve biliyorlardı. Bu şekilde insanı da yaptılar.

Peki, o vücudu nasıl harekete geçirip can verdiler?

Melekler zaten ruhi yaratıklar. Ruhlarıyla yaşayan insan ve hayvan bedenlerinin içine girmelerinin hiç de zor olmadığını İncillerde devamlı okuyoruz. (Luka 8:26-39 ve 11:14-16) Yaşayan insanın bedenine girebilen melek, yaşamayan insanın da bedenine girip ruhuyla o vücuda hayat verebilir. Bu durumda melek o insanı yaratmış olmuyor, yapmış oluyor. Çünkü kullandığı, meydana getirdiği her şey yeryüzünde zaten mevcut.

İnsanda olan ruh onun kendi bedenine bağımlıdır. Meleklerde ise bu sorun yok. Yaratılış itibariyle meleklerin bizlerden çok farklı ve de güçlü oldukları kesin. Bazıları yaratılış kitabındaki 6:1-2 deki, "Allah oğulları" denen ayetle insanları kastettiğini yorumlamak istiyorlar. Evet, Allah insanlara da "siz Allah'ın Rabbin oğullarısınız" dedi. (Tesniye-Yasanın Tekrarı 14:1; Romalılar 8:14) Bu ayetler ile Allah'a makbul olmak kastedilir. Yoksa onların hepsinin bedensel babalarının Allah olduğu anlamı çıkarılmamalı. Meleklerin insan kızlarıyla evlenmeleri ise, tam tersine Allah'a karşı makbul olmayan bir davranıştı. Bu yüzden bu ayetteki Allah oğulları sözü onu kastetmiyor. Onlar harfi anlamda melekler, insan değil. Onların bizler gibi bedensel babaları yok. Ya da birbirleriyle evlenip insanlar gibi üreme imkânına sahip değiller. (Matta 22:29-30) Direk Allah tarafından yaratıldılar. İtaat etmeyip, günahkâr oldular o ayrı. Çünkü hem Tekvin 6:1-4 hem de 2.Petrus 2:4-5 de Nuh'un zamanındaki bu söz dinlemeyen meleklerden bahseder. Onların bu şeylerle günah işlediklerini vurgular. Zaten günah işledikleri o kadar kesin ki, yoksa Nuh gemiye girdiğinde, bu insan bedeni almış meleklerin de o gemide olmaları gerekmez miydi? Oysa onlar tufanın gelmesiyle o bedenleri bırakıp tekrar göklerdeki ruhi hayata geri döndüler. Şahitler de bu konuda benzer bir öğretiyi sahiptir.

Bütün bu konuyu o mimarın sorduğu soru üzerine açtım. "Allah kendinden büyük taş yaratabilir mi?" Ya da bu mantıksız mantığı çoğaltacak olursak: "Allah kendi kendini yok edebilir mi?" Alaattin'in hikâyesinde olan şişenin içindeki dev gibi. O dev, şişenin içine girebiliyor ama şişeye mantar kapanınca dışarı çıkamıyor! Bunlar insan mantıkları, masallar. Bizler Allah'ı ve O'nun yeteneklerini, verilen örneklerde olduğu gibi kendi kafamızdaki sınırlı bir bilginin içine sokamayız. Kadiri Mutlak, yani her şey O'nun için mümkün demek de, Allah her şeyi yapabilir anlamına da gelmez. Mesela Allah kendi kendini, ya da verdiği sözü hiçbir zaman inkâr etmez. O zaman hemen "Hah! İşte Allah kadiri mutlak değil" denemez. Ya da Allah yalan söyleyemez. İsterse söylemez mi? İşte bu kendi kendini inkâr etmek gibi olur. Mesela İncil-Titus 1:2 ayetinde şöyle yazıyor:

Yalan söyleyemeyen Allah'ın ezelden vaat ettiği...

Bu ayet bize Allah'ın Kadiri Mutlak olmadığını mı ispat etmiş oluyor? Böyle bir şeyi yapamadı demek ile Allah'ın Kadiri Mutlak olma özelliği mi kaybolur? Tam tersine, fakat Kadiri Mutlak sözünden biz ne anlıyoruz, işte bu önemli. Her şeye gücü yeter, O'nun için imkânsız şey yok demekle; Allah'ın kendi prensiplerinden ve doğruluğundan vazgeçip, kendi kendini intihar edecek bir Allah olması da kastedilmiyor.

O mimar da zaten bu sözün saçma olduğunu vurgulamak istedi. Aynı zamanda verdiği bu örnekle benim de Kuran hakkında saçmaladığımı ima ediyordu. Şahitlere göre onlara karşı gelen her düşünce ve inanış zaten saçmadır. Allah'ın sözleriyle olan ispatlarıma cevapsız kalmalarına karşı bana böyle bir damga vurdu. Bununla aslında bir insanın bütün düşünce ve mantıklara kapalı olup, dediğim gibi "sadece kendi inancından başka bir doğruluk olamaz" demek istediğini belki de bilmeden belirtmiş oldu. Bu zihniyet bu mantık, insanların ne kadar fanatik olabileceğine dair bir kanıt değil midir? Çünkü bu mantığın altında yatan amaç o. O yazı serisiyle kelime oyunu yapan aslında kendileriydi. Hani "akıllı hırsız ev sahibini bastırır" diye bir söz vardır ya, işte bu mimarın düşüncesi de bana göre öyleydi. Söylediği o örnekle kendilerini suçlamaları gerekirken, bunlar beni veya Kurana suçlamaya çalıştılar. Neden çok basit; çünkü onlara göre Kuran hiçbir zaman Allah sözü olamaz!

Bir insan karşısındakine o an hemen cevap veremeyebilir. Hatta bu konuda bilgisi de yetersiz kalabilir. Benim bu konudaki amacım da zaten onların hatalarına meraklarını uyandırmaktı. Fakat ne söylenirse söylesin, bütün düşünce ve fikre, hatta kendilerinin inandıklarını söyledikleri o kitaplardan olan ispatlara da karşı gelip: "Sen ne kadar ispat da etsen doğru olamazsın" demek bence hiçbir zaman cevap değildir. Ya da pişkin pişkin: "Biz sadece Mukaddes Kitap hakkında yaptığımız yanlışlıkları düzeltiriz" demek ise bence daha bir yüzsüzlüktür. Bir hata varsa, hele Allah'ın adına leke de getiriyorsa, bu muhakkak düzeltilmelidir. "Biz Kurana inanmıyoruz diye Allah'ın adına leke mi getiriyoruz" demekle kurtulunmaz. Başından beri dediğim gibi, bu insanlar aslında Kuranı değil, eğer orada bir hakikat var ise, bunu kötülemek ile ellerinde tutukları o Mukaddes Kitabı da kötülemiş oluyorlar. En azından inandıklarını söyledikleri şeye leke getiriyorlar ise, bu Allah'ın adına leke getirmek demek değildir de nedir? Hem de özürleri olmayacak bir biçimde.

O mimarın söylediği kelime oyunu ile ilgili mantığa tekrar dönmek istiyorum. Eğer insanların bu mantıkta olması bekleniyorsa, en azından ellerinde Mukaddes Kitapla kapı kapı giden o Yehova Şahitleri hangi yüzle ve mantıkla o insanlara: "Bakın, burada yazılanlardan ötürü bizim yolumuz doğru" diyebiliyorlar? Karşısındakine ne söylerse söylesin, ne kadar ikna etmek için uğraşırsa uğraşsın, o kişi de mimarın yaptığı gibi diyemez mi: "Ben sana cevap veremiyorum diye bu senin doğru olduğunu ispat etmez"!

Hâlbuki araştırmaya, cevap ara, soruştur, "bilmiyorum" de, fakat o kişiyi ters elinle dinlemeden itirme. Böyle mantık sahibi insanlar ne Musa'yı dinler, ne İsa'yı dinler, ne Muhammed'i dinler. Dolayısıyla ne de Allah'ı dinler. İsa neden vaaz ediyordu? İnsanları düşündürücü o soruları neden soruyordu? Neden onların haksızlıklarını gözler önüne serip de, bu işleri yapanları suçladı? Fakat İsa'ya ve Allah'ın peygamberlerine inanmak istemeyenler de, aynı o mimar gibi bir mantığa sahiptiler. "Sana cevap verilmeyecek bir mantıkla konuşuyorsun ama bu senin haklı olduğunu ispat etmez. Allah kadiri mutlak mı değil mi? Eğer kadiri Mutlak ise yerinden oynatamayacağı bir taş yapabilir mi? Sen de bu kafadaki insanlara benziyorsun, işte bu kadar. Konumuz kapanmıştır". Ne kadar kolay değil mi?! Bu cevapla her ağız tıkar. Bütün dinler utanmadan ve de bu mantığa inanarak "bizden başka doğru olmaz ve de olamaz, hatta kimsenin buna hakkı bile yok" demek isterler.

Ya herkes böyle o mimar gibi düşünmeye başlarsa? O zaman Şahitler kimi kendilerine çekebilir? Herkesten araştırma ruhu, anlayış, sağduyu, objektiflik bekleyen bu din, bunu insanlardan kapı kapı giderek arıyor, fakat kendisi hiç göstermiyor. Ne yüzle insanların kapılarını çalıyorlar? Onları bir de kendilerine inandırmaya uğraşıyorlar, utanmadan ne yüzle?! Böyleleri için İsa bakın yine ne diyor:

"Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız. Başkasını nasıl yargılırsanız, siz de aynı yoldan yargılanacaksınız. Hangi ölçüyle ölçerseniz, size de aynı ölçü uygulanacak. Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği (kalası) fark etmezsin? Senin gözünde mertek (kalas) varken nasıl olur da kardeşine, "İzin ver de gözündeki çöpü çıkarayım" dersin? Seni ikiyüzlü! Önce kendi gözündeki merteği (kalası) çıkar, o zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün." Mat 7:1-5

İşte benim Amerika yolculuğumun ana fikri bu oldu. Sanmayın ki ben o insanları bırakıp da hemen onlardan uzaklaştım. Yine dediğim gibi o kadar kalın kafalıyım ki, ta ki onlar artık beni kovup ve benimle konuşanları mimleyip, hatta o kişileri benimle konuştu diye aralarından atana kadar ben onlar hakkında kötü bir şey düşünmedim. Ancak onların saçmalıklarını da hiçbir zaman kabul etmedim. Böyle olmasına rağmen, her şeylerine evet demeyen ben bile onların bazı saçma öğretilerinin esiri olduğumu zamanla fark ettim.

İnsanları aldatmak ve onları kullanmak hiç de hoş değildir. Bu gibi olaylar insanlarda nefret uyandırır. Ben şahsen ki, çok şükür demeliyim, hiç birinden nefret etmedim. Bu da onların çirkin özelliklerini, uygulamalarını, ikiyüzlülüklerini, kanlarına girip onca insanlara yaptıkları ya da sebep oldukları şeyleri kabul ediyorum, ya da hoş görüyle bakıyorum anlamına gelmez. Onların bu özelliklerinden nefret ediyorum. Benim çocuğumun dahi nefret ettiğim özellikleri vardır. Fakat bu şahsen ondan nefret ettiğim anlamına yine gelmez. O çirkin yanını sevmem, kötülerim ama onu severim ve iyi yanlarını da överim. Herkesin benim gibi düşüneneğini, daha doğrusu inanacağını da sanmıyorum. İyi ki de öyle. Yoksa bütün insanlar robot gibi aynı olup, yeryüzü ne kadar can sıkıcı olurdu. Ben böyle özgürlük vererek inanılması gerektiğini Allah'tan, peygamberlerinden, Mesih'ten öğrendim. Onun için bu insanların ateşle oynadıklarını vurgulamak istiyorum. İnsanları bu kadar aptal, dangalak ve eşek yerine koymak iyi değildir. Şahsen onların yerinde olmayı hiç arzu etmem. Vay onların başına! (Luka 10:10-14)

Yazdıklarımın bu dinin sadece bir Kuran hakkındaki inanç ve düşünceleri yanılttı diye düşünmeyin. Ben en önemli olan bir o konuyu seçtim. Bu insanlar başkalarına kendilerini dinletip, yine bütün herkesi de yanlış gösterirlerken, kendilerine karşı yapılan küçücük bir eleştiriye tahammül bile edemezler. Ben onlarla on beş dakikalık bir düşünceyi konuşana kadar canım çıktı, gerisini siz düşünün. Peki, Şahitler böyle de öbürleri nasıl? Bence bunların hepsi böyle rezalet.

Bu olaylardan sonra aradan epeyi bir zaman geçti. Yaklaşık dokuz sene. Bernd'i ara sıra yine görüyordum. Dediğim gibi ben onların sadece Kuran hakkındaki değil, inandıkları kitap hakkındaki öğretilerinden de birçok saçmalıklar göstermek için uğraşmışımdır. Bunu çevremde gördüğüm her Şahitle de konuşarak yaptım. Bunlarla benden daha da çok uzaklaşıyorlardı. Bir gün Bernd'le sohbetimizde: "Sence ne yapılmalı" demişti. O inanmıyordu, bu insanların benim anlattığım gibi taş kafalı fanatikler olabileceğini hiç kabul etmiyordu. Ben de: "Sen en azından Allah'ın geleceği her zaman gördüğüne inanıyor musun?" dedim. Çünkü Şahitlerin Allah'ın geleceği görmesi hakkında saçma, karışık ve komik öğretileri vardır.

Bu geleceği görmede Allah'ı bir Radyo ya da televizyon kanalına benzetirler. İsterse görür isterse görmez diye de lastikli bir örnek verirler. Çünkü Mukaddes Kitaba göre bu öğretiyi ispat edemeyeceklerinden dolayı, böyle lastikli bir öğreti seçmişlerdir. Görmüyor deseler olmayacak, çünkü tersini ispat eden bir sürü örnekler var. Görüyor deseler, bu sefer kendi öğretilerinin saçmalığı ortaya çıkacak. Bence yine de bilgisizliklerinden, yüreklerinin bozukluklarından dolayı ve "her şeyi biz biliriz" gururu ve kendini beğenmişlikleri ile böyle saçma bir öğreti yaydılar. Bernd ile bu konuda çok konuşmuştum. Açıkça söyleyemese de, Allah'ın her zaman geleceği gördüğüne inanmıştı. Ben de o sohbetimizde, mesela onun bu konu hakkında bir mektup yazabileceğini vurguladım. Hem bu onun görevi değil miydi? İnsan yıllarca beraber olup inandığı bu insanlara, eğer onların bir hatası var ise, yardım etmesi de gerekmez miydi? Bu tesadüfen ortaya atılan düşünceye Bernd sarıldı. "Ben yazacağım" dedi. Bernd bir iş yapmakta biraz ağırdır. Daha doğrusu herkes gibidir. Para getiren, zevk alacağı şeyler konusunda süratliyken, pek öyle hoşuna gitmeyen, ya da riskli işlerde çok yavaştır. Aradan zaman geçti ve ben hep soruyorum, "Ne oldu, mektubu yazdın mı?" diye. Sonunda benimle beraber kısa bir mektup yazıldı. Ben yine de uyardım: "Bak Bernd, bu mektubu yolladıktan sonra bu adamlar seni aralarından atarlar. Kayın pederin, kaynanan, karın ve daha çevrende ne kadar Şahit var ise sana problem olur" diye hep uyardım. O güldü ve: "Bir kere toplantılarda ihtiyar benim ve bu mektubun cevabı bana gelecek" dedi. "Bu mektup üzerine onlar seni atmak isterler ise, cevabi sana da gelse başkasına da gelse, yine de değişmez" dedim. O benim bu sözlerime inanmıyordu. Bu sözler ona sanki şaka ediyormuşum gibi geliyordu. O içinde bulunduğu organizasyon hakkında hiç negatif bir şey düşünmüyordu ki. "Böyle bir şey için insan atılır mı hiç?" diyerek gülüyordu. Nitekim mektubu yolladı. Çok kısa bir zaman içerisinde

ihhtiyarlık görevinden aldılar. Eğer korkup da geri ekilmeseydi daha o zaman atılacaktı. Onların kural ve Őartlarına evet dedi de işi biraz da olsa bununla uzatmış oldu, ama ihtiyarlık görevinden hemen aldılar. Ben onun Şahitlerin yönetim kurullarına gönderdiği bu mektubu aşağıda yayınlıyorum. O ihtiyarlıktan alındıktan yaklaşık beş sene sonra bu mektubu benim düzenlediğim Internet sayfasında, « <http://mesias.de> » de "Bir Mektup" adı altında yayımlandı diye bu sefer aralarından tam attılar. Mektubu aşağıda, o Internet sayfalarında olduğu gibi alarak yayınlıyorum. Nerdeyse kırk yaşına kadar Yehova Şahidi olup, yaklaşık 15 senesini öncülük yaparak geirmıŐ ve bunlara hizmet vermiş bu insanı «Allah geleceği her zaman görüyor» dedi diye, onlara göre bu insan artık ölüm oğlu oldu. Doğru, o insanların gözünde öldü, fakat Allah'ın gözünde yaşıyor. Bernd yaptığı bu iŐle o zamanlar kurtuluşa giden yolda ilk adımları atmış oldu diye düşünüyordum. Fakat o da maalesef kurtuluşa giden yolda değil de, her onların aralarından çıkanlar gibi, bu dünyanın yolunda, zevklerinde, yıllarca gizli gizli özlemine çekip de yapamadığı arzularının peşinde gitme yolunu Őeti.

Bernd'in o zaman atılmasına neden olan mektup aşağıda, karar yine sizlerin, bizzat her Şahsın kendinin. Yazdığım bu Şeylerle, bahsettiğim bu dininin nasıl meyveler verdiğine yine sizler karar verin.

Bernd'in Mektubu

<http://mesias.de> de yayınlandı

Sevgili Kardeşler;

Bu mektubumla sizlere, beni uzun zamandır meşgul eden bir soruyu sormak istiyorum. Önce bir müddet bu konuyu kendi haline bırakmayı düşünmüştüm. Mukaddes Kitap okuma programındaki İncil'in Romalılar 14:23 deki ayeti beni bu mektubu yazmaya zorladı. Orada: "İmana dayanmayan her şey günahdır" der. Ben de Neckarsulm-Türk cemaatinde bir ihtiyar olarak yaptığım hizmetle, kardeşlere öğretmen durumunda da olduğumdan dolayı, öğrettiğim şeylere en azından kendimin de iman etme gerektiği inancındayım.

Benim sorum, Yehova'nın geleceği görmesiyle ilgili. Bu soruyla ilgili yayınlardaki kitap ve dergilerde ne yazık ki bu konu hep; geleceği görmeyle-önceden belirleme bir arada karıştırılmış. Hatta bu cümle Almanca "Einsichten" kitabında önceden belirleme altında bulunurken, sohbet konuları kitabında çok basit ve anlaşılır bir biçimde, bu ikisinin birbiriyle hiç bir bağlantısı olmadığı yazmaktadır. Bu teori, Yehova Allah'ın insanların yapacağı şeyleri önceden belirlemesi, ne mantıkla ne de Yehova'nın sevgisiyle bağdaşır. Fakat tam tersine, geleceği görmesi ve bu özelliğini kullanması sevgisinin bir işaretidir. Bundan dolayı Gözcü Kulesindeki makalede, benim için tam anlamıyla anlaşılmaz şu sözler yer alır: (Almanca Wachtturm sayısında 53/s.468 paragraf 13)

"...O geleceği bilme yeteneğini, yaratıklarının işine karışmak için kullanmaz. O kuşkulu, şüpheli, devamlı yaratıklarının düşüncelerinde, amaçlarında ve yüreklerinde kusur aramak ve onlara zorluk çıkarmak isteyen bir Tanrı değildir".

Neden burada geleceği görmek kötü bir şey olarak gösteriliyor? Tam tersine, "toplumlarla ilgili konuda uyarılarını bildirmesi, insanlığa gösterdiği merhametini ifade ediyor" demek varken! Konuyla ilgili 15.04.1998 Almanca Wachtturm da devamı, İbrahim'in oğlunu kurban etme olayı ispat olarak kullanılıyor. Buna tam katılamıyorum. Yehova yarattıklarını çok iyi tanıdığından dolayı, sadece İbrahim'in yürek tutumunu bilmesi dahi, Allah'ın önceden O'nun nasıl davranacağını bilmesine yeterli olurdu diyebiliyoruz. Kaldı ki geleceği gördüğünü de hesaba katarsak...! Fakat Yehova'nın yine de:

"...şimdi Tanrıdan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin" (Tekvin-Yaratılış 22:12) demesi Allah'ın önceden İbrahim'in ne yapacağını görmediği anlamına gelmez. (söyleyen de aslında Yehova değil melekti) Mukaddes Kitapta bunun gibi birçok örneklere rastlamamız mümkün. (Ör:Yehova Âdem'in günahından sonra Âdem'e: **"Neredesin?"** demesi / ya da Kain'e: **"Kardeşin nerede?"** demesi gibi (Yaratılış-Tekvin 3:9 4:9). Eğer biz Allah'ın her şeyi önceden gördüğü bilgisiyle yola çıkacak olursak, tabii ki bazı temel sorular da ortaya çıkacaktır.

Soru: Allah Âdem'in yasak meyveden yiyeceğini biliyor ise, neden onu yasak ediyor?

Birçok kişiler için bu, amaçsız bir yasak olarak gözüküyor. Fakat Âdem kâmil (kusursuz) olarak Allah'ın suretinde benzeyişine göre yaratıldı. Eğer o, Allah'ın emrine itaat etmediyse, bu kimin suçudur? İlerde Allah yeryüzüne Âdem gibi kâmil olan birini, İsa'yı gönderiyor. O da birçok

denemelerde, zorluklarda, ölüme kadar dayanması, Allah'ın haklı olup, Âdem ile ilgili konuda yanlış bir şey yapmadığının bir ispatıdır.

Yehova ikisinin de geleceğini gördü. Neden bu geleceği görmek Allah'ı suçlu yapsın? Bizler de çocuklarımızı itaat etmeye teşvik etmiyor muyuz? Her zaman bizlere itaat etmeyeceklerini bildiğimiz halde. Hezekiel peygamber İsrail halkını uyarmalıydı. Hâlbuki «**kimsenin O'nu dinlemeyeceğini**» Yehova Allah önceden bildiği halde! (Hezekiel 3:7) Başka bir örneği de Musa'nın Tesniye kitabında 31:16-19, 29 da görüyoruz. Yehova'nın İsrail halkından öğrenmesini istediği ilahinin sözlerinde de bu gerçek açıkça ortada. Allah İsrailiilerle bir antlaşma yapıyor. Onların bu antlaşmaya sadık kalmayacaklarını bildiği halde, yine de böyle bir antlaşma ahdinden uzak durmuyor. Musa'nın ilahisi İsrail halkına karşı bir şahadet olacaktı. Bununla da Yehova bütün suçlamalardan arınmıştır. Bütün bu prensiplerden dolayı Allah şahıslarla da aynı şekilde niye ilgilenmesin? Hem de Mukaddes Kitapta bunu yaptığını dair birçok işaretlerin olmasına rağmen. Örneğin Musa'nın abisi Harun'un iki oğlu, Nadab ve Abihu'nun özel bir ayrıcalıkla babaları Musa ve kavımdan seçilmiş 70 önderle (ya da ihtiyarlarla) birlikte dağda Allah'ın yüceliğini görüp, O'nun önünde yemek yemeleri. (Çıkış 24:1,9-11) Kısa bir zaman sonra da Harun'un bu iki oğlu Allah'a hizmetlerinde laubalice yanlış bir ateş buhuru getirirler! (Çıkış 10:1) Allah'ın onlara gösterip verdiği bu ayrıcalıklara rağmen, laubali bir ruhla davrandıklarından dolayı Allah bu iki kişiyi gökten ateşle öldürmekle, açıkça onların ölümü hak ettiklerini gösteriyor. Yine bu konuda kimse Allah'ı suçlayamaz.

Âdem'in itaatsizliği de bunlara benzer bir örnektir. Hem sizlerin kastetmek istediği gibi, Yehova gelişen bu olaylarda hiç bir zaman şaşırmamıştır. Tam tersine, resul Pavlus Romalılara mektubunda: "**Çünkü yaratılış amaçsızlığa teslim edildi. Bu da yaratılışın isteğiyle değil, onu amaçsızlığa teslim eden Tanrının isteğiyle oldu**" (Rom 8.20-21) diye yazar. Peki neden? Pavlus cevabı yine İncil de Romalılara yazdığı mektubun Bap 9:19-24 ayetlerinde veriyor.

Biz Allah'ın kötülüğe neden müsaade ettiğini biliyoruz. Bu Âdem'in günahının, Allah için beklenmeyen bir sürprizinden dolayı olmadı. Tam tersine, Allah kesin ve kalıcı çözüm getirmek için bu yolu seçti. Gözcü kulesinde (Almanca 53s.469 paragraf 14 de): "Yehova amacını gerçekleştirirken tek tek şahıslarla ilgilenmek zorunda değildir" diye yazıyor. Tabii ki doğru, ama bu konuda şahısları bir bahçıvanın haşaratlarla ilgili tutumuna benzetmesi Mukaddes Kitaptaki ruha hiç mi hiç uymaz. Hatta İsa: "**Bütün saçlarınız sayılıdır**" demişti. Mukaddes Kitapta ise, Yehova kullarının yaptıklarına dikkat etmesiyle, onlara değer verdiğini görüyoruz. (Ör: Allah Şeytana : "Eyub'a baktın mı? Dünyada onun gibisi yok" demesi bütün dünyadaki insanlığı tanıdığının yine açıkça bir ispatıdır. Yoksa böyle söyleyemezdi (Eyub 1:8). İlya peygamber de Baal'a tapınanlara meydan okurken, kendisinin ve kavminin Allah'ın gözünde değersiz bir haşere olmadığını çok iyi biliyordu. Tam tersine, Yehova'nın O'na yardım edeceğinden şüphe etmedi. İlya'nın bu meydan okuması, sahte tanrılara tapınanların acizliğini göstermekti.

Eğer Mukaddes Kitabı başından sonuna kadar okuyacak olursak, Allah'ın ister şahıslar, ister toplumlar üzerinde geleceği görmemesi, ya da görmek istememesi diye küçük bir işarete bile rastlayamayız. Yehova Allah'ımız zamanın emri altında değil, zamana hâkim olarak onun üstündedir. Hem neden O bu özelliğini daima değil de ara sıra kullanıyor olsun? Çok mu meşgul? Böyle bir şey Allah için söz konusu olabilir mi? Yeri, göğü ve onlarda olan, görünen ve görünmeyen şeyleri yaratıp, daima varlıklarını sürdürmesini O sağlıyor ise; biz nasıl böyle düşünüp O'na sınırlar koymaya kalkıyoruz! O'nun geleceği görmesi, yeteneğinden ziyade, sahip olduğu sevgi, merhamet, kudret, adalet gibi bir özelliğidir. Bu özelliklerini de ara sıra kullanan bir Tanrı işe hiç değildir. O bu özelliklere her zaman sahiptir ve de kullanır. Yehova'nın bazı şeyleri neden yaptığını anlamayabiliriz, ama bu

bize O'nu sınırlara sokma hakkını vermez ki. Aslında Allah'ın geleceği önceden görmesi, daha çok O'nun sevgi dolu ve hikmetli olduğunu gösterir.

Basit bir örnek belki de bunu görmemizi sağlayacaktır. Bir aile babası bir haftalığına yolculuğa çıkar. Kendi zaruri ihtiyaçlarını karşılaması için, evde yalnız kalacak oğluna para bırakır. Baba, oğlunun bu parayı amacına uygun kullanmayacağını bildiği, hatta emin olduğu halde. (Oğul bu yüzden belki bir kaç gün aç bile kalacaktır) Fakat babanın bu durumu bilmesi onun eve hiç para bırakmadan gitmesini mi gerektirir? Fakat oğlunu önceden uyararak "bu para sana bir hafta rahat yeter. Onu amaçlı kullanıp kullanmamak senin elinde" der. Oğul ne kadar babasının uyarısına göre davranmasa da, fakat bu oğul babasını hiçbir zaman suçlayamaz. Tam tersine, babasının sözlerinden onun haklı olduğunu kabul edecek, belki de gelecekte ders almış olacaktır. Bu örneği destekleyen bir ayet de Romalılar 3:3-5 de yazar. Orada:

"Peki, kimi Yahudiler(tüm insanlar da denilebilir) güvenilmez çıkmışsa ne olur? Onların güvenilmezliği Tanrının güvenilirliğini ortadan kaldırır mı? Kesinlikle hayır! Herkes yalancı olsa bile, Tanrının doğruyu söylediği bilinmelidir. Yazılmış olduğu gibi: "Öyle ki, sözlerinde doğru çıkasın ve yargılandığında davayı kazansın." Ama bizim haksızlığımız Tanrının adil olduğunu ortaya çıkarıyorsa ne diyelim? İnsanların diliyle konuşuyorum: Gazapla cezalandıran Tanrı haksız mı?" der.

Yehova'nın sınırsız geleceği görmesiyle ilgili başka bir soru da:

-O zaman Allah niçin Saul ve İskariot'u seçti? Onların sonunda neler yapacaklarını bildiği, gördüğü halde.

Bir bahçıvan bahçedeki bir ağacın hastalığını önceden fark etti ise, o ağaçtaki meyvelere ve Bahçedeki ağaçlara zarar vermediğini gördüğü müddetçe onu kesmeyecektir. Yuhanna 15:1-2 de :

"Ben gerçek asmayım ve Babam bağcıdır. Bende meyve vermeyen her çubuğu kesip atar, meyve veren her çubuğu ise daha çok meyve versin diye budayıp temizler." diye geçer.

Aynı şekilde Saul ve İskariot seçildikleri zaman, faydalı iyi insanlardı. Yehova niçin o zaman onların bazı haklarını kıssın ki? Bu insanlarda ancak haksızlık buluncaya kadar, kaldı ki o zamana kadar bir de onlar iyi insanlarsa. Mesela Saul'u düşünecek olursak, seçildiği zaman kavminin içinde, ondan bu iş için daha iyisi olmadığı da kesindi.

Bütün bunlardan dolayı yine Allah'a hiç bir haksızlık yükleyemeyiz. Tabii ki böyle geniş bir konuyu iki sayfalık bir mektupla tam açıklayamayız. Ancak ben bu mektupla bir kaç temel konulara değindim. Ben "Allah'ın geleceği ara sıra görmesi, ya da görmeyi isterse görmesi" düşünce ve öğretisine inanmam. Kardeşlerle konuşmalarımın da birçoklarının benim gibi bu yönde inandıklarını ve düşündüklerini görüyorum.

Sizlerden ricam, lütfen bu konuyla ilgili tekrar Allah'a dualarla ilgilenmeniz olacak. Özellikle Gözcü kulesindeki o açıklamayla. (Wachtturm 15.4.98 Almanca)

Sizlerin kardeşlik sevgisi dolu cevabınızı bekleyen, kardeşiniz ve hizmet arkadaşınız.

Kısa Bir Açıklama:

Yehova'nın Şahitleri Allah'ın her zaman geleceği gördüğüne inanmazlar. Âdem'in suç işleyeceğini önceden bildiğini kesinlikle reddederler. Bu konudaki görüşleri Mukaddes Kitaba dayanmadığı gibi, açıklamaları da Hıristiyan âleminin üçlüğe inanmaları gibi karışık ve anlaşılmazdır.

Bu mektubu yazan kişiyi de hemen ihtiyarlık görevinden alıp, bütün cemaatin önünde bu inancından dolayı azarlamışlardır. Eğer bu konuyu açıkça

konuşursa da ilişkisinin tümüyle kesileceği tehdidiyle. Sonunda da bu yazının « <http://mesias.de> » de yayınlanması nedeniyle kendileriyle olan ilişkisinin kesildiğini iki kere ilan ettiler !!! Bu konu için sadece bir tek ayette bizden, binlercesinin içinden:

Tanrının görmediği hiç bir yaratık yoktur. Kendisine hesap vereceğimiz Tanrının gözleri önünde her şey çıplak ve açıktır. İncil-İbraniler Bölüm 4:13 ayeti.

Bernd için nasıl bir hayatın başladığını artık sizler düşünün. Çünkü neredeyse onun bütün akrabaları, karısı ve tüm yakın çevresi Yehova Şahididir. Fakat ne olursa olsun Bernd özgürlüğe giden adımı atmış oldu. Bunun tadını alan biri, bir daha zor eşek olur. Ya da pişman olur geri döner tam eşek olur! Bütün bunlar Bernd'in saikına, yani yürek tutumuna bağlı şeyler. Bu sözler yalnız Bernd için değil, Bernd ve Bernd gibi olan tüm insanlar için geçerli.

Mahkeme Tutanakları

<http://mesias.de> de yayınlandı

Şahitleri tanıdıktan sonra aklı başında olan biri, bütün din ve mezheplerden uzak durmayı öğrenir. Çünkü dediğim gibi, birini iyi tanımak istiyorsan, onun hakkında sadece dostundan değil düşmanından da dinleyeceksin ki, tarafsız bir bilgi edinebilesin. Şahitlerin Hıristiyan kiliseleri hakkında yazdıkları ne kadar doğruysa, onlara karşı gelen kiliselerin de Şahitler hakkında yazdıkları bir o kadar doğrudur. Herhangi bir olaya dışarıdan bakanın gözüyle, içerdeki taraflı bir gözün bakış açısı arasında çok fark vardır. Hele bir de bütün bu dinlerin her birine tarafsız bakıldığında, insan hepsinde de aynı olan ortak bir ruhun varlığını muhakkak görüyor. Bunu yalnız Şahit, Protestan, Katolik, Müslüman, diye ayırarak yapmayalım. Aslında onlar bütün yeryüzünü doldurmuş olan bu ruhun bir parçasıdır. Bunun da Allah'ın ruhu olmadığı kesin. Bütün bunların hakkında bizleri böyle düşünmeye iten neden ise, geçmiş tarihlerden aldığımız dersler. Hiç bir dinin ya da mezhebin Allah'ın iradesine göre işlevini sürdürmediği, ya da sürdürmediğidir. Onlar ancak Allah'ın adına leke, utanç ve de sonunda nefret olmuşlardır. Allah'ın iradesini yapan tek tek şahıslar, bireyler her zaman vardır. Ya da çok küçük gruplar; belli zamanlarda kısa bir zaman görünüp kaybolmuşlardır. Ya ölmüşler, ya başlattıkları bu yoldan kendileri dönmüşler, ya da kandırılmışlardır. Mesela İsa'dan sonra üçüncü yüzyılda Hıristiyanlığın, devletin de kabul ettiği bir din olması gibi. Onlar bunu bir bereket gibi görürlerken, öbür yandan da farkında olmadan kendilerini o devletin hâkimiyetine satmışlardır.

Allah'ın sözüdür diye inandığımız tüm Kutsal Yazılar, (Tevrat, Zebur, İncil, Kuran) hiç bir zaman kimseye, insana ya da insanların imanına hâkim olma hakkını vermemektedir. Resul Pavlus 2.Korintoslular 1:24`de açıkça: **"İmanınıza hâkim olduğumuzdan değil, sevinmeniz için birlikte çalışıyoruz."** der.

İnsanlık ise daima amaçlarını yerine getirmek için, organize edilmiş olmanın yanında durmayı savunmuşlardır. İlk bakışta bu düşünce hem doğru hem de mantıklı gelebilir.

Eğer Allah organize olmaktan yana ise ki değildir; kim, hangi din veya mezhep Allah'tan daha iyi organize edebilir!? Eğitim, antlaşma gibi kavramları organizasyonlar ile birbirine karıştırmamak lazım. Bu konu hakkında az da olsa ayrıntılı bilgiyi hemen bundan sonraki 3.bölümde **"Organizasyon ve Allah"** adı altındaki konuda işlemeye çalışacağım. Muhakkak da dikkatle okumanızı tavsiye ederim.

Geçmişte Allah kendi kavmim diye seçtiği İsrail halkını, hiçbir insanın başaramayacağı bir şekilde düzenlemiş ve rehberlik etmişti. Bunun neticesinde ne oldu? Koskoca Mukaddes Kitap tarihine baktığımızda, İsrail'in daima Allah'a olan sadakatsiz ve birçok utanç verici, insanlık dışı olayların yaşandığını okuyoruz. Hepsinin sonunda ise o insanlar Allah'ın ruhi anlamda oğlu olan İsa Mesih'i öldürdüler! (Buradaki bu oğul meselesini ne şimdiye kadarki Hıristiyan kiliselerindeki çılgınlıkla, ne de Müslümanların bilgisiz ve anlayışsızlığındaki saçmalığıyla anlayalım. Anlayışımız sadece Mukaddes Kitap ve Kuranın ışığındaki bir şekilde, eklemekten ve de çıkarmadan olsun!)

İsrail'in böyle kötü ve imansız davranışları, Allah'ın onlara yanlış bir eğitim verdiği anlamına gelmez. Bütün bu olayların ışığı altında Allah tüm milletlere, dillere ve kavimlere, kısacası bütün insanlığa muhakkak anlaması gereken bir mesaj veriyor.

Sevgi hariç, hangi kanunu, hangi baskıyı, hangi gücü kullanırsak kullanalım, bunlardan hiçbiri bizi Allah'a yaklaştırmaz ve O'nu bize sevdirtmez. (Galatyalılar 3:10-14) Bunların içinde İsrail ulusu sadece bir örnektir. Biz, tüm milletler ve insanlık, kutsal yazılarda geçen o İsraililerden daha iyi değiliz.

Galatyalılar 3:23-25 de şöyle yazar:

İman gelmeden önce Yasa (şeriat) altında hapsedilmiştik, gelecek iman açıklanmaya dek Yasanın tutuklusuyduk. Yani imanla aklanalım diye Mesih'in gelişine dek Yasa eğitmenimiz oldu. Ama iman gelmiş olduğundan, artık (hiçbir) yasanın (ya da eğiticinin) denetiminde değiliz.

Eğer böyle olmasaydı Allah şeriatı kaldırmazdı. Burada yine küçük bir açıklama yapmak zorundayız. Müslümanlık ve Kuran Şeriatın tekrar gelişi diye gösterilmektedir. Aslında Kuranda başından sonuna kadar şeriata dönüş diye bir şey bulamazsınız. Kadınların giyimleri olsun, satarken satın alırken, ya da herhangi bir nedenle yazılı anlaşma yapılması durumunda, eğer uygun ise bütün Müslümanların en az bir kere hayatlarında Mekke'yi ziyaret etmeleri, oruç tutmak, yalan söylememek, çalmamak vs. gibi benzeri şeyler İncil'de de yazar. Mesela kadınların iffetli giyinmeleri, en az iki ya da üç Şahit olmadan kişinin sözünün geçersiz olacağı, toplantılarınızı terk etmeyin, kan yememek, İsa (benzetmede güvey diye geçer) aralarından alındıktan sonra kendisini sevenlerin oruç tutacakları" gibi sözler apaçık İncil'de de yazar. Bunlar hiçbir zaman Musa vasıtasıyla Allah'ın vermiş olduğu şeriat kanunlarıyla kıyaslanamaz. O kanunların amacı, insanlığı ve İsrail'i, gelecek olan Mesih'e hazırlamaktı. Onlar Allah'ın adaletini, merhametini, gücünü gösteren kanunlardı. Müslümanların adetleri, uydurma gelenekleri; örneğin erkeklerin sünnet olmaları, ibadet şekilleri, anlamsız birçok kuralları, Hıristiyanların da yaptığı gibi dini bayramları, Kuranda yazılı Allah'ın emri değildir. Birçok uygulamaları, ya Yahudilerin de etkisiyle Tevrat tan esinlenmedir, ya da insanların emirleri ve onların adetleridir. Şeriatın amacı insanların günahını açığa çıkartmaktı. İsa Mesih'in gelip, tüm insanların günahı için ölmesi ise, Allahın adaletini ve en önemlisi merhametini de göstermekti. (İncil-Romalılar 3:19-31)

Şimdi gelelim yine asıl konumuza, yani dinlere, organize edilmiş o dinlere. Bütün bunlar böyleyken, o dinler ise hâlâ bağırarak derler ki: "Toplantılarınızı terk etmeyin diye yazmıyor mu? Cemaatlerde Resullerin zamanında da ihtiyarlık hizmeti yok muydu? Allah'ın organizasyonu yeryüzünde hep mevcuttu. Hem İsa demedi mi: 'Benim adımla ne zaman iki kişi bir araya gelirse ben onların arasına üçüncüyüm' diye?"

Bu ve buna benzer kutsal yazılardan aldıkları sözlerle, kendilerini ya Musa'ya, ya da Başkâhin Harun'a, bazen İsa Mesih'e, hatta sinsice sanki kendilerini Allah'ın bir yansıması olarak gösterirler. Binlerce kişinin önünde, Allah'ın sözcüsü olduklarını ve bu görevin sadece onlara verildiğini yüzleri bile kızarmadan, hem de resmen söylerler! Bu sözler üzerine maalesef o üyeler de onları alkış yağmuruna tutarlar!

Ben yine bu dinlerden ve mezheplerden en meşhur bir tanesini örnek vermek istiyorum. Son yüzyılda kendilerinin nasıl geliştikleri hakkında, binlerce dinlerin, mezheplerin içinden bu sadece bir örnek olacak. Eski ismiyle "Tarassut Kulesi Teşkilatı", şimdiki yeni Türkçe ismiyle "Gözcü Kulesi Teşkilatı" olup, Yehova Şahitleri diye bilinen bu dinin kurucusu Amerikalı Charles Taze Russel.

Böyle başladılar!

Russel'in o zamanki yazılarında açıkça görülen temel uyarılarından da anlaşılacağı gibi, dini bir organizasyona bağlılık hakkındaki kitabı İngilizce "Thy Kingdom Come" 1909 yılında çıkmıştır. Almanca tercümesi ise «Dein Königreich Komme» (Krallığın gelsin) adı altında 1914 de basılmış ve sayfa 177-179 da **Yehova Şahitleri'nin** kurucusu Russel orada aynen şöyle yazmış (Almancadan çevrildi):

Babil'in "Hıristiyan mezheplerinin" içinde birçok değişik kölelik dereceleri var. Bazıları tam şahsi kölelik ve karar vermeme esaretinden kurtulurken; öbür taraftan Romanizimin gerektirdiği bir biçimde(eski Roma imparatorluğu rejimine bağlanan Hıristiyan dini), aynı dogmatik* (*değişmeyen temelleşmiş dini inançlar) prensiplere benzeyen başka bir isim altındaki Protestan mezheplerine bağlanıp, başkalarını da istekle aynı inanca bağlamaya uğraşırlar. Gerçeği kabul etmek gerekir ise, Protestan kilisesindeki bir mezhebe geçmek ile yaptığı değişiklikle, Roma ortaçağ kilisesinin ağır zincirlerini hafifletmiş oluyor. ... Fakat neden ille de insani zincirleri taşıyın ki? Neden vicdanımızı köleleştirelim? Niçin Mesih'in bizleri kurtardığı özgürlükte durmayalım? Neden, insanların bizlerin vicdanlarını köleleştirmesine müsaade edip, araştırma hürriyetini bir kenara atalım? Bu kölelik işi sadece eski çağlarda değil, zamanımızda da; aydın, yenilikçi denilen kişiler tarafından denendiğini görüyoruz! Neden eski zamandaki resullerin inanç özgürlüğüne sahip olmaya karar vermiyoruz? Özgür olmak; hem anlayışta hem de merhamet ve sevgide büyüme için, "Allah'ın belirlediği zamanlarda" açıklayacağı şahane planından ötürü.

Kendini her organizasyona başlayan, onun temel inancını benimsemek ve hiç bir şekilde, az ya da çok da olsa o inancın dışına çıkmamak olduğunu bilir. Fakat daha sonra, köleliği istekle kabul ettikleri halde kendi kendilerine de düşünmeye başlayıp, başka kaynaklardan aldıkları ışıktan dolayı, edindikleri hakikatlerden ötürü, mezhepçilik zevkini bir kenara iterek, ya ikiyüzlülük ve gizlilik ile kendini o yolda yürüyormuş gibi gösterecek, ya da samimiyetle inancı uğrunda duruş alacak. Bunu yapmak ise gayret ister, aynı zamanda da sahip olduğu rahat durum bozulur. Bu rahatını düşünmeyip bir kenara atan, samimiyetle hakikati arayan kişiye o din ya da mezhep, akılsızca suçlamalarla, sanki sahip olduğu mezhebe ihanet ediyormuş gibi onu "nereye gittiğini bilmeyen biri" olarak gösterirler vs... Çünkü kişi kendini bir mezhebe ait ederse, artık onun tamamıyla, kendisine değil de o mezhebe ait olması beklenir. Bundan sonra o mezhep, o kişinin hakkında neyin yanlış neyin doğru olduğuna dair kararlar verir. Ve kendisi de bunun yanında o mezhebe ait güvenilir ve sadık bir üye olmalıdır. Bunu olabilmesi için de o mezhebin almış olduğu bütün kararları inanç olarak kabul etmesi gerekir. Ayrıca kendi düşüncesini görmezlikten gelmekle kalmayıp, araştırmayı da bırakmalıdır. Yoksa o kişi anlayışta büyüyüp o mezhepten ayrılarak, mezhep adına bir kayıp olur.

Bütün bu esaret bağlarını da bu mezhepler paslı bir zincir yerine, mücevher kolyesi olarak görüp, bir madalya kimliği altında karakter kişiliği olarak algırlar. Kendilerini kandırmakta o kadar ileri gittiler ki, birçok Allah'ın kullarını özgürlüklerinden ötürü, "kolay yol seçtiniz" gibi sözlerle suçlamakla o kişilerin içinde bir suçluluk duygusu yaratmaya çalışırlar. O, kendini bu kölelikten kurtarmak isteyenler ise, maalesef sadece Allah'ın Mesih'ine ait olmayı utanç olarak gördüklerinden dolayı, ille de bir mezhebin inancı doğrultusundaki köleliğe ait olduklarını söylemeyi daha doğru bulurlar.

Bundan dolayı bilgide yavaş yavaş ilerleyerek, dürüst ve hakikate susamış olan bu kişiler; vaftizci, methodist, presbiterian, adventist vs. vs. gibi bir mezhepten ya da dinden bir başkasına geçerek ilerlediklerini sanırlar. Fakat bu tecrübelerden sonra **belki**, bütün insani organizasyonlardan uzaklaşmak ile o kişi kendini, Mesih'in sağladığı özgürlükten faydalanarak, sadece bundan sonra Allah'a ve kutsallarına, yumuşak ama kuvvetli sevgi bağıyla bağlanarak görmek isteyecektir. Bilgi ve anlayışta büyüyerek, ilk yüzyıldaki resullerin zamanında olduğu gibi. 1.Kor.6:15 17. Efes. 4:15-16

Keşke o insanlar burada Russel'in dediği gibi yapsaydılar. Kaç kişi bu hikmeti, cesareti ve davranış tarzını gösteriyor? Yine yukarda belirttiğim gibi Russel Yehova Şahitlerinin kurucusu. Hayret verici yan ise, kuruculuğunu yaptığı bu teşkilat, yani Yehova'nın Şahitleri, Russel'in o eleştirisini yaptığı din ve mezheplerden çok daha korkunç bir duruma dönmesi hiç de uzun sürmüyor. Bunun böyle olup olmadığını hem Russel'in

yazılarından, hem de aşağıdaki mahkeme tutanağından okuyarak göreceğiz. Aşağıdaki yazılarında yine Russel devam ediyor:

Eğer kişi bir dinin zincirlerine bağlı olmadan yaşıyorsa, genellikle emniyetsizlik hisseder. Bu duygu da yanlış bir düşünceden kaynaklanıyor. Bu düşünce de ilk defa Papadan çıktı ve insanların kurtulmaları ve Tanrının onayını kazanmaları için ille de bir insani organizasyonun üyesi olmaları gerektiğini vurguladı. Resullerin zamanındaki kardeşler topluluğundan çok farklı olan, bu değişik, insani organize edilmiş gruplar, Hıristiyanı insanlar tarafından genellikle cennet sigorta şirketi olarak kabul ediliyor. ... Fakat dünyada hiç bir organizasyon cennete götürecek bileti veremez. Bir mezhebin ya da dinin üyesi olmak, kesinlikle sonsuz hayat alacağının garantisini olmadığını, o dinin en fanatik taraftarı bile kabul edecektir. Hakiki kilise* (*Allah'ın evi anlamında) üyeliğinin, yerde değil ama gökte yapıldığını da ister istemez herkes kabul etmeli. Bunlar ise Mesih'in bedeninin, yani hakiki kilisenin bir kısmı olabilmek için, bir dinin üyesi olmanın şart olduğunu iddia ederek halkı kandırıyorlar. Her ne kadar Rab, hiçbir zaman mezhep vasıtasıyla kendisine gelenlerin üyeliğini kimseden esirgememiş ve hiç bir zaman da samimiyetle hakikati arayanları reddetmemiş ise de, yine de bu gibi engellere danışmadan doğrudan doğruya "bana gelin" diye teşvik ediyor! "Bana gelin! Ve benim boyunduruğumu takının ve benim yükümü alın, çünkü benim boyunduruğum kolay ve yüküm hafiftir ve canlarınıza rahat bulacaksınız" diye bizi çağırıyor. Keşke daha önce onun sesini dinleseydik, o zaman mezhepçiliğin birçok ağır yüklerinden, şüpheciliğin bataklığında, gururun ve dünyevi düşüncenin ayartılmalarından esirgenmiş, korunmuş olurduk.

"Russel'in o zamanki kullandığı bu sözler ne kadar samimiyet dolu, hikmetli ve hakikati içeriyor. Allah'ın sözlerinden edindiğimiz bilgiler doğrultusunda ben de aynı düşüncüyü destekliyorum. Özgürlük, Tanrının insanlara verdiği özgürlüğü -bizler bunu hak etmesek de- bırakıp, kendimizi Allah adına insanlara köle ediyoruz. Fakat Gözcü Kulesi Teşkilatı, kendilerini böylesine Russel'in karşı geldiği bir şekilde organize edip de, bambaşka bir rotaya sapmaları, hiç öyle uzun bir zamanı da almıyor. Hâlbuki bu teşkilatın kurucusu olan Russel başlangıçtan beri her türlü Organizasyonlara, Dinlere, Mezheplere karşı olmakla kalmayıp, başka bir deyişle «etiket sahibi olmaktan» bile nefret etmiş. Daha sonra, hem de çok kısa bir zaman içerisinde nasıl bir rota izlediklerini ise aşağıdaki yazılardan, 1954 yılında İngiltere'deki mahkeme tutanaklarından okuyoruz. Bunlarla ilgili yorum yapmak istemiyorum. Lütfen kendiniz okuyup, kendiniz karar vererek, ortaçağdaki Engizisyon Kilisesinin tutumları ile Gözcü Kulesi Teşkilatının arasındaki farkı bana söyleyin. Evet, tek bir fark var, o da Şahitlerin o zamanki Engizisyon mahkemelerindeki kilisenin gücüne sahip olamayışları. Bununla da onlardan ne daha iyi, ne de daha kötü durumdalar.

Yukarıda okuduğumuz bu düşünceler, eskiden sahip olunan görüşler ve açıklamalar idi. Peki bu kadar göze çarpan ve hâlâ günümüzde de aynı olan bu değişik tutum ve tam ters bir rotaya sapmak neden?" Diye yazıyor kitabında, önceleri Gözcü kulesi teşkilatının yönetim kurulu üyesi olan Raymond Franz.

Ve Böyle Oldular !

*Mahkeme tutanağı sadece İngilizce olarak mevcut. Bizler Raymond'un Almancaya tercüme edilmiş kitabından Türkçeye çevirmeye çalıştık. Ve devamı Raymond Franz diyor ki:

Ben kendim bu konuda kefil olarak, Gözcü Kulesi Teşkilatının kendisini Allah'ın yeryüzündeki kullandığı tek kanal olarak görmesinin çok ciddi bir iddia olduğunu vurgulamak istiyorum. Allah'ın yeryüzünde temsil ettiği tek kanal olmak. Belki de Gözcü Kulesi temsilcilerinin yaptıkları bu açıklamalar şimdiye kadarki en açık ifadeler. Bunun üzerine bütün insanlığın beklediği, kendilerinin mesajına cevap olan 1954 yılındaki bu

dava İngiltere'de görüldü. Bu dava «Walsh davası» olarak tanınır. Yine bu dava, Yehova Şahitlerinin içinde olan bir ruhaninin, aynı kilisedeki ruhanilerin hakkına sahip olmak için İngiltere'ye karşı açmış olduğu bir davadır. Ben hatırladığım kadarıyla, bizzat amcamdan (sonradan ölümüne kadar Gözcü Kulesi Başkanı olan Fred Franz 22.Aralık.1992) bu davada nasıl bir rol oynadığını duymuştum. Fakat kısa bir zamana kadar; tam olarak konunun içeriğinin ne olduğunu, Şahitlerin mahkemedeki ifadelerinden, ancak tutanakları okuduğum zaman anladım.

Burada Şahitlerin ifadelerini Keeper of the records of Schotland'ın müsaadesiyle, resmi mahkeme tutanaklarından bazı bölümlerini yayınlayacağız. Orada tutulan bu üç kişiden biri Fred Franz, o zaman Organizasyonda başkan yardımcısı idi. İlk olarak onun ifadesi ve sonra da onu takip eden bazı Şahitlerin ifadesi tutanaklarda, «S» soru anlamında «C» de cevap anlamında kaleme alınmıştır. (Soruyu soran İngiltere Kraliyet Savcısı, cevabı verenler ise Gözcü Kulesi Teşkilatında bulunanlar)

S:Düzenli olarak basılan ve zaman zaman da piyasaya çıkarılan dinsel içerikli Broşür ve kitapların basım ve dağıtım işinde mi çalışıyorsunuz? **C:** Evet. **S:** Şunu da söyler misiniz: Bu dinsel yayınların, 15 günde bir çıkan yayınların amacı, içindeki öğretileri hakkında konuşmak mı? **C:** Evet. **S:**Bu yayınlardaki öğretiler cemiyetiniz içinde bir ölçümdür? **C:** Evet. **S:** Bu ölçüleri kabul etmek serbest mi; yoksa her bu cemiyetin üyesi olup ve de kalmak isteyen bunu kabul etmekle yükümlü müdürler? **C:** Yükümlüdürler.

Gözcü Kulesi Teşkilatının başkan yardımcısı olan Fred Franz'ın bu ifadesiyle açıkça, ileride her bir Yehova'nın Şahidi olup ve kalmak isteyen, Gözcü Kulesi Teşkilatının tüm yayınlarındaki açıklamaları, hiçbir alternatifi ve seçme özgürlüğü olmadan kabul etmek zorundadır diyor. Bu bir "yükümlülüktür" diye cevaplıyor. Bunun akıbetini de sonraki ifadelerden göreceğiz:

S: Yani pratikte amaç yeni bir insanlık cemiyeti meydana getirmek, öyle mi? **C:** Evet. Yeni bir gökler altında yeni bir dünya cemiyeti olacak, çünkü önceki gök ve önceki yer Armagedon savaşında yok edilecektir. **S:** O zaman gelelim yeni dünya halkına. Orada sadece Yehova'nın Şahitleri mi olacak? **C:** Başlangıçta sadece Yehova'nın Şahitleri olacak. Arta kalan seçilmiş olanlar* (*göklerde yaşayacak ve şimdi sadece Yehova'nın Şahitlerinden oluşan 144bin kişi) kısa bir zaman yeryüzünde olacaklar, çünkü onlar yeryüzündeki görevlerinde ölüme kadar sadık kalmak zorundadırlar. Fakat başka koyunlardan* oluşanlar da (*yeryüzünde yaşayacak olanlar) , eğer daima Allah'ın iradesine itaat ederler ise, ebediyen yeryüzünde yaşayabileceklerdir.

Bu durumu kabul etmek, ölüm ve kalım demek anlamına geliyor. Çünkü Armagedon savaşında hayatta kalacak olanlar "sadece Yehova'nın Şahitleri olacağına" göre! Peki, eğer cemiyetin bir üyesi, teşkilatın belli bir öğretilerini vicdanından ötürü kabullenemezse ve onların bu öğretilerini mukaddes yazılardan da tasdik edici bir ispat olarak bulamazsa, bu neden yüzünden o kişinin cemiyetten ilişkisi kesilir mi? Peki cemiyetten ilişkisi kesilmiş olanların ve bir daha alınmayı kabul etmeyenlerin durumu nedir? Böyle duruş alanlar Şahitlerin ifadelerinde aynen şöyle açıklanıyor:

S: Eğer durum bu şekilde gelişirse, gerçekten de bu disiplin cezası mı uygulanır (yani aranızdan atma)? **C:** Evet. **S:** Size bu konuyla ilgili daha çok soru sormayacağım, fakat sizlerin kendinizi haklı olarak görmeye, ilişkiden kestiğiniz ve geri almak için bir daha kendisini hiç kabul etmeyeceğiniz kadar ağır gözüken ümitsiz durumlar var mı? **C:** Evet. Aslında böyle bir ilişki kesimi, söz konusu şahsı cemiyetin dışında kalmakla helake götürür; eğer kişi hiçbir zaman tövbe etmez ve kendi yolunu düzeltmezse. Onun için artık yeni dünyada yaşam umidi yoktur. İlişki kesimine neden olan birtakım günah zincirleri vardır ki, bunlardan biri de hiçbir zaman geriye alınamayacak kadar günah olan Mukaddes Ruha küfretmektir.

Britanya Kraliyet Savcısı daha sonra dikkati belirli öğretilere, Gözcü Kulesi Teşkilatının sonradan değiştiren de bıraktığı öğretilere çeker. Bunlardan bazıları açıkça görülebilen tarihi öğretilerle ilgili olanlarıdır. Eğer kişi o zamanki yaygın olan bu öğretilerdeki hatayı anlayıpta, kabul etmediyse ne olacak? Organizasyon bu durumda olan kişilere nasıl bir duruş alacaktır? Açıklama olarak Şahitlerin ifadesi:

S: Pastör Russel'in 1874 yılını belirlediği doğru mu? **C:** Hayır. **S:** Fakat O bu zamanın 1914 den önce olacağını kabul ettiği doğru ama? **C:** Evet. **S:** Hangi zamanı koyuyor? **C:** Milletlerin zamanınının 1914 de dolacağını söyledi. **S:** Başka herhangi bir zaman yerine kendisi 1874'ü kararlaştırılmış bir zaman olarak görmedi mi? **C:** Genelde 1874 İsa'nın ruhta ikinci gelişi olarak anlaşılıyordu. **S:** Genel olarak anlaşılıyor muydu dediniz? **C:** Bu doğru. **S:** Ve bu da hakikat olarak ilan edildi, bütün Yehova'nın Şahitleri de bunu kabul etme mecburiyetindeydiler. **C:** Evet. **S:** Şimdi ise bu kabul edilmemekte öyle değil mi? **C:** Hayır. **S:** Pastör Russel bu sonuca vardığında, temel olarak Daniel kitabını ele alarak o şekilde yorumladı, öyle değil mi? **C:** Kısmen. **S:** Ve özellikle Daniel Bap 7 ayet 7 ve Daniel bap 12 ayet 12. **C:** Daniel 7:7 ve 12:12 mi? ne demiştiniz, hangi temel üzerine bina etmişti? **S:** Kendisinin belirlediği 1874 zamanı, İsa Mesih'in ikinci gelişine işaret eden tarihti. **C:** Hayır. **S:** Siz o tarihi ne olarak koyduğunu söylemişsiniz? Ben bunları sizlerin söylediklerinizden aldım. O zaman ben sizi yanlış anlamış olmalıyım. **C:** O bu ayetleri 1874'e bağlamadı. **S:** O bu ayetleri 539 yılındaki doğu krallığının plana girmesine göre mi anladı? **C:** Evet. 539 O'nun hesaplarken kullandığı bir tarihti. Ama 1874 bu anlayış üzerine bina edilmemişti. **S:** Fakat bu hesaplamalar artık Cemiyetin idare meclisi tarafından kabul edilmiyor, değil mi? **C:** Bu doğru. **S:** O zaman ben demek ki haklıyım, benim uğraşım cemiyetin tutumunu ortaya çıkartmak. Yani bu hatalı hesaplamaları kabul etmek Şahitlerin borcu ve de göreviydi? **C:** Evet. **S:** Cemiyet kabul etmelidir ki belki birkaç yıl sonra, şimdi hakikat diye ilan ettiklerini o zaman "yanlıştı" diye kabul edecekler? **C:** O zaman mecbur bekleyeceğiz. **S:** Bu aradaki zamanda bütün Yehova'nın Şahitleri yanlışlığın peşinden gitmiş olacak? **C:** Onlar kitaplarda yazılan, fakat bizlerin yanlış olarak anladığı şeyin peşinden gitmiş olacaklar. **S:** Olabilir, hata.

Yine, çıkan yayınlar hakkında, Gözcü Kulesi Teşkilatının otoritesinin ne kadar büyük olduğu soruluyor. Hâlbuki teşkilatın başkan yardımcısının bir yerde dediği gibi, "bu öğretiler kişiye mecburiyet altında kabul ettirilmez" ifadesine tekrar sarılarak, görüleceği gibi sorgulama aynen şöyle devam ediyor:

C: Ordiniert* (*tertipli, teşekküllü) bir hizmetkâr olmak için, o kişinin muhakkak bu kitaplar hakkında anlayışa sahip olması gerekir. **S:** Ama vaftiz vasıtasıyla kişi tertipli hizmetkâr durumuna erişmiş olmuyor mu? **C:** Evet **S:** O halde kişi vaftizde bu kitapları bilmesi gerekiyor. **C:** Kişi kitaplardan anlatılan Allah'ın amacını anlamak zorunda. **S:** Bu kitaplardan anlatılanlar ise Mukaddes Kitap yorumu? (teşkilatın yayınları kastediliyor) **C:** Onlar Mukaddes Kitabı ya da onun içinden yapılan ifadelerin yorumunu sunuyorlar, kişiler ise önce yorumu sonra da ayetleri okuyarak bu yorumların Mukaddes Yazılardaki ayetlere dayandığını görürler. Resuller derki: "Her şeyi araştırın, doğru olana sarılın". **S:** Ben sizin durumunuzdan şunu anladım.- Eğer yanlışlık yaparsam Lütfen beni düzeltin- Yehova Şahidinin bir üyesi, benim onlara gösterdiğim kitaplarda yazılı olan ne varsa, bir yerde Mukaddes Kitap gibi ve hakiki yorum olarak kabul etmek zorundadır. **C:** Ama O bunu mecburiyet altında yapmaz; kişiye Hıristiyan olarak kutsal yazılardan araştırma hakkı verilir, ta ki sahip olduğu bilgilerin ispatını Mukaddes Kitaptan görsün. **S:** Peki ya o kişi Kutsal yazılarda yazılanı verilen öğretilerde görmezse, ya da tam tersi, o zaman o ne yapacak? **C:** Çıkan yayınlar ayetlerdeki ifadeleri desteklesin diye çıkıyor ve onun içinde oralarda sunuluyor. **S:** Bir kişi Mukaddes Yazılarla çıkan yayınlar arasında bir fark olduğunu görürse ne yapmalı? **C:** Sizin bana bunun böyle olduğunu

gösterebilecek birini getirmeniz gerekli, ancak o zaman ben bu soruyu cevaplayabilirim ya da o kişi bunu yapar. **S:** Bununla siz tek tek her üyelerinizin hakları olduğunu mu söylüyorsunuz, yayınları ve Mukaddes Kitabı okuduktan sonra kendi kendine bir düşünceye sahip olup, hangi yorumun Mukaddes Kitaba daha uygun olduğu konusunda? **C:** O gelecek--- **S:** Evet mi hayır mı diyorsunuz, nedenini de açıklar mısınız? **C:** Hayır. Bunun nedenini de söylemeli miyim? **S:** Evet, eğer istiyorsanız. **C:** Ayetler anlatılanları desteklemek amacıyla veriliyor. Eğer bir kişi ayetleri açıp da bakarsa, söylenenlerle verilen malzeme arasındaki açıklamanın desteklendiğini görecektir, bundan sonra malzeme hakkında ayetlere uygun bir görüş açısına, ayetlere uygun bir anlayışa sahip olacaktır. Aynen Resullerin işleri Bap 17, ayet 11 orada şöyle der: **Bunlar** (Verialılar) **Selanik'tekilerden daha anlayışlı idiler ve bütün bu şeyler böyle midir diye her gün kitapları araştırarak sözü bütün yürekte kabul ettiler.** Biz de o Verialılar gibi üstün özellik yolunda yürümeleri için talimatlar veriyoruz, bu şeyler böyle midir, ayetleri araştırınlar diye. **S:** Bununla bir Şahidin aslında ister Gözcü Kulesi yayınlarında ister Uyanın mecmualarında yazılanı kabul etmekten başka bir alternatifi yok demektir. Bütün bunları bir ölçü olarak kabul edip takip de etmeli? **C:** Mecbur kabul etmelidir. **S:** Sizin yayınlarınızın ulaşamadıkları yerlerde oturan insanlar için kurtuluş ümidi var mı, eğer onlar sadece Mukaddes Kitabı okuyorlarsa? **C:** Mukaddes Kitabı okuyor ya. **S:** Mukaddes Kitabın doğru yorumunu yapabilir mi? **C:** Hayır **S:** Birbirimize karşı ayetler kullanmamızı istemiyorum, ama İsa demedi mi : **"Kim bana iman ederse yaşar "** diye? (Yuhanna 11:25) **C:** Evet

Bu şahidin ifadesi şu anlama geliyor: İnsanların 20. yüzyılda Mukaddes Kitap anlayışına varmaları için, Allah'ın kanalı olan, sadece Gözcü Kulesi Teşkilatının yayınları iyi haber ve yoldur. Onların yayınlarının içeriğini kabul etmeyenler Allah'ın rızasını kaybeder, hatta ölüme bile mahkûm olur. Bu sadece bir Şahidin, yani **Fred Franz, Yehova Şahitlerinin Başkan Yardımcısının** ifadesi idi. İngiltere'ye ifadelerini vermek için merkezin iki temsilcisi daha geldi. Acaba onların ifadeleri başkan yardımcısının ifadesini destekler mi? Gelecek Şahit Cemiyetin hukuk danışmanı, Hayden C. Covington. Şimdi onun ifadesindeki açıklamaları göreceğiz:

S: Dini konularda muhakkak hakikati konuşmak gerekli değil midir? **C:** Evet, muhakkak. **S:** Sizin görüşünüze göre, zaman zaman bir dinde Mukaddes Yazılardaki yorumlar hakkında değişiklik yapılmalı mıdır? **C:** Evet, hem de birçok nedenler vardır, gördüğümüz gibi Mukaddes Yazılar hakkındaki yorumlarda. Bizim görüş açımız gittikçe netleşmekte, çünkü bunu zamanla peygamberliklerin gerçekleşmesiyle görüyoruz. **S:** Fakat Siz - söyleyeceğim söz için özür dilerim - yanlış peygamberlikte bulundunuz? **C:** Biz mi, ben yanlış peygamberlik ilan ettiğimize inanmıyorum; bazı açıklamalar vardı onlar hatalıydı, daha doğrusu vakitsiz ve yersizdi demek daha doğru olur. **S:** Eğer Mesih'in ikinci gelişi söz konusuysa, bugünkü dünyamızda bu çok önemli bir peygamberlik görüş açısı değil midir? **C:** Öyledir, zaten bizim gayretle ilan ettiğimiz şey de hakikate sahip olduğumuzdur. Bizim dayandığımız elimizdeki en iyi imkânı, sahip olduğumuz malzemede göstermek için, kusursuz bir bilgiye sahip olmayı bekleyemeyiz. Eğer bunu yaparsak o zaman hiç bir şey söyleyemeyiz. **S:** Gelin bu konu üzerinde daha ayrıntılıca duralım. Mesih'in 1874'de ikinci defa geleceği, Yehova Şahitlerinin inanarak yaydığı haber değil miydi? **C:** Bunun hakkında bilgim yok. Hakkında bilgim olmayan şeyler üzerinde konuşuyorsunuz. **S:** Bay Franz'ın ifadesini bilmiyor musunuz? **C:** Bay Franz'ın ifadesi üzerine haberim var, fakat anlattığı konular hakkında bilgi sahibi değilim. Kendisinin ne dediğini siz duydunuz. Onun için de bu konu hakkında sizin yerinizde gibi cevap veremem. **S:** Lütfen beni işin içine katmayın. **C:** Benim bildiğim kaynak ancak burada Mahkeme salonunda duyduğum şeylerdir. **S:** Siz onların hareketlerinin araştırmasını yaptınız. **C:** Evet ama hepsini değil. Ben ayetlerin açıklamaları ile ilgili olan 7 kitabı da, ayrıca şimdi söylediğiniz 1874'ü de okumadım. Bu konuda hiç ama hiç bir bilgiye sahip değilim. **S:** O zaman benden işiterek alın. Cemiyet tarafından 1874 yılı Mesih'in ikinci gelişi

olacak diye ilan edildi. **C:** Öyle olduğunu farz edelim, o zaman bu da ancak bir sanıdır. **S:** İlan edilmiş yanlış bir peygamberlik. **C:** Yanlış bir duyuru, ya da hatalı, yerine gelmeyen bir peygamberlik, yanlışlık ya da hata yapılmış. **S:** Bu da bütün Yehova Şahitleri tarafından kabul edilmeliydi? **C:** Evet, bizim birlik içinde olmamız gerektiğini anlayın; bozulmuş bir birliğe sahip olamayız, bir sürü insanların değişik yollara gitmesine müsaade edemeyiz. Askeri bir ordunun da aynı düzende hareket etmesi beklenir. **S:** Siz yoksa dünya çapındaki bir orduya verilen yetkiye mi inanıyorsunuz? **C:** Biz Allah'ın Hıristiyan ordusuna inanıyoruz. **S:** O halde dünya çapındaki orduların yetkisine mi inanıyorsunuz? **C:** Böyle bir şey ilan edemeyiz. Biz onlara karşı vaaz da etmiyoruz, biz sadece bu dünyanın askeri ordularını Şeytanın Organizasyonunun bir parçası olarak gördüğümüzden, bizim onlarla hiçbir payımız yoktur. Biz savaşa karşı da vaaz etmiyoruz. Biz sadece kanuni hakkımızı talep ederek onlardan serbest olmak istiyoruz, hepsi bu kadar. **S:** Gelelim asıl noktaya. Yanlış peygamberliğin ilan edildiğine? **C:** Kabul ediyorum. **S:** O peygamberliği Yehova'nın Şahitleri kabullenmeliydi? **C:** Çok doğru. **S:** Eğer Şahitlerden bir üye kendi kendine bir sonuca varıp da, bu peygamberlik yanlıştır diye düşünür ve de söylerse, hemen ilişkisi doğal olarak kesiliyordu? **C:** Evet, bunu söyleyip huzursuzluk çıkarmaya da devam ederse. Eğer bütün bir organizasyon bir şeye inanırsa, yanlış bile olsa, ondan sonra da birinin çıkıp kendi düşüncelerini halkın içine getirmeye başlarsa, o zaman anlaşmazlıklar ve huzursuzluk başlar. Doğru kaynaktan gelmeli, organizasyon yönetiminden, yönetim kurulundan, yoksa aşağıdan yukarıya doğru değil. Yoksa herkesin böyle tahminleri olur ve organizasyon parçalara ayrılıp binlerce değişik yollara gider. Bizim amacımız birlik içinde olmak. **S:** Birlik, ne pahasına olursa olsun mu? **C:** Birlik, her ne pahasına olursa olsun. Çünkü biz inanıyor ve de eminiz ki, Yehova Allah yönetim kurulu vasıtasıyla bizim organizasyonumuzu **kullanıyor**. Zaman zaman hatalar yapılsa da. **S:** Ve birlik, yanlış bir peygamberliği zorla kabul ettirerek? **C:** Bunu kabul ediyorum. **S:** Ve kişi, kendi görüşlerini savunduğu zaman, sizin yanlış dediğiniz, ilişkiden kesilen, ahde karşı mı gelmiş oluyor, vaftiz edilmiş olduğu halde? **C:** Bu doğru. **S:** Sizin dün söylediğiniz gibi ölüme layık oluyor? **C:** Ben inanıyorum. **S:** Evet mi hayır mı dersiniz? **C:** Ben ille de evet derim, hem de hiç çekinmeden. **S:** Siz kendinizi "**din**" diye mi niteliyorsunuz? **C:** Tabii ki öyle. **S:** Buna da Hıristiyanlık (İsa'yı takip etmek) mi diyorsunuz? **C:** Hem de muhakkak. **S:** Hep birlikte hatalarınızı da hesaba katacak olursak aslında tam bir çapraz ifadeyle görüş farklılıkları, belki de cemiyetin kuruluşundan beri yayınladığınız yazılar hakkındaki gösterdiğiniz ölçüler bunlar ve bununla demek istediğim, farklılıkların olduğu ki, siz de onayladınız. **C:** Evet **S:** Yine siz serbestçe ilave ederek, kişi, zaman hakkındaki peygamberlik görüşlerinizi kabul etmedi diye, cemiyetten ilişkisinin kesilmesini hesaba katmalı, bunun da o kişi adına belki de ruhi sıkıntılarla dolu akıbetler getireceği bilindiği halde. **C:** Evet, ben bunları söyledim ve de bunların böyle olduğunu bir kere daha anladım.

Yehova'nın Şahidi olan, cemiyetin temsilcisi bu şahsın ifadesine göre, bir Mesih'in takipçisinden beklenen, o kişinin Allah'ın sözünden görerek, inanıp, doğru olarak kabul ettiği şey ne olursa olsun **birlik bozulmasın** diye onu yanlış olarak kabul etmeli. Organizasyonun öğretisi ölçülerinin dışına çıkmadıkça, Mukaddes Kitaptan okuduğu ne olursa olsun, hiç dikkate alınmadan, o bunu hiç konuşup açıklamamalı. Onun için belki de Allah'ın sözünden okuduğu şeyler apaçık ve net görülebilirken, fakat bu yeterli değildir. Bir değişikliğin olması için o kişinin bunu doğru kaynak olan organizasyonun yönetiminden, yönetim kurulundan gelmesini beklemeli. Yani aşağıdan yukarı doğru değil de bu iş yukarıdan aşağıya doğru olmalı. Yine kişinin Mukaddes Kitaptan okuduğu ne olursa olsun, anlayışın doğru kaynaktan, Yönetim Kurulundan gelmesini bekleyerek, onların kendisine söyledikleri, müsaade ettikleri şekilde inanılmalı ve de açıklanmalı. Ve böyle bir olağanüstü beklentinin de savunmasını yaparak. Ne pahasına olursa olsun mecburi birlik olmalı. "Zorla, yanlış bir peygamberliğin temelinde dayanan öğretileri kabul etmek" de olsa. Bunu kabul etmemek demek,

cemiyetten ilişkisinin kesilmesi, bu da "ölüme layık olmak" demektir. Pratik olarak bu: «Bir kişi Rabbin yazdırdığı sözlerden okuyabilir, ama o kişi yine de bunları kabul edip yazılana göre davranamaz; eğer sözüm ona Rabbin Kölesi olan (teşkilat) başka şey söylerse!»

Organizasyonun aldığı duruş burada çok basit ve kolay bir şekilde anlaşılıyor. İfade vermek için Üçüncü bir Yehova'nın Şahidi geliyor. Merkez büronun temsilcisi olan bu şahıs, ifadesinde "kasadan sorumlu sekreter" Grant Suiter, aynı zamanda teşkilattaki görevle ilgili olan ifade ve açıklamalarını da okuyacağız:

S: Cemiyette görev alacak hizmetkâr nasıl bir durumda olmalı? **C:** Onunla önceden konuşulduğu gibi, kendisinden beklenen talepleri yerine getirmiş olması gerekir. Kendisi olgun, kafalı ve ruhi anlayışa da sahip olmalı. Aynı zamanda belirtilen Teokratik Hizmet Okuluna da gitmiş olmalı. Tarla hizmetinde (kapı kapı vaaz etme işinde) önderlik yapabilmeli, öğretmeye ehliyetli olmalı, Mukaddes Yazıların belirttiği başka ehliyetleri de olmalı. Biliyor musunuz, bir insan Kutsal Yazıların belirtmediği hiç bir şey hakkında, o konuda ehli olabilir diye kural koyamaz. **S:** Genelde böyle söylenir. Fakat pratikte gerçeğe geldiğimiz zaman... onun (sizlerin kurduğu) teokratik hizmet okuluna gitmesi gerekli, öyle değil mi? **C:** Evet. **S:** Orada da bir kütüphane bulur? **C:** Evet. **S:** Ondan cemiyetin çıkartmış olduğu öğretileriyle ilgili konuları bilmesi istenmez mi? **C:** Çok doğru. **S:** Yehova Şahitlerinin görüşüne göre, Cemiyetin yayınları olmadan bu kişi Mukaddes Yazıların anlayabilir mi? **C:** Hayır. **S:** O sadece yayınlar vasıtasıyla mı doğru bir anlayışa sahip olabilir? **C:** Evet. **S:** Bu bir ölçü değil mi? **C:** Hayır. **S:** İfadeleri işittiniz. Esasen 1874 yılı hakkındaki anlayışın yanlış olduğunun farkına varıp ve 1925'inde yanlış bir zaman noktası olduğu doğru mu? Bu iki nokta da: Hakikat diye bütün Yehova'nın Şahitlerinin önüne konulup kabul ettirildi, hem de kayıtsız şartsız bir şekilde. **C:** Bu doğru. **S:** Siz, yanlış olan şeyin kabul edilmesini gerektiğini mi onaylıyorsunuz? **C:** Hayır, tam olarak değil. Bu noktaların yanlış olması bizlerin hataları yüzündendi, ama önemli olan genel olarak neyin ortaya çıktığıdır. Yehova Şahitlerinin bunca yıldır hizmetlerinde, kuruluşlarından bu yana, Pennsylvania Corporation devamlı olarak insanlara yaklaşıp yüreklerine Allah'ın amacını ve sözünü ve O'nun temel adaletini verdiler. Bu da onlara ruhi bir kuvvet oldu. Bilgileri doğrultusunda duruş alıp, Yehova'nın ismini üstün tutup, O'nun krallığını ilan ettiler. Yıllar boyu bu amaç Yehova'nın Şahitleri tarafından öbür insanların kafasına sokulmaya çalışıldı. İnsan ana konunun anlamı olan Yehova Allah'a olan tapınmayı, basit bir şekilde yan konulardaki düzeltilmiş hatalı noktalara bakarak kıyaslayamaz.

Kasa-Sekreterinin ısrarlı iddiasına göre "bir insan Kutsal Yazıların belirtmediği hiç bir şey hakkında, o konuda ehliyetlidir (yetki sahibidir) diye kural koyamaz" derken, yine de kendisinden önceki o iki temsilcinin ifadesinde olduğu gibi, herkesin sadece ve sadece Gözcü Kulesi Teşkilatının yayınları vasıtası ile ancak Mukaddes Yazılar hakkında doğru bir bilgi edinebileceğini söylüyor. Yanlış peygamberlikler çıkardıkları halde, her bir Yehova'nın Şahidine o zaman bu kayıtsız şartsız hakikattir diye yüklenmişti. Ve bu yine ısrarla o zaman «doğrudur» diye anlatılmıştı. Kasa Sekreteri ise ileri sürerek: "genel olarak ortaya çıkan şeyin önemli olduğunu" savunuyor. Bu yüzden Organizasyon hakkında kötü hükümler vermemek gerektiğini söyleyip devamla, ilan edilen hataların "yan noktalar" olup, "asıl meselenin Yehova Allah'a tapınılmasının ilan edildiğini" vurguluyor. Asıl mesajla hataları aynı şekilde bir kabın içine koymayı haksızlık olarak nitelendiriyor. Kasa Sekreteri: "İnsan bunları basitçe bu şekilde kıyaslayamaz" diye de belirtiyor. Bu son talebinde öyle doğru bir yan var ki. Ama Suiterin kendi ifadesi ve daha öbür iki kişinin ifadelerinde de gösterdiği gibi, organizasyon kendisine hükmedilirken adil bir biçimde müsamahakâr davranılmasını isterken, kendisi hiç müsamaha, ya da hoşgörü göstermeden, kişilere kabul etmediği hükümleri verebiliyor. Anlaşılıyor ki kendilerine karşı hoşgörü gösterilmesini istiyorlar, fakat kendi üyelerine

öğrettikleri yanlış şeyler hakkında, hiç kimseden itiraz kabul etmedikleri gibi, karşı gelerek bunu yapanı da ölüme layıktır diye cemiyetin dışına atıyorlar. Bu da hiç bir fark gözetmeksizin yapılıyor. Kişinin ana konuyla ilgili mesajı ne kadar kabul edip etmediği, ya da kendini Yehova Allah'a ne kadar samimiyetle verip ya da vermediğine bakılmaksızın. Hayır, ama o kişi bütün mesajı olduğu gibi tümüyle, organizasyonun öğrettiği gibi, her şeyi, hatalarda içinde olmak şartıyla, bütün hepsini topuyla kabullenmeli. Başka bir seçenek ise dışarı atılmak! Organizasyon yayınladığı hataları önemsiz göstererek, o yayınlara yan şeyler olarak bakıyor. Fakat bu hatalar kabullenilmeyip itiraz gördüğü zaman ise korkunç büyük önem taşıyorlar. O kadar büyük bir önem ki, kişinin atılmayı garantilemesi kadar. Hataları olduğu gibi kabul etmeyen bu kişilere, Allah kim olursa olsun çok öfkeyle bakıyormuş. İsmi taşıyan Allah'ın elçisine karşı bir de o kişi ısrarla: "İnsan her şeyi araştırıp sadece iyi ve doğru olanı almalı, gerçek Allah'tan geldiği gibi" demesi ise hiç affedilmezmiş. Organizasyonun dışına çıkmakla, Allah onu hayata layık görmüyormuş. Bütün bunlar inanılmaz gibi görünse de, ifade veren bu kişiler, böyle açıklamaları mantıklı buluyorlar. Bunlar temel bir düşünce olan, Süleyman'ın Mesellerindeki şu ayetleri aklıma getiriyor:

İki türlü tartı taşı RABBE mekruhtur; ve hileli terazi iyi değildir.
(Süleyman'ın Meselleri 20:23).

Aslında burada inanılması mümkün olmayan gibi gözükken şey şu ki; Allah'ın sıradan günlük ticari işlere dahi ne kadar ciddi bir gözle baktığıdır, (kim olursa olsun, namussuz olan birinin bilerek farklı tartılar kullanması, ister satarken ya da satın alırken olsun). Kaldı ki insanların ruhi ilgiye, alâkaya olan şeylerde kullandıkları ölçülere Allah ne kadar önem vermez. İnsanlar kendilerine karşı müsamaha, hoşgörü ölçüsü gösterilmesini talep ederken; başkalarına karşı da aynıını istemez mi? Allah'ın gerçek elçisi İsa Mesih, Matta 7:2 de şöyle söyledi:

Çünkü ne hükümle hükmederseniz, onunla hükmolunacaksınız; ölçtüğünüz ölçü ile de size ölçülecektir.

Sadece bu mahkemedeki ifadelerle değil, bilakis Gözcü Kulesi Teşkilatı devamlı olarak Yehova'nın Şahitlerinden ve herkesten, kendilerinin hatalarını göz ardı etmelerini, hoş görüyle bakmalarını talep ederek, bunları başka iyi olan yönleriyle örtterek tartmalarını beklerler. Fakat bu ölçüleri hükümleri altında tuttıkları kişilere göstermiyorlar. Bunlar hiç de o kadar önemli olmayan düşünceler de olsa, eğer Gözcü Kulesi Teşkilatının öğretisine uymuyorsa, bu insani bir hata, zamanla belki düzeltilecek bir şey olarak görülmeyp, tam tersine teşkilata göre: "İlişkinin kesilmesi için bir temeldir". Aslında genel bir görüntüyle o kişiler ayrı düşünce, ya da görüşte olsalar bile, Mesih'in takipçisinin özelliklerini göstermeleri nedense hiç göz önünde bulundurulmaz ve bütün bunlar sayılmaz. O, organizasyon ile aynı düşüncede olmalıdır. İsa Mesih ise sözleriyle açıkça böyle farklı ölçüler kullananlara iyi gözle bakmadığını gösteriyor. İngiltere'deki bu mahkemede sözü geçen konuların ağırlığında, bu üç ifade veren kişilerin sadece şahsi görüşlerini temsil ettiğine inanmamız için bir nedenin olmadığıdır. Hem de onlar bu mahkemedeki ifadelerinde, kendilerinin bir dini teşkilat olarak devlet tarafından kabul edilmelerini amaçladıkları halde. Belki de ifadeleri bu yüzden etkilenmişse de, yine de ölçü olarak üzerlerinde saltanat süren "**Kanun Yapıcıları**", **organizasyonun** gerçek politikasını ortaya koydular. Geçmişteki ve gelecekteki vesika veya karneleri bunu gösteriyor. Benim kendimin de Yönetim Kurulunda yaptığım tecrübeler ancak bunları onaylar... Diyor RAYMOND FRANZ.

Bu sayfa, yazarı Raymond Franz'ın; (Geçmişte Gözcü Kulesi Teşkilatının Yönetim kurulu üyesi) "Auf der Suche nach der Christlichen Freiheit" (Almanca) kitabının yardımıyla yazılmıştır. Kendisine değerli tecrübeleri, samimiyeti ve uğraşları yüzünden buradan teşekkür etmek isterim. İlk kitabı

"Der Gewissenskonflikt" (Almanca ismi) hemen hemen her kitapçıdan elde edilebilir. İkinci kitabı "Auf der Suche nach der Christlichen Freiheit", kitabını da buradan herkese tavsiye etmek istiyorum. Almanca olarak hem CD hem de kitap şeklinde almak isteyenler, yazılı olarak aşağıdaki adresten temin edebilirler. Ne yazık ki bu kitapların ve CD'lerin Türkçe basımları daha yok.

Herbert Raab, Lübecker Straße 40, 45145 Essen-Almanya. Ayrıca

<http://www.ausstieg-info.de> sayfasından her iki kitabı da temin etmek mümkün.

12 Nisan 2004 Pazartesi

mesias.de
DİN MAFYALARI VE BİR